

Tổng Giám Đốc Đại Nhân

Contents

Tổng Giám Đốc Đại Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	28
5. Chương 5	37
6. Chương 6	45
7. Chương 7	53
8. Chương 8	62
9. Chương 9	69
10. Chương 10	71

Tổng Giám Đốc Đại Nhân

Giới thiệu

Câu chuyện tình yêu của một nhân viên và một tổng giám đốc thật ngọt ngào và không ém phần hài

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-dai-nhan>

1. Chương 1

Không lo gà trước thì phải lo bò sau, lấy việc không tranh giành làm trọng, từ trước đến nay chủ trương tôn trọng tài đức chi đạo làm quy tắc đối nhân xử thế.

Cô am hiểu triết học Nho giáo, chưa bao giờ can thiệp vào chuyện của ai, lại càng không dựa vào ai. Dù sao thì từ trước đến nay, việc đầu tiên khiến người ta chết nhanh nhất là tranh giành ác liệt với người khác, mà cuối cùng điều đó lại như lấy đá bỏ giếng, mọi chuyện cứ bình thường, sẽ sống lâu nhất, an toàn nhất.

Bình sinh cô không có chí lớn, quy tắc sống của cô vui vẻ là chính, châm ngôn của cô là bo bo giữ mình, giây phút nào cô cũng nhớ kỹ trong lòng, tự mình làm, không bao giờ dám quên, thẳng cho đến một ngày, người này sinh lời răn dưng phải nghiêm khắc khảo nghiệm.

-Bản báo cáo này ai làm?

Trong phòng thư ký, nhóm thư ký trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp đứng cạnh cửa nhìn người đàn ông cầm bản báo cáo vừa mới hỏi, sắc mặt tất cả xanh mét nhưng lại không có một người nào dám lên tiếng trả lời.

Nếu như bây giờ là hai tháng trước, không nghi ngờ gì mọi người nhất định tranh nhau phục vụ tổng giám đốc mới về nước nhậm chức, nịnh nọt để lưu lại ấn tượng tốt với hắn.

Thậm chí mấy ngày trước, tuy rằng nhóm thư ký phục vụ bị đuổi việc gần hết nhưng vẫn còn lại một số lượng ít ỏi có thể đếm được, nhưng vẫn là số ít thư ký mỹ nữ tâm tính “bền gan vững chí, sừng sừng không dao động”, mơ ước có một ngày có thể gả vào nhà giàu có, bay lên cành cao, cóc ghẻ hóa phượng hoàng mà nguyện ý mạo hiểm chịu đựng gian nan, cũng chỉ vì muốn có cơ hội gần người kế vị trẻ tuổi này.

Nhưng cách đây vài ngày, có một nữ xinh đẹp kiêu diễm bất chấp khó khăn mạo hiểm quyến rũ thất bại, thậm chí bị giáng xuống “đồng nghiệp cũ”, phòng thư ký người nào cũng thấy bất an, lo lắng đề phòng, gặp phải tổng giám đốc là như gặp Diêm Vương, hận không thể trốn được, nếu như có thể trốn, chỉ sợ mình cũng như hổ mất đầu, bị giáng xuống thành “đồng nghiệp cũ”, hơn nữa đã hiểu rõ mọi việc, quan trọng vẫn là kiếm được bát cơm.

Chính vì thế mới có tình cảnh ngày hôm nay...

-Bản báo cáo này là ai làm?

Bên trong yên tĩnh đến quỷ dị, tiếng nói của người đàn ông lại vang lên, nếu là mấy ngày trước nhất định sẽ có một hai người phản ứng, nhưng nay mọi người chỉ có thể âm thầm, nghiêm mắt nhìn nhau, không có người nào dám hé răng, ánh mắt tất cả đều dừng ở góc nhà, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Cảm nhận được ánh mắt các đồng nghiệp rất trầm trọng, Chân Như Ý thầm thở dài một hơi, bắt đầu lên tiếng:

-Là tôi.

Những người trước kia vẫn hay giành công bây giờ ở chỗ nào?

Như thế nào mình lại đi lên?

Tuy rằng báo cáo này là do cô phụ trách nhưng nếu là cô trước kia công lao bị cướp đi cô cũng không cần, hiện tại cũng không để ý.

Ánh mắt gay gắt chậm rãi hướng tới khó có thể nhận ra, nhẹ gật đầu một cái, giọng nói trầm thấp:

-Cô, đi theo tôi vào phòng Tổng giám đốc.

Tục ngữ nói, đời người có bốn chuyện đáng buồn.

Nắng hạn lâu ngày gặp mưa to, có một giọt.

Nơi đất khách quê người gặp lại người quen cũ, mượn tiền.

Đêm động phòng hoa chúc, không “động đây”.

Danh sách những người đỗ đạt, là người khác.

Mà nay, cô lại nhớ ra điều đáng buồn thứ năm.

-Chuyện gì?

Ở một chỗ ngồi ngoài trời của quán cà phê, Tôn Phái Tình nhấp một ngụm đồ uống thật lớn, ngồi đợi bạn tốt “phát biểu cao kiến”.

-Công việc lương cao thì...

Lười biếng quấy cốc cà phê, Chân Như Ý nói ra điều đáng buồn thứ năm của đời cô.

-...vô vị.

“Phụt” một tiếng, Tôn Phái Tình mở miệng mắng:

-Xương gà cái gì? (trong tiếng Trung, từ “vô vị” đồng âm và cùng cách viết với từ “xương gà” => ngất ngây con gà tây) Công việc bây giờ của cậu đãi ngộ rất tốt, lương lại cao, bao nhiêu người muốn giành giật, cậu còn than thở gì nữa?

-Cũng là vì đãi ngộ tốt, tiền lương cao, bỏ thì vương, mà thương thì tội, chính thế tớ mới nói là vô vị.

Lấy tay chống cằm, Chân Như Ý bắt đầu nói.

-Cậu vẫn đang nói tiếng người sao?

Trố mắt nhìn, Tôn Phái Tình đầy bị phần.

-Có ai mau mang người phụ nữ này ra ngoài chém chết đi!

Ồi..... lời nói này làm cô ấy thấy công việc của mình thu nhập rất bấp bênh, nhiều năm liền cuối cùng tiền thưởng cũng không có, muốn có quyền lợi và hưởng đãi ngộ tốt thì phải tự dựa vào chính mình, chứ ở cái văn phòng nhỏ như cái nhà này thì chế độ giai cấp để ở đâu, hử, hử, hử?

So với quảng cáo đầu gọi đầu thì mái tóc vừa dài vừa bóng, lại còn mềm mượt, Chân Như Ý nếu miễn cưỡng cũng có thể coi là thanh tú ở mức độ bình thường, khuôn mặt thản nhiên nở nụ cười nhạt, không rạng rỡ lắm nhưng đôi mắt lại thông minh, trong suốt sáng ngời, giờ phút này có vẻ cô không hứng thú lắm nên thanh âm tuy có khí nhưng lại vô lực.

-Chém thì chém đi! Như thế tớ không còn bị biến thành bò để bóc lột nữa, quá tốt!

Cô nhớ lại quãng thời gian trước cái ngày được gọi vào phòng Tổng giám đốc, không cần dốc toàn bộ sức lực hoàn thành tốt công việc, thậm chí có thể làm việc khác, hai năm đó đã đi xa thật rồi, không bao giờ trở lại nữa.

Thật sự là cô ấy hiểu rõ người bạn thân này không cầu tiến thân, chỉ mong được vui vẻ sống an nhàn, công việc này đối với cô mà nói, trừ bỏ tiền lương cao, đãi ngộ tốt ra thì thật là đau khổ đến mức không chịu nổi, khó trách cô lại đánh giá là nó vô vị, bỏ thì thương mà vương thì tội.

Nghe bạn tốt oán giận kể chuyện hai năm qua được thăng chức, Tôn Phái Tình chỉ có thể cổ mà nín cười, an ủi nói:

-Nghĩ về mặt tốt đi, ít nhất mỗi ngày cậu có thể ngắm anh chàng đẹp trai, tốt quá còn gì!

Hơn nữa trong hai năm qua, cô còn là bảo vật của một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai lại độc thân, gia thế, tiền tài đều không chê vào đâu được.

-Tớ không có cảm giác với những người đẹp trai.

Thản nhiên liếc mắt nhìn bạn mình đang nói mát mẻ, lời nói Chân Như Ý có chút buồn bực.

-Cậu nói thử xem, nếu mỗi ngày cậu đều phải tăng ca, người đó biến cậu thành một con bò để bóc lột, cho dù có đẹp trai đến mấy đi chăng nữa thì cậu cũng chỉ thấy trên đầu hắt có sừng và ở sau lưng mọc thêm đôi cánh dơi mà thôi.

Lời nói đã đến nước này, tuy cô làm việc trong một văn phòng nhỏ như nhà ở, mặc dù công việc không mang lại lợi ích gì, thu nhập thì không ổn định nhưng mỗi ngày trôi qua đều vô cùng vui vẻ. Tôn Phái Tình chỉ có thể vỗ vai đồng cảm với cô bạn thân đang vẽ ra bộ mặt đau khổ kịch liệt, không tìm được mà hỏi một câu rất kỳ quái:

-Nói đến làm thêm, sao hôm nay cậu lại rảnh rỗi để đi tìm tớ thế này?

Tuy hôm nay là thứ bảy, đối với người đi làm công ăn lương bình thường là một trong hai ngày nghỉ cuối tuần, nhưng bắt đầu từ hai năm trước, những ngày nghỉ ngơi với cô mà nói chỉ như một giấc mộng không bao giờ trở thành sự thật, nghĩ đến mà lòng lại thấy chua xót!

-Nhờ một tý nhé!

Thoải mái duỗi mình, uốn éo trên trên ghế dựa, khoe miệng Chân Như Ý biến hóa vẽ ra một đường cung kỳ lạ.

-Cậu lấy lý do gì?

Cô ấy nhớ rõ mỗi lần bạn mình muốn xin nghỉ là bấy nhiêu lần bị từ chối thẳng thừng, không biết lần này lấy lý do gì mà làm hấn động lòng từ bi không thể không đáp ứng?

Đường cung trên khoe miệng càng sâu hơn, Chân Như Ý chậm rãi tuyên bố đáp án:

-Bà nội bị bệnh nặng.

A... cô ấy không tin có người dám nói cái lý do này là giả.

-Phụttttttt....

Vừa mới uống được một ngụm nước, trong nháy mắt Tôn Phái Tình đã phun ra hết sạch, không thể tin nổi mình vừa được nghe chuyện gì, cô trừng mắt nhìn người bạn tốt của mình, thần sắc cô bạn vô cùng bình tĩnh, không hề cảm thấy xấu hổ, cuối cùng không nhịn được mà cười thật to.

-Ha ha ha.... Bà nội của cậu đã sớm gia nhập vào câu lạc bộ thế giới Tây phương cực lạc rồi, thế mà cậu vẫn không biết xấu hổ mà đổ mắt, nói dối không chớp mắt? Thật đáng buồn cho bà nội của cô Chân đây, qua đời rồi mà vẫn không được nhắm mắt, đến Tây phương rồi còn bị cháu gái lôi lên bằng được, ha ha ha...

-Việc này chỉ có cậu biết, tớ biết, ông đất đen ở quê nhà biết, nhưng là... (ông đất đen này là đất đấy)

Dừng lại một chút, đứa cháu gái bất hiếu này cười không hề chột dạ, chậm rãi mở miệng:

-Tổng giám đốc đại nhân của chúng ta không biết.

Cô vừa nói đến đây thì Tôn Phái Tình đã cười đến mức không thể chịu được, cười đến cả cái bàn cũng rung rung, hơn nữa còn không quên nói một câu độc ác:

-Cậu nhọc tâm để lừa Tổng giám đốc, đến lúc bị phát hiện thì cậu sẽ chết rất thảm.

-Tớ nghĩ Tổng giám đốc của chúng ta chắc không nhàn rồi tới mức có thời gian đi điều tra xem bà của nhân viên đã qua đời hay chưa đâu.

Trong khi Tôn Phái Tình cười đến vỡ cả bụng thì Chân Như ý vô cùng bình tĩnh, tuyệt không lo lắng chút nào.

-Hắn là, hắn là như vậy rồi...

Đắc ý gật gù cười nhạo, tôn Phái Tình vô cùng vui vẻ.

Ha ha, chuyện càng không có khả năng xảy ra lại càng xảy ra, cô mong chờ chuyện đó xảy ra lần nữa để có thể xem kịch hay.

Biết bạn tốt đang nghĩ xấu, Chân Như ý liếc mắt một cái, nhưng chuyện này cũng không thể phá được tâm tình đang vui vẻ, dù sao thì bà nội cũng là một bầu trời rộng lớn che chở cho cái ngày nghỉ hiếm hoi của cô, tuyệt đối không thể lãng phí được.

Nghĩ như vậy, cô thoải mái dựa lưng vào ghế ngồi, híp mắt lại hưởng thụ ánh mặt trời buổi trưa ấm áp, khuôn mặt lộ ra nụ cười thần nhiên, phong tình mỹ lệ khác thường đến mê người.

Mỗi khi cô lơ đãng lộ ra vẻ mặt này, tâm Tôn Phái Tình luôn luôn kêu “đùng” một tiếng, bây giờ cũng không phải là ngoại lệ, ngay sau đó lập tức ôm lấy ngực kêu lên:

-Thôiii... Đùng ở trước mặt tôi lộ ra cái vẻ mặt này, tôi không muốn làm người đồng tính!

Thật đáng chết! Rõ ràng là cô chỉ yêu nam giới nhưng tại sao mỗi lần nhìn thấy cái vẻ mặt đó của cô bạn là cô lại thấy thật mê người, thậm chí còn không hiểu tại sao mặt đỏ tim run, xúc động muốn nhào tới?

Ánh mắt kỳ lạ nhìn kỹ cô bạn, Chân Như Ý không hiểu gì:

-Cậu kỳ quái thật đấy, tớ cũng chẳng phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ gì nhưng sao cậu lại kích động đến thế hả?

Có nhiều cô gái rất đẹp, đẹp đến nỗi những cô gái khác không nhận được mà phải gật đầu tán thưởng, nước miếng chảy ròng ròng, dù sao cũng chỉ là con người, đều yêu thích cái đẹp, nhưng diện mạo của mình thật sự bình thường, không biết bạn tốt “kích động” nhìn ra những điểm nào?

Hai người gặp nhau chưa được bao lâu thì đột nhiên bạn tốt “kích động” nhìn mình chăm chăm, hơn nữa từ trước đến nay thỉnh thoảng bạn mình vẫn có biểu hiện này, nghĩ lại thì cũng đã rất nhiều năm rồi!

-Tuy cậu không phải là mỹ nữ, nhưng... nhưng cậu có một hương vị rất mê người chứ sao...

Vội vàng lau nước miếng ở bên miệng, Tôn Phái Tình cảm thấy tuy ngũ quan trên mặt Chân Như Ý không xuất chúng nhưng lại có một khí chất không nói ra được, làm người ta cảm thấy rất thoải mái, hơn nữa đối với những người quen biết đã lâu lại càng hấp dẫn.

-Hương vị?

Chân Như Ý nhướn mày, không chút tình cảm nói:

-Chỉ cần không phải hôi nách là tốt rồi!

-Cậu đi chết đi!

Tâm tình đang xúc động trong nháy mắt bị hai chữ “hôi nách” làm cho đóng băng hoàn toàn, Tôn Phái Tình không nhận được cười sằng sặc.

-Tiểu thư Chân Như Ý, cậu phá tan thành công hứng thú của tôi rồi đấy!

-Vì không muốn cậu trở thành người đồng tính, tớ làm như vậy cũng không dễ dàng.

Còn làm ra vẻ cảm thán.

-Đủ rồi!

Cười mắng một tiếng, Tôn Phái Tình quay lại chủ đề chính, hơn nữa còn hưng phấn bưng bưng đập bàn một cái, sôi nổi kêu lên:

-Tớ biết vì sao Tổng giám đốc đại nhân nhà cậu lại vùi đầu vào làm việc, liên lụy đến cấp dưới phải theo hẩn tăng ca rồi, sau nhiều ngày nghiên cứu cuối cùng cũng tìm ra, là vì hẩn thiếu tình yêu ướt át, thiếu đi con gái làm tiêu hao thời gian của hẩn.

-Suy luận của cậu tốt thật!

Về mặt nỗ lực, Chân Như Ý khiêm tốn chuẩn bị nghe bạn thân phát biểu cao kiến chỉ giáo:

-Cho nên?

-Đương nhiên là phải nỗ lực, cố gắng đẩy hẩn ra ngoài, tìm cô gái thỏa mãn hẩn, tiêu bớt thời gian ngày nghỉ của hẩn, miễn luôn chuyện làm việc tăng ca, như vậy cậu cũng được giải thoát.

Càng nói càng hưng phấn, Tôn Phái Tình cảm giác mình cực kỳ thông minh mới có nghĩ ra biện pháp quá tốt để xử lý chuyện này.

Thần nhiên liếc mắt nhìn bạn một cái, Chân Như Ý chẳng muốn nói chuyện trong hai năm qua, không biết bao nhiêu thiếu nữ xinh đẹp, thù mị là đồng nghiệp với cô muốn quyến rũ cái người kia, người trước ngã xuống lại có người sau đến tiếp, tre già măng mọc, người kia thật là ác độc, chỉ có điều...

Haizzzz... nếu như những biện pháp chân chính mà không thành thì phải dùng những biện pháp đen tối thôi, đây là biện pháp tốt nhất!

Như nghĩ ra chuyện gì, cô bỗng nhiên bật cười, Tôn Phái Tình nhìn thấy cô cười, cũng cười theo.

Vì thế ở chỗ ngồi ngoài trời của quán cà phê, chỉ thấy có hai cô gái chẳng biết tại sao ngồi cười rất vui vẻ, cười đến mức không chú ý đến chỗ lối đi dành cho người đi bộ có một chiếc ô tô đen đột nhiên giảm tốc độ, chậm rãi đi tới gần...

-Tổng giám đốc?

Nhìn vào gương chiếu hậu trong xe, thấy người đàn ông, lái xe tên Tiểu Trương có chút khấn trương dò hỏi, không hiểu đột nhiên vì sao sếp muốn xe đi chậm lại?

Hồng rồi! Lúc này mình đi nhanh không được sao? Sao lại phải đi chậm thế này? Loại tốc độ thế này mà cũng được à?

Không có tiếng trả lời, người đàn ông trẻ tuổi ngồi phái sau híp mắt lại, chăm chú nhìn kỹ phía ngoài cửa sổ xe thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc, khoảng cách mỗi lúc một gần, dung mạo của bóng dáng kia hiện càng ngày càng rõ trong mắt thì hắn không khỏi nhướn mày, vẻ mặt như đang suy nghĩ chuyện gì.

Phần đầu xe chạy quá chỗ ngồi ngoài trời của quán cà phê một chút, hình ảnh hai cô gái cười nắc nẻ đến dị thường lùi về phía sau, hắn mới chậm rãi thu lại tầm mắt, ánh mắt không hề thay đổi, mở miệng nói:

-Được rồi, đi thôi!

Được sếp chỉ thị, Tiểu Trương vội vàng lên tiếng trả lời, đạp mạnh xuống chân ga tăng tốc độ, chiếc xe rất nhanh biến mất, từ đầu đến cuối Tiểu Trương không thể hiểu nổi tâm tư cùng mệnh lệnh của sếp?!

Haizzz.... Quên đi, quên đi! Hắn chỉ là một lái xe nhỏ nhoi, cũng không phải là chuyên gia phân tích tâm lý, nên chuyên tâm lái xe cho tốt.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi vào cao ốc, phản xạ ra ánh sáng chói mắt làm nó càng lộ vẻ hoành tráng đồ sộ, lộ cả uy thế của trụ sở Tập đoàn Hồng Lâm.

Nói đến Tập đoàn Hồng Lâm, chuyện đầu tiên mà mọi người đều nghĩ đến là biệt hiệu “bà đầm thép” của Nghiêm lão phu nhân, chỉ cần nhắc tới bà, người trên giới thương trường lại được một phen dậy sóng, bề ngoài vô cùng kính sợ, dù sao Tập đoàn Hồng Lâm trong truyền thuyết là do bà dựng nên, nói cho cùng đó cũng là một truyền thuyết...

Nghe nói, Nghiêm lão phu nhân lúc còn trẻ đã góa chồng, người chồng đã mất chỉ để lại cho bà một đứa con thơ dại làm bạn, lúc ấy gia cảnh khôn cùng, cuộc sống cực kỳ khó khăn, hàng xóm láng giềng khuyên bà nên đi cho con làm con nuôi, tìm người đàn ông khác tái giá, ngày sau cũng có chỗ tốt để dựa vào.

Ai ngờ mọi người có nói gì thì bà cũng không chịu đem đứa con đi cho, cắn răng chịu đựng, vay mượn tiền của người xung quanh để làm ăn, ngậm đắng nuốt cay nuôi con lớn khôn.

Dân gian có tục ngữ nói “sinh ý tử nan sinh” (buôn bán nuôi con rất khó), hàm ý là người làm ăn cần có đầu óc, không chỉ hiểu được việc buôn bán mà cần phải có cách nhìn, mà bà chính là ‘sinh ý tử’ (buôn bán nuôi con), chẳng những đầu óc linh hoạt mà lại có thừa mảnh khỏe, thủ đoạn, hơn nữa lại bất kíp thời đại rất nhanh, từ số vốn nhỏ ban đầu đã làm nó sinh sôi nảy nở càng lúc càng lớn, bây giờ đã phát triển khổng lồ thành Tập đoàn Hồng Lâm chấn động thương giới Đài Loan ngày nay.

Nhưng ngay lúc sự nghiệp thành công, đứa con cũng đã kết hôn sinh con, mời bà đến dự lễ sinh nhật của cháu thì tin dữ lại dồn dập giáng xuống Nghiêm gia. Một tai nạn giao thông thảm khốc đã cướp mất con trai cùng con dâu bà, vì thế bà chỉ có thể lau khô nước mắt, cố gắng nuôi dạy đứa cháu chưa đầy một tuổi. Không biết là trùng hợp hay không nhưng Nghiêm gia hai đời nay đều sau khi lấy vợ, sinh con chưa được bao lâu thì đều qua đời, đây đúng là chuyện xấu.

Có người nói, Nghiêm gia đã bị nguyên rủa thì hai đời đàn ông thanh niên trai tráng nhà đó mới chết, có người lại nói là Nghiêm lão phu nhân tương sát chồng, khắc con, thậm chí ngày sau còn có thể khắc cả cháu..., truyền từ người này sang người khác thì đều thêm mắm dặm muối, đến lúc lời đồn này lọt vào tai nhà giàu có thì sẽ trở thành kịch hay.

Những lời đồn nhảm này truyền thì vẫn cứ truyền, còn Nghiêm lão phu nhân của Tập đoàn Hồng Lâm vẫn cứ khỏe mạnh, kinh doanh vô cùng khôn khéo giỏi giang.

Nghiêm gia đời thứ ba vẫn khỏe mạnh, trưởng thành trong bình yên, được đào tạo ở nước ngoài, thậm chí sau khi tốt nghiệp còn công tác học tập tiếp ở nước ngoài, cho đến hai năm trước mới quay về Đài Loan chính thức tiếp nhận sự nghiệp Nghiêm gia.

Đời thứ ba của Nghiêm gia, Nghiêm Sĩ Tuyền, quả nhiên có phong thái như bà nội, vừa mới tiếp quản Hồng Lâm chưa được bao lâu đã trở thành một truyền kỳ của Nghiêm gia, đây coi như là một phần thưởng lớn của Nghiêm lão phu nhân.

Nghiêm lão phu nhân là một kỳ tài, cũng không biết có phải quá mức tự tin với cháu mình không mà gọi cháu về, tuyên bố là sẽ giao toàn bộ Tập đoàn cho cháu, còn mình sẽ lui về phía sau, nói là làm, bà tuyên bố không bao giờ nhúng tay vào chuyện của Tập đoàn nữa, để lại hết tất cả cho cháu để về hưu sống thanh nhàn mà không sợ cả Tập đoàn lẫn gia sản khổng lồ đó bị bại trong tay cháu mình.

Khi bà từ chức nhường chỗ cho Nghiêm Sĩ Tuyền tiếp nhận thì tin tức lan truyền, lập tức khiến cho thương trường chấn động, hơn nữa người ngoài đối với năng lực của Nghiêm Sĩ Tuyền thì không hề biết một chút nào cả, một số người đầu tư không đủ tin tưởng, vội vã bán tống bán tháo cổ phiếu nhất thời làm cho cổ phiếu Tập đoàn Hồng Lâm tuột giá vô cùng thê thảm.

Nhưng ba tháng trôi qua, những người đầu tư phát hiện Tập đoàn Hồng Lâm chẳng những không hề hấn gì, thậm chí dưới sự lãnh đạo của Nghiêm Sĩ Tuyền đã ký được nhiều đơn hàng với đối tác nước ngoài, lợi nhuận năm này còn cao hơn năm trước rất nhiều, mọi người lại bắt đầu tranh nhau mua cổ phiếu Hồng Lâm. Nhưng tới lúc này mọi người mới phát hiện, thời điểm lúc họ vội vàng bán tống bán tháo cổ phiếu Hồng Lâm thì Nghiêm Sĩ Tuyền đã lặng lẽ thu mua gần hết cổ phiếu của Tập đoàn tại thành phố, trừ bỏ một số ít còn lưu thông trên thị trường của các công ty cổ phần ra, tuyệt đại đa số đã trở lại trong tay Nghiêm gia, ở cái thời buổi mất ít ruồi nhiều này, muốn tìm một việc làm còn khó, cổ phiếu của Hồng Lâm cao vượt cả lịch sử, luôn ở giá cao mà không bị hạ.

Nói cách khác, ngoại trừ những người có trí tuệ và có cái nhìn cao siêu, có chết cũng phải ôm bằng được cổ phiếu Hồng Lâm không bán cho khách đầu tư bên ngoài để kiếm lời thì người thu lợi lớn nhất dĩ nhiên là tập đoàn Hồng Lâm của Nghiêm gia.

Cũng bởi vì sự kiện đặc sắc này đã châm ngòi cho danh tiếng của Nghiêm Sĩ Tuyền, trở thành truyền kỳ mới của tập đoàn Hồng Lâm, thậm chí báo chí còn lấy chiêu bài câu khách, viết hấn là một người đàn ông còn độc thân đang ngồi trên ngai vàng làm bằng vàng ròng.

Mà các tạp chí lá cải lại còn viết “Nghiêm gia truyền kỳ, viết chuyện Nghiêm gia đàn ông con trai sống chưa được bao lâu thì qua đời rất sống động, mang chờ xem khi nào thì Nghiêm Sĩ Tuyền chết thảm. Bất quá lời đồn đại mê tín này không những không ảnh hưởng đến giá trị con người của người đàn ông độc thân hoàng kim đó, thậm chí còn tăng thêm sự huyền bí cho hấn, làm hấn càng trở nên hấp dẫn hơn, vẫn trẻ già măng mọc nhào tới, hai năm qua vẫn thấy có người lao vào, không đánh hạ cái lô cốt này thì không thôi.

Mà ngày nay, cái tòa lô cốt đó lại an tọa lên chính mình, đôi mắt thâm trầm dấy lên chút toan tính giống như vô tình quét qua người thư ký bên cạnh, làm cô chú ý.

-Tổng giám đốc, làm như thế này có được không ạ?

Đem bản báo cáo nhanh trình lên sếp, về mặt Chân Như Ý không hề thay đổi lễ phép mỉm cười, trong lòng cảm thấy quái dị.

Tại sao lại thế này?

Ánh mắt của Tổng giám đốc sao lại thế này, cứ nhìn chăm chăm vào cô?

-Thư ký Chân, bà cô bị bệnh ra sao?

Nghiêm Sĩ Tuyền rốt cuộc cũng chậm rãi mở lời, diện mạo đẹp trai không chút gợn sóng, làm người khác không đoán nổi ra hôm nay hấn có dụng ý kỳ quái gì?

-Đã tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn Tổng giám đốc quan tâm.

Không hề chột dạ cô mỉm cười đáp lại, trong lòng Chân Như Ý có chút kinh ngạc nhưng trên mặt lại không thấy được. Trên thực tế thì người lãnh đạo cao nhất của Tập đoàn Hồng Lâm này công tư phân minh, từ khi cô “may mắn” được đề bạt lên chức thư ký Tổng giám đốc thì hai người chỉ có trao đổi công việc, chưa bao giờ nói chuyện riêng tư, lúc này hấn đột nhiên hỏi thăm bệnh tình bà cô, lòng cô bất giác run lên.

Hồngбет rồi! Chuyện mà Tôn Phái Tình nói chẳng lẽ biến thành sự thật?

-Vậy thì tốt rồi!

Gật gật đầu, Nghiêm Sĩ Tuyển không thềm nhắc lại, cúi đầu xem công văn, bình thường như cũ.

Ồi... Tổng giám đốc chỉ là thuận miệng hỏi thăm, chuyện đó không thành sự thật, may quá!

-Nếu không còn gì..., tôi xin phép ra ngoài trước.

Chân Như Ý, thềm thở dài một hơi, không thấy sếp ai bảo gì nữa, Chân Như ý vội xoay người rời đi.

-Đúng rồi! Thư ký Chân, bà cô nằm ở bệnh viện nào? Đợi lát nữa có cuộc hẹn với Tổng giám đốc Vương, trước cuộc hẹn đó tôi thuận đường muốn đi thăm bà cô một lát!

Đột nhiên giọng nam đang ngồi ở bàn không nhanh không chậm vang lên.

Lời này vừa nói ra thì thấy người cô thư ký hơi lão đảo, quay đầu nhìn người ngồi ở bàn làm việc kia đang ngược mắt cười dò xét mình, khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết của cô đã sớm mỉm cười vì “được yêu mà lo sợ”.

-Tổng giám đốc, công việc của anh bề bộn, thời gian của anh vô cùng quý báu, làm sao tôi dám mặt dày lấy lý do bà ốm để chiếm dụng thời gian của anh? Nhưng ý tốt của anh tôi sẽ nói cho bà nội tôi biết.

Đôi mắt sáng ngời tràn đầy sự cảm kích, miệng lưỡi vô cùng thành khẩn.

Nếu như bây giờ là hai ngày trước, hẳn nhất định sẽ bị vẻ mặt đó của cô lừa gạt, tin hết lời cô nói, nhưng hiện tại...

Như đang nghĩ tới chuyện gì, Nghiêm Sĩ Tuyển, cười vô cùng tao nhã, lời nói cũng tao nhã mà cự tuyệt:

-Trăm nghìn lần cô đừng nói là mình mặt dày! Cô đã là cấp dưới cùng công tác với tôi được hai năm, là trợ thủ đắc lực của tôi, lúc này bà cô bị ốm, tôi là sếp cũng nên đến thăm, tỏ một chút thành ý...

Ồi mẹ ôi! Nụ cười kia...

Nụ cười kia... Hai năm qua làm thư ký cho hắn, cô hiểu rất rõ khi nào hắn nở nụ cười kiểu này!

Nhớ lại lần trước, khi cô nhìn thấy nụ cười này, lúc đó là chưa đầy một tháng trước, vị Tổng giám đốc này đối phó với công ty đối thủ, làm cho công ty đó tổn thất nghiêm trọng, cổ phiếu rớt giá thảm hại, đến nay vẫn chưa thể hồi phục.

Sau lưng chảy xuống hai giọt mồ hôi lạnh, da đầu Chân Như Ý run lên, vẻ mặt không hề biến đổi, khoe miệng luôn luôn duy trì độ cong mà mỉm cười:

-Bà nội tôi cùng người nhà đều ở miền nam, rất khó thuận đường để đến thăm, nhưng Tổng giám đốc có tâm là được rồi, thật sự cảm ơn sự quan tâm của anh.

-Miền nam? Vậy thì thật đáng tiếc.

Lời nói tràn ngập sự tiếc nuối.

-Đúng vậy! Thật sự rất đáng tiếc.

Gật đầu phụ họa theo, tiếc nuối theo hắn đến vạn phần.

Nhìn thấy vẻ mặt cô, Nghiêm Sĩ Tuyển hơi hơi nhú mày, bên môi vẫn tao nhã cười nhạt, thậm chí ngày càng tao nhã hơn.

-Nói như vậy, có phải ngày kia thư ký Chân đang ở miền nam?

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Lấy cười để chế cười, có người nói dối không chớp mắt, mặt hoàn toàn không đỏ, hơi thở không hề gấp.

-Sáng sớm hôm kia tôi đã về miền nam, mãi cho đến tối hôm qua mới vội vàng quay về Đài Bắc.

-Vậy thì cô thật là vất vả!

Gật đầu, khuôn mặt Nghiêm Sĩ Tuyền đầy vẻ thông cảm, nhưng lại ném ra một quả bom không nặng mà cũng chẳng nhẹ nổ vang trời cho cô:

-Hôm kia tôi thấy ở chỗ ngồi ngoài trời của một quán cà phê có một người rất giống cô, nếu cô không nói là cô về miền nam, tôi còn tưởng cô gái kia chính là cô cơ đấy!

Doàng!

Chỉ cảm thấy một tiếng nổ ầm ầm vang lên trong đầu, trong nháy mắt Chân Như Ý thấy trời đất trở nên tối đen, trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn ba giây, sau đó đột nhiên hoàn hồn, cuống quýt lấy lại tinh thần, khóe miệng co giật cười gượng không thôi:

-Có nhiều người lớn lên rất giống nhau, huống hồ tôi có một khuôn mặt rất phổ thông đại chúng, ha ha ha...

Mẹ ơi! Rốt cuộc cô đã làm chuyện gì xấu? Chuyện không mong muốn đã thành sự thật, nhưng chuyện đã đến nước này, có đánh chết thì tuyệt đối cũng không thể nhận.

-Đúng thật! Nhiều người lớn lên rất giống nhau...

Khẽ mỉm cười đầy hàm ý.

-Cũng không hẳn là như thế!

Hắn không nói thêm gì, Chân Như Ý cũng không ngu đến mức tự mình chui đầu vào rọ, lập tức giả ngu gật đầu phụ họa liên tục, hơn nữa còn kiểm soát chuẩn đi thật nhanh.

-Tổng giám đốc, nếu không còn chuyện gì..., tôi đi ra ngoài trước, không quấy rầy anh làm việc.

Coi như trong ba giây nhìn thấy sắc mặt cô biến đổi sau đó lại trở về bình thường, bình tĩnh trả lời, Nghiêm Sĩ Tuyền cũng không nói thêm gì, cười nhạt làm người khác kinh hãi khiến cô hận muốn chạy thật nhanh nhưng phải từ tốn mà đi.

Cho đến khi nhìn thấy bóng dáng mặc đồ công sở kia biến mất sau cánh cửa, khóe môi hắn cười đầy hứng thú, đáy mắt lóe ra ánh sáng...

Lúc trước, phòng nhân sự sắp xếp thư ký cho hắn, bởi vì các thư ký “quá mức nóng bỏng”, hắn tức giận sa thải hết, bực mình rằng công ty này không có nổi một thư ký có thể trọng dụng được ở bên người, cho đến khi có một bản báo cáo đưa đến phòng Tổng giám đốc, bản báo cáo này không những không lộn xộn, được sửa vô cùng chính xác rõ ràng, làm cho người ta vừa liếc mắt một cái có thể nhìn ra được trọng điểm.

Lập tức hắn đến phòng thư ký, hỏi người phụ trách bản báo cáo này là ai, cho nên mới có thể điều cô đến phòng Tổng giám đốc làm thư ký bên người mình.

Vô cùng may mắn, hắn thật sự không nhìn nhầm, thư ký Chân là người có năng lực làm việc rất tốt, giúp được hắn không ít việc, quan trọng hơn là cô ấy không giống với các nữ thư ký trước kia, luôn “tích cực nóng bỏng” với hắn, ngược lại luôn duy trì khoảng cách, giữ lễ với sếp và cấp dưới.

Thậm chí có thể nói, trừ bỏ việc công ra thì quan hệ của bọn họ ở ngoài như những người xa lạ, không quen biết. Thành thật mà nói, hắn không chịu được những cô gái luôn muốn lấy cớ làm việc để thân cận với hắn.

Thái độ của cô ấy làm cho hắn cực kỳ hài lòng, hơn hai năm nay luôn hợp tác vui vẻ.

Vốn tưởng rằng cô không quan tâm đến chuyện cá nhân, ở công ty cho dù hắn sai bảo cô làm việc thế nào, làm tăng ca thêm giờ, cô cũng luôn yên lặng hoàn thành, trực giác cho hắn thấy cô thư ký này luôn nhẫn nhục chịu đựng, tính tình hiền dịu ngoan ngoãn.

Nhưng không thể ngờ được thật sự cô không phải như vậy, thậm chí bị vạch trần là nói dối, mặt cô không đỏ, hơi thở không gấp, không chút xấu hổ nào giả ngu.

Haizzz... hắn thật sự đã nhìn nhầm cô, phải không?

Nhìn người quả thật không thể nhìn tương mạo.

Nghĩ tới cô có một bộ mặt khác hoàn toàn bất đồng, Nghiêm Sĩ Tuyền lại cười vô cùng hứng thú, từ này về sau mình cần chú ý cô thư ký này nhiều hơn.

Xong rồi! Xong rồi! Cô bị nắm thóp rồi!

Thảm rồi! Quả nhiên chuyện kia đã biến thành sự thật tập kích cô rồi, đều là do Phái Tình mở nhón như quạ đen làm hại...

Xong về bàn làm việc của mình, Chân Như Ý đặt mông xuống ghế ôm đầu gối rên rỉ.

-Số mình là cái số gì? Không nói dối bao giờ, nói dối được một lần không nghĩ lại bị bắt thóp thế này, làm sao mà chịu được? Ít nhất cũng nên cho mình được vài lần nói dối, nói dối nhiều lần thì mới bị vạch trần chứ...

Aaaaaa...

Nếu theo tình huống vừa rồi xảy ra thì chuyện cô nói dối bà nội bị ốm xin phép nghỉ lòng dạ Tổng giám đốc đã biết rõ rồi, chỉ không vạch mặt cô luôn thôi.

Nhưng cái khó là hẳn đã khó chịu rồi, khéo cô lại phải khăn gói về nhà.

Quên đi, quên đi! Đã liều thì phải liều tới cùng.

Tuy rằng việc làm này tiền lương rất cao nhưng nếu cô bị đuổi việc thì cũng không tiếc nuối gì, huống hồ nếu bị đuổi việc thì cũng sẽ được một khoản tiền bồi thường, đến lúc cầm được khoản tiền đó thì có thể ăn chơi nhảy múa một thời gian, chờ đến khi trong túi không còn một xu thì đi tìm việc mới, lúc đó cũng chưa muộn.

Nghĩ được như vậy, Chân Như Ý cảm thấy vô cùng vui vẻ, lập tức ngồi ngay ngắn trở lại, nhanh chóng lấy ra một tập hồ sơ, tinh thần phấn chấn bắt tay vào làm việc.

Ha ha ha... Mình sẽ ngồi yên quan sát, vị Tổng giám đốc kia mau ra chiêu đi!

2. Chương 2

Ngon đèn huy hoàng, tráng lệ trên trần trong sảnh chiếu sáng rực rỡ, ở phía dưới là những nhân vật nổi tiếng trong giới thượng nhân cũng những kiều nữ xinh đẹp, dạ hội được tổ chức rất xa xỉ, ánh sáng ở khắp nơi lần lượt thay đổi, cảnh tượng cười nói vui vẻ, nếu có thể tham gia xã giao cùng với những nhân vật nổi tiếng này thì chắc chắn cô gái nào cũng rất hưng phấn mà nói chuyện, nhưng Chân Như Ý lại âm thầm than thở.

Haizzz.... Đúng là cô đã vui mừng quá sớm!

Chuyện cô nói dối là bà mình ốm để lấy cớ xin nghỉ bị phát hiện, cô vô cùng căng thẳng, lúc nào cũng ngồi chờ Tổng giám đốc ra chiêu, thậm chí cô còn tính đến cả chuyện bỏ việc, không nghĩ tới Tổng giám đốc không hề có động tĩnh gì, thậm chí lượng công việc còn tăng lên rất nhiều, mỗi ngày đều tăng ca cũng cấp trên đến mức hoa cả mắt, hôm nay đi dự tiệc mà mình cũng phải đi theo.

-Đúng rồi! Trước kia cô cũng không phải là chưa từng làm chức bạn gái, đi theo tổng giám đốc tham gia vào cái yến tiệc của xã hội thượng lưu, nhưng như thế trùng hợp vậy, nửa tháng nay cô thường xuyên phải tham gia những yến tiệc như thế này, đều này làm cô không thể không hoài nghi Tổng giám đốc biến chất kia đang cố tình chinh cô.

Độc ác nhất trên thế giới này là trả thù từng tý một, tuyệt đối không đuổi việc ngay, làm cho người ta không dễ dàng phui mông phui dít mà ra đi, mà ngày nào cũng bóc lột sức lao động, khiến người ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, tới đêm khuya mới có thể lết cái thân tàn về nhà, sáng sớm hôm sau lại mắt nhắm mắt mở bỏ dấy đi làm.

Thật không may, cấp trên của cô lại là một tên biến thái đầy thủ đoạn. Nghĩ lại cuộc sống của mình vài ngày nay, Chân Như Ý không nhịn được mà nghiêng răng nghiêng lợi, thậm chí ly Champagne đang cầm trên tay bởi vì dùng sức quá độ mà rung lên bần bật.

-Thư ký Chân, cô đang nghĩ ngợi chuyện gì vậy?

Đột nhiên có một tiếng nói ôn nhu vang lên, Chân Như Ý đang chìm đắm trong suy nghĩ giật nảy mình, rượu trong ly suýt nữa văng ra ngoài.

Quay đầu nhìn lại, tên Tổng giám đốc biến thái kia chẳng biết đứng sau mình từ lúc nào, sắc mặt Chân Như Ý biến đổi trong nháy mắt, lễ phép mỉm cười, giống như sự oán thán lúc nãy của cô chưa từng tồn tại.

-Tôi đang nghĩ đồ uống này quá ngon, đúng là nhờ phúc của Tổng giám đốc mà tôi mới được uống đồ uống ngon thế này!

Lại nói dối không đổ mặt, cô cười cười uống một ngụm champagne vàng óng ánh, lời nói không giả một chút nào.

Nghe vậy, ánh mắt Nghiêm Sĩ Tuyền sáng lên, khóe môi mơ hồ như mang ý cười.

A.... Hắn không thể nhìn thấy bộ dáng phần hậu mà cần rằng lúc trước của cô, cũng không rõ trong tâm cô tưởng tượng những cái gì, nhưng mấy ngày qua hắn âm thầm quan sát cô, con người này có hai khuôn mặt, khuôn mặt biến đổi rất nhanh chóng, biểu tình tuyệt kỹ. Việc này đã trở thành một thú vui trong cuộc sống bận rộn của hắn, bây giờ có thể chấn chỉnh cô được một chút, sau này đây sẽ là trò tiêu khiển trong lúc làm việc buồn tẻ này.

Thấy hắn không lên tiếng trả lời mà lại nở nụ cười tao nhã khiến người ta sợ hãi, Chân Như Ý cảm thấy lông tơ ở trên người mình dựng đứng hết cả lên, nhưng lại giả vờ trấn định, cười dò hỏi:

-Xin hỏi, Tổng giám đốc và Chung lão gia đã bàn việc xong rồi, bây giờ có thể rời tiệc được rồi sao?

Cô rất rõ ràng, Tổng giám đốc biến thái trước mắt này nhất định sẽ tham dự dạ tiệc, nhưng không phải như những người bình thường chạy theo một dự tiệc hay chơi đùa mà là để bàn bạc việc hợp tác làm ăn nên mới đích thân tham dự tiệc do Chung lão gia tổ chức. Lúc trước khi bọn họ vừa đến dự tiệc thì Chung lão gia vui tươi hơn hớn cũng khiến đến phòng sách họp kín nên cô mới có thể thanh thoi ngồi tránh ở một góc thưởng thức champagne, nhân tiện nghĩ linh tinh một tý.

Bây giờ hắn lại xuất hiện ở đây, chắc là đã bàn bạc xong với một Chung lão gia rồi, mà cuối cùng cũng thỏa mãn chuyện cô chờ đợi từ lúc đi dự tiệc đến giờ, rốt cuộc cũng có thể về nhà.

Nhìn rõ được tâm tư của cô, Nghiêm Sĩ Tuyền không làm theo nguyện vọng của cô, thuận tay cầm lên một ly rượu trên khay của người phục vụ, cười rõ vô lương khê nhấp một ngụm, sau đó thản nhiên nói:

-Thư ký Chân, cô vội chuyện gì à? Mới vừa rồi không phải cô nói champagne rất ngon sao? Nếu ngon như vậy thì uống nhiều một chút, thoải mái chơi đùa đi, coi như đền bù cho quãng thời gian vừa rồi cô đã vất vả.

Cái quái gì! Nếu muốn đền bù cho sự vất vả của cô thì nên cho cô về sớm mới phải. Người đàn ông này rõ ràng là cố ý, tuyệt đối cố ý.

Suýt nữa thì nói ra nhưng Chân Như Ý lại ỉn nhẫn cười một cách giả tạo, chưa kịp mở miệng đáp lại thì bỗng vang lên giọng nói của một người đàn ông:

-Ày da! Đây không phải là Nghiêm Tổng hay sao?

Nghe tiếng, Nghiêm Sĩ Tuyền cũng Chân Như Ý không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đối thủ cạnh tranh chủ yếu từ trước đến nay của Tập đoàn Hồng Lâm là chủ của Công ty Khang Mậu – Khang Thịnh Thái, tuy đã năm mươi tuổi nhưng vẫn rất phong độ chào hỏi.

-Xin chào Khang đồng.

Gật đầu chào hỏi lại, sắc mặt Nghiêm Sĩ Tuyền biến đổi rất nhanh, vẻ mặt tự nhiên biến mất không để lại chút dấu vết, thay vào đó là vẻ mặt tao nhã bình thường khi gặp người ngoài, lễ độ cười nhạt làm cho người ta không nhìn ra được tâm tư.

-Tôi còn tưởng rằng thanh niên như cậu chỉ lo làm việc không biết thư giãn vui vẻ là gì, hôm nay không nghĩ cậu cũng đến đây, thật đúng là ngoài ý muốn của người khác.

Cười lớn, Khang Thịnh Thái thân thiết đến lạ thường, hoàn toàn không có chút địch ý của đối thủ cạnh tranh. Người không biết chuyện nhìn vào còn tưởng rằng tình cảm của hai người bọn họ rất tốt, căn bản không thể tưởng tượng được cả hai trên thương trường tranh đấu rất kịch liệt.

-Khang đồng, ông nói đùa rồi!

Đáy mắt thoáng hiện lên ánh nhìn kỳ lạ mà người ngoài khó có thể phát hiện, vẻ mặt Nghiêm Sĩ Tuyền không hề biến đổi, nho nhã mỉm cười hoàn mỹ:

-Tôi còn trẻ, đương nhiên cũng thích náo nhiệt, ông nói xem nếu như lời đồn tôi làm việc điên cuồng mà truyền ra ngoài thì về sau có nhà nào dám gả con gái cho tôi nữa!?

Vừa nghe hắn nói đùa phản bác lại, Khang Thịnh Thái cười lên ha hả, lời nói nửa có toan tính nửa không:

-Nhắc tới mới nhớ, con của Chung lão gia cũng đã lớn rồi, cuối cùng cũng mời Nghiêm Tổng đến dự tiệc.

-Ông nghe chuyện này ở đâu? Lời của Khang Đồng cũng không đặc biệt chỉ rõ.

Đối với sự đắc ý của lão ta thì vẻ mặt Nghiêm Sĩ Tuyền không hề thay đổi, trên mặt vẫn luôn luôn duy trì một nụ cười.

Trong chốc lát, hai người nói chuyện xã giao qua lại, khen tặng nhau nhưng lại ẩn chứa sự dò hỏi, Chân Như Ý ở bên cạnh tuy cảm thấy nhàm chán nhưng đáy lòng lại vô cùng tán thưởng, nhất là đối với Khang Thịnh Thái, cô lại càng khâm phục đến sát đất.

Thân là thư ký của Nghiêm Sĩ Tuyền, cô rất rõ ràng, trong hai năm qua, dưới sự lãnh đạo của Nghiêm Sĩ Tuyền, Tập đoàn Hồng Lâm đã đoạt không ít mỗi làm ăn của Công ty Khang Mậu, làm cho Khang Thịnh Thái tổn thất rất lớn, thậm chí hôm nay hai người xuất hiện ở bữa tiệc này mục đích cũng là muốn tranh thủ hợp tác cũng Chung lão gia.

Đối mặt với đối thủ làm công ty mình tổn thất nghiêm trọng, Khang Thịnh Thái không hề bày ra bộ mặt thù địch mà thậm chí có thể giữ được khuôn mặt tươi cười mà giao tiếp, cô chỉ có thể nói: Nhân vật trí dũng kiệt xuất có dã tâm không phải ai ai cũng có thể làm được!

Nhưng hôm nay người trí dũng kiệt xuất này lại gặp được một con hồ ly xấu tính, ai thắng ai là điều rất khó nói!

Nghĩ như vậy, Chân Như Ý thầm cười một cách hứng thú, lảng lảng ở một bên cạnh quan sát hai người thân thiện với nhau, thật ra đều là miệng nam mô, bụng cả một dao găm.

-Thật ngại quá, tôi phải đi trước gặp Chung lão gia, xin lỗi không tiếp chuyện tiếp được.

Đột nhiên Khang Thịnh Thái nhìn thấy chủ nhân của bữa tiệc chẳng biết xuất hiện từ bao giờ ở đại sảnh, lập tức ngừng cuộc nói chuyện, đi nhanh tới phía một ông già khỏe mạnh, uy nghiêm.

Trong nháy mắt đã thấy lão ta bắt chuyện với Chung lão gia, thậm chí còn truyền đến những tiếng cười, Tổng giám đốc đại nhân nhà mình vẫn đứng yên như cũ không nhúc nhích, khắp nơi là cảnh người ta nâng ly champagne chúc tụng, Chân Như Ý nhỏ giọng nhắc nhở:

-Tổng giám đốc, anh không sao chứ?

Bây giờ hai bên đang muốn tranh thủ sự hợp tác của Chung lão gia, đối thủ đang nói chuyện thân mật với ông ý phải đặc biệt chú ý, không phải sao?

Hiểu ý cô, Nghiêm Sĩ Tuyền thần nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, khóe môi cười đầy ý vị:

-Chung lão gia tuy già nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo, tự nhiên ông ấy sẽ nhìn ra hợp tác với ai có lợi hơn.

Nghe vậy, Chân Như Ý gật đầu, trong lòng hiểu rõ hắn nói không sai.

Trên thực tế, một người bình thường không thể biết rõ ràng đến vậy, nhưng chỉ cần là người nắm rõ mọi tin tức trong giới thương nhân thì đều biết rõ, mấy năm nay Khang Thịnh Thái đã rút vốn đầu tư và đưa ra những quyết sách sai lầm làm Công ty Khang Mậu thua lỗ nghiêm trọng, tình hình tài chính không chút khả quan, chỉ hào nhoáng bên ngoài chứ ở bên trong đã mục rữa rồi. Chẳng qua chỉ là một cái vỏ bọc trống

rõng, người ta vẫn ở tại khu nhà cao cấp, đi xe xịn, nuôi cả tá người tình, đầu tư rất rộng rãi, vẫn vui vẻ như bình thường!

Nghĩ như vậy, đáy mắt cô nhanh chóng xẹt qua sự trào phúng, bĩu môi khinh thường.

Nhận thấy cô đang toan tính một cách trào phúng, Nghiêm Sĩ Tuyền thầm cười khế, ánh mắt đảo qua một vòng, thấy một vị phu nhân trông rất tao nhã đang chào hỏi những người bên cạnh, sắc mặt khế biến đổi, thậm chí theo bản năng lui về sau một bước.

Á?

Sao Tổng giám đốc lại như vậy?

Hơi kinh ngạc về hành động đột ngột đó, Chân Như Ý liếc nhìn khuôn mặt hần, hồ nghi nhìn theo tầm mắt hần ta, sau đó... cô nở một nụ cười!

Ha ha, vị phu nhân xinh đẹp kia không phải là nữ chủ nhân của bữa tiệc, cũng chính là người vợ ân ái một đời với Chung lão gia, hơn nữa còn là thiên kim tở hồng, người làm mai mối nổi tiếng, Chung lão phu nhân đó sao?

Đúng rồi! Nghe nói gần đây mục tiêu mai mối của Chung lão phu nhân là con hồ ly xấu bụng bên cạnh cô đây, hỏi làm sao hần vừa thấy bóng dáng của bà ấy, sắc mặt lập tức biến đổi, vô cùng khấn trương.

-Khụ...

Ho nhẹ một tiếng, thừa dịp bà ấy còn đang bận chào hỏi các khách mời, chưa thể lập tức đến giết mình, Nghiêm Sĩ Tuyền đã chuẩn bị bỏ chạy.

-Thư ký Chân, nếu lát nữa Chung lão phu nhân có hỏi tôi thì cô nói tôi đã đi rửa tay, cô giúp tôi tán gẫu với bà ấy chuyện sinh hoạt bình thường của gia đình nhé!

-Tổng giám đốc xin yên tâm, tôi nhất định không làm anh thất vọng.

Cổ nén cười, Chân Như Ý diễn tả vẻ mặt nghiêm túc không thể tin được.

Nhanh chóng liếc cô một cái, mặc dù biết rõ cô gái trước mắt này tuyệt đối không nghiêm chỉnh như vẻ bề ngoài, Nghiêm Sĩ Tuyền cũng không còn thời gian so đo, trông thì tao nhã nhưng bước đi nhanh như con thoi xuyên qua đại sảnh đầu những nhân vật nổi tiếng trong giới thương nhân, đi như bay trốn ra khỏi đây.

Từ trước đến nay khó mà thấy được cảnh tượng hồ ly xấu tính này hoảng loạn chạy nạn, cho đến khi bóng dáng hần hoàn toàn biến mất ở trong mắt, Chân Như Ý rốt cuộc cũng không nín được mà lên tiếng cười thật lớn.

Á há há há há.....

Ôi mẹ ơi! Đường đường là Tổng giám đốc của Tập đoàn Hồng lâm lại bị một bà lão mai mối dọa thành như vậy, khẳng định không có người nào tin nổi, thật sự là quá buồn cười.

-Quái lạ thật! Rõ ràng lúc này vẫn còn nhìn thấy, sao vừa mới chào hỏi khách khứa có một lúc mà chớp mắt cái đã không thấy người đâu rồi?

Đột nhiên có tiếng nói già nua xen lẫn những tiếng cười vang lên, Chung lão phu nhân đẩy gọng kính trên sống mũi tìm người khắp nơi, cuối cùng dừng lại trên người cô thư ký.

-Thư ký Chân, thằng oắt của Nghiêm gia đâu rồi?

Bà từng thấy vị thư ký trẻ tuổi thấp tẹt tên tiểu tử của Nghiêm gia đó đi dự một vài bữa tiệc, cũng nói chuyện với nhau qua vào lần, biết cô là thư ký của thằng oắt đó.

Thằng oắt của Nghiêm gia?

Ha ha, đường đường là Tổng giám đốc của Tập đoàn Hồng Lâm mà gọi hần là thằng oắt con ba tuổi chưa mọc đủ tóc, cũng chỉ có Chung lão phu nhân rất thân thiết với Nghiêm lão phu nhân mà thôi.

Thầm nghĩ vui vẻ, Chân Như Ý nén cười, trả lời:

-Chung lão phu phân, Tổng giám đốc quá mệt nên đi phòng rửa tay rồi ạ!

-Quý quá!

Nhìn Nghiêm Sĩ Tuyền lớn lên, Chung lão phu nhân vừa nghe cái lý do này là đã biết tổng, lập tức tròn mắt, tức giận mắng:

-Thằng oắt đó căn bản là đang trốn ta, sợ ta lắm nhãi giới thiệu con gái nhà ai cho nó gặp mặt.

-Không phải đâu ạ!

Thân là thư ký của hần, Chân Như Ý rất đạo đức cố gắng giúp đỡ, che giấu cho hần.

-Tổng giám đốc thật sự là quá mệt rồi, trước khi rời đi còn đặc biệt bảo cháu phải thay anh ấy tiếp chuyện bà!

Biết rõ cô không nghe lời mình, Chung lão phu nhân nghe vậy vẫn vui vẻ nở nụ cười, híp mắt lại đánh giá, khuôn mặt cô tuy bình thường nhưng lại vô cùng bình tĩnh, gật đầu liên tục, bệnh nghề nghiệp tái phát:

-Thư ký Chân, cháu bao nhiêu tuổi rồi? Có bạn trai hay chưa? Thích gì? Mẫu đàn ông của cháu như thế nào? Ta có cháu của một người bạn già đang ở bên trong, hình thức không tệ, ta rất muốn giới thiệu cho cháu gặp mặt, có được không?

-Chỉ sợ cháu trào cao cũng không được.

Cũng không nói tốt, mà cũng không nói là không tốt, Chân Như Ý cười, khéo léo đẩy mục tiêu của lão phu nhân về phía hồ ly.

-Dù sao thì cháu cũng chỉ là người đi theo Tổng giám đốc làm việc, loay hoay nhiều việc cũng chưa có thời gian ngủ, sao có tinh thần để suy nghĩ đến việc này.

Tổng giám đốc, xin lỗi anh nhé!

Người không vì mình, trời tru đất diệt, đành phải đẩy anh ra ngoài chịu chết thôi.

Quả nhiên, Chung lão phu nhân lập tức chuyển mục tiêu, không nhịn được mà trách cứ:

-Nói về sếp của cháu, thật không phải bà lão ta thích lắm nhãi, công việc của ta cũng đã bận đến điên cuồng, lại còn phải loay hoay mệt mỏi theo cái thằng oắt đó, xoay như con quay. Nó yêu một người tự do tự tại, thì cũng đừng làm người khác liên lụy, hơn nữa con gái nhà người ta tuổi thanh xuân có hạn, làm cho nó chậm trễ thế mà còn....

Giả bộ nghe Chung lão phu nhân than phiền, nếu không chú ý, thật ra Chân Như Ý đang ác độc hãm hại sếp mình:

-Nói thế cũng không hẳn là đúng đâu ạ, kỳ thật Tổng giám đốc cũng rất hâm mộ người khác có đôi có cặp...

Lời này vừa nói ra thì thấy ánh mắt Chung lão phu nhân sáng ngời, cầm nhanh tay cô truy hỏi:

-Thư ký Chân, có phải cháu từng nghe thằng oắt đó nói gì? Mau! Mau nói cho ta biết.

-Ách... Kỳ thật Tổng giám đốc chưa nói gì quá nhiều, chỉ là có một lần cháu nghe Tổng giám đốc than thở là mình cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu phụ nữ...

Giả bộ vẻ mặt khó xử, cố ý nói câu kế tiếp lấp lửng mơ hồ, cô cố tình làm người khác hiểu lầm.

Trên thực tế, phần sau câu đó là....

Thiếu phụ nữ làm bạn gái!

Có một lần hần tham dự một dạ tiệc từ thiện, bởi vì trong bữa tiệc đó chỉ có một số ít nam giới còn cô đơn tham gia, nên đương nhiên hần bị đẩy lên sân khấu bán đấu giá, làm cho các cô gái tại đó xôn xao trả giá để được khiêu vũ với hần, ngày hôm sau hần mới bắt đầu kể chuyện.

Hơn nữa sau lần đó, bất kỳ ở đâu tổ chức tiệc, không đi thì thôi, chứ nếu đi, thế nào cũng bắt cô giả làm bạn gái của hần cùng nhau tham gia, không để mình có cơ hội biến thành vật phẩm để đấu giá lần thứ hai.

Không hề ngoài ý muốn, Chung lão phu nhân quả nhiên hiểu lầm, tinh thần thoáng chốc hưng phấn trở lại, cười vui vẻ:

-Thật tốt quá, thật tốt quá! Vốn đang phiền não vì chuyện tình cảm của thằng oắt ấy, bây giờ biết nó có tâm tình này, vậy là tốt rồi...

Chỉ thấy bà ta vừa nói vừa lục giở cuốn sổ nhỏ ở trong người ra, lật rất nhanh, mỗi trang đều chi chút dày đặc tên người cũng tư liệu, nhìn Chân Như Ý bội phục, trong lòng cười trộm...

Ha ha, đề xuất việc hắt chọi bạn tâm giao, cố gắng đẩy hắt đi ra ngoài, thứ nhất là đã hoàn thành nhiệm vụ mà sếp giao, làm hết phận sự nói chuyện phiếm với Chung lão phu nhân về việc nhà, tuy rằng chủ đề nói chuyện này chưa chắc Tổng tàiđãi tích nhưng hắt không quy định là không được nói chuyện này, thứ hai, cuộc sống bị hắt bóc lột sức lao động này vô cùng cực khổ, đây cũng chỉ là một mũi tên báo thù của cô mà thôi.

-Thư ký Chân, sếp cháu không theo sự an bài mà gặp ta tại bữa tiệc này, ta nghĩ tạo cơ hội để ta và nó gặp nhau một cách bất ngờ hắt là không tồi, cháu có biết nó gần đây thường hay đi đâu không để ta suy nghĩ xem thử...

Bà lão hỏi rất nghiêm túc.

-Ha ha... Cháu cũng không rõ lắm đâu ạ! Nhưng cháu từng nghe lái xe tên Tiểu Trương nói qua, Tổng giám đốc có gia nhập một câu lạc bộ quần vợt...

Cô nửa hữu ý nửa vô ý lộ ra tin tức.

-Câu lạc bộ quần vợt? Tốt, tốt lắm! Trên sân quần vợt rất dễ để bồi dưỡng tình cảm...

Bà lão cúi đầu rất nhanh, loay hoay ghi chép.

-Nguy rồi! Cháu không cẩn thận tiết lộ hoạt động của Tổng giám đốc rồi, nếu để cho anh ấy biết chắc cháu chết, nói không chừng còn bảo cháu là búp xép...

Lại giả vờ xót xa ân hận.

-Yên tâm! Ta tuyệt đối không để lộ tin tức từ cháu ra đâu, mà nếu có để lộ ra là cháu búp xép, cháu cứ đến tìm ta, ta sẽ sắp xếp cho cháu vào công ty con ta làm việc, tuyệt đối không để cháu chịu thiệt.

Bà lão vỗ vỗ ngực, cam đoan thề thốt.

-Chung lão phu nhân, cháu cảm ơn bà.

Lại tiếp tục làm bộ cảm động đến rơi nước mắt.

-Không cần khách khí! Cháu nói xem, ngoài câu lạc bộ quần vợt thì thằng oắt ấy còn có thể đi đâu nữa?

-Đúng rồi, còn có...

Cô nói hết ra, cũng cấp hết những địa chỉ mà mình biết.

-Hóa ra còn những chỗ này nữa...

Bà lão liên tục gật đầu, cầm bút viết lia lịa.

Vì thế ở đại sảnh bữa tiệc có một cảnh rất hay, hai người phụ nữ, một già một trẻ cười gian manh, tán gẫu “việc nhà nhàm chán” vô cùng vui vẻ, mà cái tên hồ ly xấu tính kia bị thư ký trong ngoài không giống nhau bán đứng.

-Cẩn thận!

Cô gái này một giây trước còn đi rất vững vàng, một giây sau lại như bị quỷ đánh ngã ngay vào lòng mình, Nghiêm Sĩ Tuyên không cách nào hiểu nổi.

Gần đây có rất nhiều cô gái trẻ ngã vào hắt, nếu là chuyện xảy ra ngoài ý muốn thì hắt nhất định sẽ đỡ họ, nhưng chuyện này lại xảy ra quá nhiều làm hắt nghi ngờ mình trở thành trung tâm của mọi tai nạn, đi đến đâu cũng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

-Cảm ơn, cảm ơn!

Một cô gái xinh đẹp mặc trang phục tập quần vợt ngẩng đầu nhìn người đàn ông tuần tú trước mắt, đỏ mặt ngượng ngùng nói ra lời cảm ơn, trong mắt là sự hưng phấn đến nhảy nhót không che giấu được

Tin tình báo của Chung lão phu nhân quả nhiên không sai, người thừa kế Tập đoàn Hồng Lâm của Nghiêm gia thật sự đến đây chơi bóng, cũng không uổng công cô xin gia nhập thành hội viên của câu lạc bộ quần vợt này, mỗi ngày đều tới đây ôm cây đợi thỏ, tạo cơ hội cho cô gặp được mình đang chờ.

-Cô không sao chứ?

Hỏi một cách thân thiết, thái độ của Nghiêm Sĩ Tuyền đối với người quen và người ngoài đều như nhau, tác phong nhẹ nhàng làm cho người ta hoàn toàn không phát hiện ra rằng hắn rất xấu tính.

-Không, không có việc gì!

Hai gò má hồng lên, mỹ nữ quần vợt bị sự ân cần, thân thiết của hắn mê hoặc, nói ra cái có đã sớm nghĩ ra từ trước một cách rất tự nhiên:

-Tôi chỉ là hơi thiếu máu nên đầu đột nhiên bị choáng váng, thật là ngại quá, đụng vào người anh...

Thiếu máu? Thời gian gần đây, lý do của những cô gái ngã vào người hắn đều như vậy, xem ra dạo này hắn rất có duyên với cái từ “thiếu máu” này.

Thầm nghĩ giễu cợt, khuôn mặt Nghiêm Sĩ Tuyền cười vô cùng ôn hoà đến mê người:

-Không sai! Cô nên cẩn thận một chút, giữ gìn sức khỏe, tôi xin phép đi trước.

Mắt thấy “dịp tốt để hắn yêu sắp mất đi vì chuyện bất trắc”, mỹ nữ quần vợt vội vàng tăng cường sự dũng cảm cho lá gan.

-Anh ơi, nếu anh không vội..., tôi muốn mời anh ăn một bữa cơm để cảm ơn sự giúp đỡ của anh?

-Cảm ơn lời mời của cô.

Quay đầu cười cười, hắn cự tuyệt một cách nhã nhặn:

-Thật đáng tiếc, tôi bận chút việc, nếu lần sau có duyên mà gặp lại thì tính sau!

A.... Thật đáng tiếc, hắn xác định rõ ràng rằng hắn sẽ không đến câu lạc bộ quần vợt này nữa, hai người tuyệt đối là vô duyên.

Bị từ chối khéo léo như vậy, cơ hội bất thành, mỹ nữ quần vợt cũng chỉ có thể thầm dấm ngực, bất đắc dĩ nhìn hắn tao nhã đi tới phòng tắm, trong nháy mắt khóc không thành tiếng, muốn chết ngay lập tức.

Ô... đầu năm nay, nữ theo đuổi nam có thể nói là chất cao như núi, hơn nữa còn là núi Himalay.

-Ở trong đó lâu như vậy chẳng lẽ thực sự anh bị phụ nữ đánh gục rồi?

Trong phòng tắm một giọng nam bỗng nhiên vang lên, Nghiêm Sĩ Tuyền vừa mới đi vào phòng tắm để tẩy đi mồ hôi trên người, không kịp được, lông mày giương lên.

-Anh thì biết những gì?

Lừa bịp người đời lộ ra một nụ cười ôn nhã, hắn tự hỏi người trước mắt này không xuất thân từ danh gia vọng tộc nhưng lại rất có tài cán, bằng vào sự nỗ lực của bản thân mà đã trở thành người quản lý của một công ty chuyên nghiệp, tuy không hơn bạn tốt nhưng hai ngày mỗi tuần đều đến đánh quần vợt giao hữu.

A?

Xem thái độ của Nghiêm Sĩ Tuyền, chẳng lẽ hắn nói trúng thật rồi?

Chiêm Dung Thịnh lộ ra khuôn mặt bình thường giản dị, đầu tiên là trừng lớn mắt, lập tức nghĩ đến điều gì đó, hắn không dám tin, lắc đầu buồn cười:

-Không thể nào! Tôi còn tưởng rằng Chung lão phu nhân, chỉ là thuận miệng nói chơi, không ngờ lại làm thật

-Chung lão phu nhân?

Lông mày trên khuôn mặt tuần tú giương cao, Nghiêm Sĩ Tuyền cười càng thêm nho nhã.

-Nếu không để ý đến lời nói... chỉ cần làm một chút thì tôi sẽ thật vô cùng cảm kích.

Hắn tưởng gần đây thường có các cô gái lớn vờn quanh mình là chuyện phát sinh bất ngờ nhưng hóa ra lại có kẻ giấu mặt ẩn ở phía sau.

-Nói thật ra thì tôi cũng không biết rõ lắm.

Sớm đã tắm xong, Chiêm Dung Thịnh cầm khăn vừa lau người vừa cười nói:

-Ngày hôm qua lúc tôi ăn cơm ở nhà hàng, vừa hay nhìn thấy Chung lão phu nhân và một cô gái trẻ rất xinh đẹp ngồi ở bàn cách vách, lúc đầu cũng không chú ý bọn họ nói chuyện gì, cho đến lúc tên của anh xuất hiện trong cuộc nói chuyện của bọn họ tôi mới lưu tâm cẩn thận nghe hết, kết quả anh đoán thế nào?

-Như thế nào?

Đặc biệt phối hợp lại, không ngại học hỏi kẻ khác.

Cười một cách thú vị, đôi mắt Chiêm Dung Thịnh hiện lên ánh mắt thông minh.

-Kết quả là tôi nghe được Chung lão phu nhân cùng cô gái trẻ kia bàn luận làm thế nào để cho cô gái đó ngã vào người cậu trong câu lạc bộ, tạo ra cơ hội gặp gỡ bất ngờ đầy lãng mạn.

-.....

Rơi vào trạng thái trầm mặc rất lâu, Nghiêm Sĩ Tuyền không biết nên nói gì mới đúng. Hắn đã sớm biết rằng những chuyện bất ngờ ngoài ý muốn gần đây có điều khác thường, nhưng không nghĩ người đứng phía sau những chuyện đó lại là Chung lão phu nhân.

Khoan đã! Cho dù bà Chung nhiệt tình suy nghĩ chuyện mai mối giúp hắn thì bà ấy làm sao có thể biết được cố định hai ngày mỗi tuần hắn đều đến câu lạc bộ quần vợt? Làm sao có thể nắm giữ lịch trình của hắn, làm cho những cô gái kia có cơ hội gặp gỡ bất ngờ và thật tình cờ với hắn?

Càng nghĩ càng thấy việc này nhất định bên trong là có thần quỷ bản lĩnh cao cường, hắn không khỏi trầm tư, tập trung tư tưởng suy nghĩ lại xem việc này bắt đầu từ đâu, hắn bị tính kế khi nào...

Đúng rồi! Là hôm tham gia yến tiệc của gia đình họ Chung, từ sau hôm đó hắn thỉnh thoảng lại gặp phải tình huống “gặp gỡ bất ngờ”, mà ở tại yến tiệc kia, người tiếp xúc với Chung lão phu nhân chỉ có...

-Tôi nghĩ tôi biết thủ phạm đứng phía sau là ai rồi!

Dở khóc dở cười, vẻ mặt của hắn rất phức tạp.

Đây nên nói là tự mua dây buộc mình hay là bị phản bội đây?

Không sai. Trước khi hắn chạy trốn khỏi đó đã dặn Chân Như ý là phải tiếp chuyện, tâm sự với Chung lão phu nhân thật chu đáo, nhưng cũng không muốn cô tâm sự với cái phương diện kia.

Hay là do thời gian gần đây hắn thường bắt cô làm thêm buổi tối nên cô ấy giận không dám nói gì, lại làm ra hành vi trả thù này?

Vân về cái cảm có độ cong hoàn mỹ, Nghiêm Sĩ Tuyền trầm ngâm thâm nghĩ, không khỏi hoài nghi.

Có phần đồng tình vỗ vỗ vai người đàn ông đang trầm tư, Chiêm Dung Thịnh cười một cách thú vị, hỏi:

-Hung thủ không phải Chung lão phu nhân sao?

-Không! Là một người hoàn toàn khác.

Phục hồi tinh thần lại, hắn cười cười, nói.

A.... Thư ký này khá lắm, dám bán đứng hắn, nếu thế hắn cũng sẽ chăm sóc cô thật tốt, dù sao thì cuộc sống mà không có đầu trí lạc thú cũng rất chán, để xem ai là người bị bức phải lộ ra dấu vết trước, lộ khuôn mặt giả tạo, lộ ra tính cách thật của mình?!

Không biết hẳn đang tính kế cô gái nào đó, Chiêm Dung Thịnh vừa nghe hung thủ đứng sau chuyện này là một cao nhân, trong lòng đầy hiếu kỳ, không chịu được mà hỏi:

-Nếu không phải Chung lão phu nhân thì người kia là ai?

-Một người phụ nữ trong ngoài không giống nhau.

Chủ ý trong lòng đã định, Nghiêm Sĩ Tuyển ôn nhã mỉm cười, cho hẳn ta biết cái đáp án không đến nơi đến chốn, không muốn tiếp tục nói chuyện riêng của mình, lập tức nhanh chóng đổi đề tài:

-Tôi không nên đến câu lạc bộ quần vợt này nữa, anh có hứng thú tham gia câu lạc bộ khác với tôi không?

Hắn rất nặng về những khoản riêng tư, không thích những địa điểm mình hay lui tới đều bị mọi người biết, nên mới thay chỗ chơi bóng, nhưng mà người cùng chơi hợp ý với mình thì rất khó tìm nên nếu Chiêm Dung Thịnh có thể đi cùng thì không còn gì tốt hơn.

Ánh mắt sáng lên, Chiêm Dung Thịnh dù sao cũng là một người quản lý của công ty chuyên nghiệp, che giấu dưới khuôn mặt bình thường giản dị là cái khôn khéo giỏi giang ở bên trong, lúc này tự nhiên biết rõ tâm tư của hắn, lúc đã quyết định cái gì cũng không quên thừa cơ mà cướp đi.

-Có thể được nhưng chi phí gia nhập anh phải chi ra!

-Không thành vấn đề!

Phí gia nhập đối với Nghiêm Sĩ Tuyển mà nói thì không đáng một đồng, lập tức đáp ứng không chút do dự.

-Đợi đến khi tìm được câu lạc bộ vừa ý, tôi sẽ gọi cho anh.

Dứt lời, phát phát tay, nhanh chóng đi vào phòng tắm, tẩy đi toàn bộ mồ hôi sau khi vận động.

Mắt nhìn thấy bóng lưng hắn biết mất phía sau cửa phòng tắm, Chiêm Dung Thịnh rất nhanh lau khô tóc, sau khi thay quần áo sạch sẽ mới lộ ra khuôn mặt cười, tâm tình vui vẻ rời đi.

Ha ha, chỉ có vài câu nói ngắn ngủn vô tình nghe được ở nhà hàng mà đã đổi được hội phí năm đầu tiên, vụ đầu tư này được thù lao quá lời!

3. Chương 3

Công văn này lập tức gửi đi khắp các phòng ban, mặt khác tạm dừng kế hoạch này, gọi trưởng phòng Kế hoạch mười phút sau lên gặp tôi, sau đó lấy toàn bộ hồ sơ về hai công ty này, một giờ sau nó phải có ở trên bàn của tôi, còn có những tài liệu này cũng cần sửa lại nhanh chóng...

Bên trong phòng làm việc của Tổng giám đốc tập đoàn Hồng Lâm, tiếng nói tao nhã, thanh cao liên tục vang lên, một tập hồ sơ cao ngất không ngừng được xếp vào trong lòng Chân Như Ý và vẫn tiếp tục tăng lên, mãi cho đến khi đóng hồ sơ đó chặt cao gần tới cằm cô thì những lời căn dặn và cả đóng công văn tài liệu như vĩnh viễn không dứt cuối cùng cũng kết thúc.

Cảm ơn ông trời!

May mà đóng hồ sơ này chỉ cao gần tới cằm chứ không phải chặt đóng lên tận trần nhà như cô dự đoán.

Mặc dù trong lòng thầm nghĩ giễu cợt nhưng trên mặt Chân Như Ý không hề để lộ ra chút cảm xúc nào, từ đầu đến cuối vẫn duy trì gương mặt mỉm cười lễ phép.

Khối lượng công việc khổng lồ này đủ để giết chết một con bò, bây giờ cô mới phản kích lại, không nhanh mà cũng chẳng chậm:

-Tổng giám đốc, lịch làm việc của anh tôi đã sắp xếp xong xuôi, chín giờ rưỡi sẽ mở cuộc họp với ngành, mười giờ mười lăm có cuộc hẹn với Lâm đồng, mười giờ bốn mươi thì ông Trương đến thăm, sau đó nghe báo cáo tiêu thụ sản phẩm mới nhất quý I của Trưởng phòng Bán hàng trong hai mươi phút, mười hai giờ

đi ăn trưa cùng Trần tổng, một giờ có cuộc họp báo với tạp chí Thương mại, một giờ bốn mươi Hoàng đồng hẹn gặp anh bàn bạc, thảo luận về dự án mới triển khai, hai giờ bốn mươi tham gia cắt băng khánh thành quỹ từ thiện...

Không có nhiều thời gian rảnh, khác với những ngày thường, giọng nữ vang lên khàn khàn đem toàn bộ lịch làm việc của sếp đọc liền một hơi, lịch làm việc này vô cùng chặt chẽ khiến người ta thấy hoài nghi.

Trên thực tế, hai người này đã “hăm hại” lẫn nhau hơn một tháng nay.

Từ sau khi Nghiêm Sĩ Tuyền đoán ra được thư ký bên cạnh mình là thủ phạm đứng sau “sự kiện gặp gỡ bất ngờ”, trong khoảng thời gian này hẳn luôn khéo léo thoát được những sự kiện đó, cùng lúc mang tâm trả thù đem công việc cùng sự căm phẫn của cô chất cao lên một cảnh giới, sau đó thâm thường thức cái vẻ trước mặt mỉm cười lễ phép còn sau lưng thì chống đỡ của cô, nhìn cái cách cô nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng liền dâng lên một niềm vui biến thái

Về phần Chân Như Ý, sau mấy lần hẳn khéo léo tìm thời cơ thích hợp tránh né sự ann bài tử mĩ của Chung lão phu nhân thì cô cũng đoán được ra, hẳn còn tăng thêm khối lượng công việc lên nhiều bậc, tựa như người ta nói: Nhân cư vi bất thiện, nếu rảnh rỗi quá nhiều sẽ, nghĩ đông tưởng tây, làm ra mấy chuyện nhảm chán, cô liền hiểu ngay là hẳn đã biết rằng cô cấu kết cũng với Chung lão phu nhân.

Có điều thất vọng vẫn chưa hẳn là tuyệt vọng hoàn toàn, cô cũng phải là quả hồng mềm ngọt dễ ăn!

Nếu ngoài miệng sếp không phá mình mà lại lấy khối công việc kia để bóc lột, trả thù, cô tự nhiên cũng sẽ phản công lại, hẳn áp bức cô bao nhiêu thì cô sẽ sắp xếp lịch làm việc của hẳn thật kín mít, dày đặc, cho hẳn không còn thời gian để thở nữa.

Vì thế hai người cứ tuần hoàn mà trả thù nhau, không ai chịu đựng cờ đầu hàng trước, nên mới có màn tranh giành thể này.

Cái đáng khen duy nhất là, Nghiêm Sĩ Tuyền cực kỳ có tinh thần, bất kể mỗi ngày cô sắp xếp lịch làm việc cho hẳn đủ để người ta đột tử thì hẳn cũng không hề kêu một tiếng nào, ngược lại lại làm việc rất bình thường, cho dù hẳn có thể mở miệng yêu cầu sửa lại lịch làm việc, nhưng nếu thế thì là nhận thua rồi!

Tóm lại, trận tranh giành nhảm chán này còn kéo dài lâu lâu nữa.

-... Xin hỏi như vậy có được không?

Lượng không khí hít vào thở ra gấp mười lần, nửa gấp nửa không đem toàn bộ lịch làm việc ra nói hết, về mặt Chân Như Ý cung kính đến cực điểm, trong đôi mắt sáng ngời còn chứa đầy khiêu khích, thậm chí còn không quên bổ sung mấy câu:

-Nếu Tổng giám đốc thấy lịch làm việc kín quá thì có thể nói, tôi sẽ sắp xếp lại.

-Không cần, sắp xếp như vậy là tốt rồi!

A.....

Người thư ký bên cạnh hẳn thật sự là rất thú vị!

-Vậy là tốt rồi!

Mệt chết anh rất tốt.

Trong lòng nghĩ như vậy, khóe miệng Chân Như Ý hơi cong một chút, chuẩn bị lễ phép đi ra ngoài.

-Nếu Tổng giám đốc không còn chuyện gì cần dặn nữa thì tôi xin phép ra ngoài trước... Khụ khụ...

Đang nói được nửa câu thì cổ họng bỗng nhiên ngứa ngứa, cô không nhịn được ho lên, đồng thời cũng lấy được sự chú ý của người đàn ông đang ngồi ở bàn làm việc.

-Cô bị làm sao thế?

Về mặt của hẳn chợt thay đổi, ánh mắt thân thiết nhanh chóng nhìn về phía cô, đôi lông mày tuyệt mỹ bất giác nhăn lại.

Sao đột nhiên lại ho khan vậy? Có bị bệnh sao? Chẳng biết tại sao khi nghĩ đến chuyện này Nghiêm Sĩ Tuyền cảm thấy không vui.

-Không, không có việc gì... Khụ khụ... Tôi chỉ bị sặc nước miếng....

Cổ nén cảm giác ngứa họng, Chân Như Ý nhanh chóng tỏ không có chuyện gì, cô cũng biết, dạo này vì lượng công việc khổng lồ mà thời gian ba bữa của cô không được đều đặn, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, ngay cả thời gian ngủ cũng không có, thân thể đã mệt mỏi đến cực điểm, nếu không phải cô chịu đựng cờ đầu hàng nhận thua hẳn, dựa vào ý chí chống lại kiên cường thì chỉ sợ cô đã gục từ lâu.

Nhưng thân thể mệt mỏi, khả năng miễn dịch của cơ thể giảm xuống, rất không may, tối hôm qua sau khi làm xong cô kéo cái thân đồ nát về nhà, cô mệt đến nỗi ngay cả tắm rửa cũng không có, ngất luôn ở trên giường, quần áo cũng không thay chứ đừng nói đến đắp chăn.

Hậu quả là sáng sớm hôm sau tỉnh lại, cô mới phát hiện mình hình như bị cảm lạnh, đầu mơ màng, nhiệt độ cơ thể hơi cao so với bình thường, cổ họng khắp nơi đều ngứa, không nhin được mà ho vài tiếng.

Nhưng bệnh trạng cũng không nghiêm trọng lắm, cô cũng không muốn cho hẳn biết để tránh việc hẳn cho là mình xin đầu hàng, làm vậy khiến cô muốn nôn ra máu.

Nghĩ được như vậy, tinh thần Chân Như Ý phần chấn lên, nhanh chóng mỉm cười:

-Tổng giám đốc, nếu không còn chuyện gì khác..., tôi xin phép ra ngoài giải quyết chuyện khác.

Dứt lời, cô ôm đồng hồ tài liệu cao ngất ra khỏi phòng rất nhanh.

Cô... Thật sự không có chuyện gì sao?

Nhìn theo bóng lưng thẳng đến mức làm người ta khả nghi biến mất ở sau cửa, Nghiêm Sĩ Tuyền suy nghĩ trầm ngâm, lập tức hoàn hồn bật cười...

A, sao hẳn lại như thế này, tại sao lại đột nhiên lo lắng cho cô?

Quên đi, quên đi! Vẫn còn một đồng công việc cần xử lý, nên chuyên tâm làm việc đi!

*****

“Ring ring.....ring ring...”

Tiếng chuông vang lên bên tai, bầu không khí sáng sớm lạnh lẽo làm người đang mê man thấy khó chịu gấp mười lần.

Mãi cho đến khi cái chăn bị kéo ra mới nghe thấy một tiếng rền rĩ, một bàn tay thò ra đè cái đồng hồ xuống dưới đầu giường, cái âm thanh đáng ghét này cuối cùng cũng dứt, nhưng sau đó lại vang lên những tiếng ho khan kịch liệt.

-Khụ khụ khụ khụ khụ....

Cả người lạnh ngắt cuộn tròn trong chăn, Chân Như Ý khó khăn lắm mới mở mắt ra, ánh mắt mờ mịt nhìn chăm chăm trần nhà một lúc lâu, sau đó mới dần dần nhìn rõ, theo bản năng xoay người ngồi dậy, trong mắt chỉ thấy có một bông hoa, đầu choáng váng, vô lực ngã trên giường.

Xong rồi!

Đầu choáng váng, hoa mắt, ho khan, sợ lạnh, xương cốt đau nhức, toàn thân vô lực... Các triệu chứng này kết hợp lại thể hiện cho một việc.....cô bị bệnh, nhưng bệnh cũng không phải nhẹ.

Xem ra đêm hôm trước bị cảm lạnh cùng với việc cô quá bận rộn nên hôm nay rốt cuộc cũng ngã bệnh, đánh đập hệ thống miễn dịch yếu ớt của cô, thắng lợi ở trong cơ thể của cô mà nhảy múa.

Ô..... Thật sự là rất thảm!

Nghĩ như vậy, Chân Như Ý gào thét một tiếng, lập tức cổ họng lại ngứa rát, không chịu được mà ho khụ khụ, hơn nữa lần này còn ho đến mức trời đất quay cuồng, không phân biệt được ánh sáng mặt trời, mặt trăng, thiếu chút nữa tàn phá cái mạng nhỏ của cô.

Mãi cho tới một lúc thật lâu lâu sau cơn ho mới dứt, cô có thể thở nhẹ một cái.

-Xong rồi! Xong rồi...

Giọng mũi lảm bảm, cô vô lực nằm ở trên giường, trong lòng biết rõ hôm nay mình không bỏ dậy nổi đi làm.

-Còn một đồng những tài liệu chưa xử lý, số liệu trong dự án mới triển khai cũng chưa sửa lại, tình hình tiêu thụ quý một...

Bỗng tiếng nói khàn khàn tự lảm bảm vang lên, cô tự giễu cười khổ.

-Mình bị làm sao vậy? Bệnh đến nỗi không bỏ dậy đi làm nổi rồi, trong đầu vẫn suy nghĩ về công việc, có bị nhầm không? Mình là Chân Như Ý! Nguyên tắc sống của mình là “cuộc đời không có chí lớn, vui vẻ thanh nhàn mà sống” kia mà! Không thể vì hai năm làm thư ký cho hấn mà trở nên quay cuồng không thể nhận ra điều đó được, bị hấn chà đạp trở thành thói quen, như vậy là không được!

-Nói sao thì tháng này mình cũng bị ép đến khô người rồi, mà cái tên kia thì ngày nào cũng vui vẻ tươi cười, hoàn toàn không thấy được tinh thần, thể lực hấn bị quá sức, nếu muốn đối đầu với hấn thì người chết trước nhất định là mình.

-Không được! Vì một công việc vô vị mà bồi thường một cái mạng già, không đáng, đừng cờ đầu hàng thì đừng cờ đầu hàng, nhận thua thì nhận thua, dù sao hấn cũng là sếp, nếu hấn thích thì cũng được, mình đâu có ngốc để đầu với hấn? Đầu mà có thắng thì cũng không được tăng lương, một tháng qua mình làm chuyện ngu ngốc gì vậy, thật đúng là dằn dặt không có thuốc chữa... Khụ khụ....

Sau một lúc ho hắng, Chân Như Ý đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, tự chửi mình ngu dốt, mơ mơ màng màng nằm ở trên giường chờ đến giờ làm việc thì mới gọi điện đến xin phép nghỉ ốm, cũng gọi cho phòng Thư ký cử một thư ký khác đến làm thay công việc của cô ở phòng Tổng tài.

Chờ sau khi mọi chuyện được xử lý tốt, cô lại thoải mái nằm ở trong chăn, chầm chậm nhắm mắt lại.

Hừ hừ.... Đáng ghét! Tại sao lại lạnh đến phát run thế này, chăn bông không đủ dày sao?

-Xin nghỉ?

Cô thư ký đứng trước mặt hấn tuy trông nghiêm trang nhưng không giấu nổi hưng phấn, Nghiêm Sĩ Tuyển nhú mày, thản nhiên mở miệng, gương mặt tuấn tú ôn nhả làm người khác không đoán ra được hấn đang nghĩ gì.

-Đúng vậy. Vì thế hôm nay tôi đến đây làm thay công việc của thư ký Chân, Tổng giám đốc có việc gì cần cứ yêu cầu tôi.

Vội vàng gật đầu đáp lại, trong lòng nữ thư ký xinh đẹp nửa vui mừng, nửa lo lắng.

Vui là vì hôm nay được làm thư ký của Tổng giám đốc đẹp trai ngồi trên ngai vàng làm bằng vàng ròng, tuy rằng gần gũi có một ngày nhưng chỉ cần biểu hiện thật tốt, lưu lại ấn tượng tốt với Tổng giám đốc thì không sợ về sau không có cơ hội được đề bạt, thậm chí còn ôm mộng hy vọng được Tổng giám đốc coi trọng, giắc mô được gả vào nhà giàu sang sẽ trở thành hiện thực.

Lo là, nghe nói Tổng giám đốc tuy tao nhả, giữ lễ nhưng không đối với cấp dưới như những ông sếp khác, ở vị trí cao thì yêu cầu công việc cũng cực cao, năng lực làm việc của hấn phải nói là tuyệt vời, làm việc nhanh chóng, nên cũng lấy tiêu chuẩn giống thế với đồng nghiệp, mỗi ngày giao ra lượng công việc lớn khủng khiếp từ đầu đến cuối, trong hai năm qua nhìn bề ngoài thì bình thường nhưng không biết thư Chân đã ứng phó như thế nào?

-Lý do là gì?

Làm như không thấy vẻ vừa mừng vừa lo của cô thư ký, vẻ mặt Nghiêm Sĩ Tuyển không chút thay đổi hỏi, trong đầu bất giác hiện lên hình bóng một người nào đó ho khan ở trước mặt mình.

-Hình như là bị cảm, nghe nói còn rất nặng nữa.

Nữ thư ký trả lời rất nhanh.

Quả thật là bị bệnh rồi! Nếu bị bệnh thì tại sao hôm qua hỏi cô lại không nói, còn nói là mình bị sắc nước miếng, thật sự là mạnh miệng!

Khuôn mặt nghiêm trang hơi trầm xuống, Nghiêm Sĩ Tuyền không vui thầm nghĩ, nhưng không nói thêm gì nữa, sau đó đem một đồng công việc cần xử lý giao cho nữ thư ký mới mà không nghĩ rằng thư ký trước mặt mình bây giờ không phải là Chân Như Ý, người hợp tác ăn ý với mình trước kia, cũng rất nhanh nhẹn đi theo bước chân của mình.

Mà xui xẻo thay, nữ thư ký mới vừa vội vàng nhớ kỹ những chỉ thị không dứt của hần, vừa phải tiếp nhận tài liệu hồ sơ không ngừng tăng lên, thoáng chốc luống cuống tay chân, trong lòng thấy sợ hãi thực sự, hơn nữa trong mắt thấy đồng hồ sơ càng ngày chất càng cao, sắc mặt cô ta càng ngày càng tái.

A.... Đây là lượng công việc thường ngày của thư ký Chân sao? Nếu đúng thì... cô thật sự thảm rồi, hoàn toàn bị biến thành trâu bò để kéo cày cật lực!

-..... Trước hết xử lý những việc này cho tốt, sau khi hoàn thành lập tức giao lại cho tôi.

Rốt cuộc tiếng nói giao công việc liên tục cũng dứt, chủ nhân của giọng nói ngồi sau bàn làm việc cúi đầu, bắt đầu phê duyệt giấy tờ, hoàn toàn không lãng phí chút thời gian nào.

-....Vâng, Tổng giám đốc.

Nhìn đồng hồ sơ chất cao trong tay, nữ thư ký đáng thương như sắp phát khóc.

-Cô có thể đi ra ngoài.

Thản nhiên nói một tiếng, ngay cả đầu hần cũng không ngẩng lên.

Về mặt đau khổ, nữ thư ký như có nước mắt vô hình, trong lòng đầy bi thương rời khỏi phòng Tổng giám đốc, chuẩn bị chiến đấu cùng xấp tài liệu, hồ sơ kia.

Sau khi nữ thư ký rời đi, người đàn ông ngồi sau bàn làm việc mới ngẩng đầu lên, nhíu mày lại, về mặt lúc suy nghĩ lúc không.

Chưa được bao lâu, hần lắc lắc đầu, chuyên chú lại vào công việc, nhưng chẳng biết tại sao khuôn mặt bình tĩnh thảnh thơi lại hiện lên chút lơ đãng, hơn nữa đáng vẻ hôm qua lúc cô ho khan thảnh thơi chui vào óc hần, làm hần buồn phiền, không thể hiểu được.

Đối với cảm xúc thay đổi bất thường của mình, Nghiêm Sĩ Tuyền mặc dù khó hiểu nhưng vẫn miễn cưỡng kiềm chế được, khoảng hai tiếng sau, hần dùng điện thoại nội bộ gọi thư ký vào phòng.

-Phiên cô mang bảng dự báo doanh số tiêu thụ đến đây cho tôi.

Vừa mới thấy nữ thư ký đi vào, Nghiêm Sĩ Tuyền đã lập tức yêu cầu một cách khách khí nhưng kiên định, tay phải còn đang ký tên vào giấy tờ, tay trái đã mở một tập hồ sơ khác ra...

Bảng dự báo doanh số tiêu thụ?

Nữ thư ký choáng váng, lắp bắp:

-Tôi, tôi còn chưa sửa được...

Ồ.... Những số liệu kia vừa nhiều vừa phức tạp, cô không phải có ba đầu sáu tay, làm sao có thể sửa lại cho đúng trong thời gian ngắn như vậy?

Nghe vậy, động tác trên tay của Nghiêm Sĩ Tuyền dừng lại một chút, ngược mắt lên nhìn thẳng vào nữ thư ký:

-Nếu vậy thì số liệu của dự án mới triển khai đâu? Cô sửa tốt rồi chứ?

Hần nghĩ bảng dự báo doanh số tiêu thụ chưa sửa được thì ít nhất số liệu này cũng chuẩn bị tốt rồi, hần có thể xử lý chuyện này trước.

-Cái đó... Cái đó tôi cũng chưa sửa được...

Chột dạ cho đáp án ngược lại, thư ký bị dọa cho bi thảm, khuôn mặt trắng bệch.

Mới có tý tẹo thời gian, bảng dự báo còn chưa sửa xong, lấy đâu ra thời gian đi sửa những số liệu này? Cô cũng không phải là siêu nhân...

Trầm mặc nhéo nhéo mũi, Nghiêm Sĩ Tuyền thầm thở dài một hơi, bắt đắc dĩ lắm lắm:

-Quên đi! Là lỗi của tôi...

Trong hai năm qua, hần đã quen với hiệu suất làm việc cao của Chân Như Ý, trong thời gian ngắn đã quen mắt không phải người nào cũng đều có năng lực như thế này.

-Hả?!

Không nghe rõ cấp trên nói gì, lòng thư ký đáng thương như bị treo lên, đứng nguyên tại chỗ, chỉ sợ bị trách tội, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm gì cho đúng.

-Không có gì!

Phất phất tay, hần nhanh chóng hạ chỉ:

-Nói phòng Thư ký cho thêm hai người lên hỗ trợ, xử lý tốt mọi việc rồi báo cáo tôi.

Nếu chỉ có một người thì không thể hoàn thành những công việc kia một cách nhanh chóng, vậy thì thêm vài người chắc là được chứ?

Haizzz..... Nhìn người thật sự không thể nhìn vẻ ngoài, vừa làm phép so sánh, hần mới giật mình, thư ký trong ngoài không giống nhau bên người mình thật là quá tốt, một người có thể chống đỡ ba người, nhưng hần hoài nghi năng lực làm việc đó bị hần dùng triệt để, chắc bản thân cô không nguyện ý như vậy. Nghĩ thế, Nghiêm Sĩ Tuyền không khỏi muốn cười, khóe miệng không tự chủ được mà cong lên.

Ách... Rõ ràng là năng suất làm việc của cô không đạt tới yêu cầu của Tổng giám đốc, tại sao mặt hần không biến sắc, mà lại có thể nở nụ cười?

Chẳng lẽ... hần là người khẩu Phật tâm xà?

Nghĩ đến khả năng đó, da đầu nữ thư ký không khỏi run lên, sợ là ở lâu chỗ này sẽ gặp bất trắc, cô nhanh nhẹn nói “Vâng” rồi chạy như bay ra khỏi cửa.

Mất thấy nữ thư ký như nhìn thấy quỷ bỏ chạy ra ngoài, Nghiêm Sĩ Tuyền mặc dù thấy kỳ quái nhưng hần cũng không thèm để ý, cúi đầu xuống vội vàng tiếp tục làm việc.

Nhưng lại giống như lúc trước, một khuôn mặt bình tĩnh luôn hiện lên trong đầu hần, quấy rầy hần làm việc, mỗi lần như thế làm cho tim hần đập mạnh và loạn nhịp, hần giật mình ngạc nhiên, bất tri bất giác thất thần.

Nguyên cả một buổi sáng hần cũng không biết mình đã sưng sờ bao nhiêu lần, trong lòng biết hôm nay hiệu suất làm việc của mình là bằng 0, cuối cùng hần cũng buông bút trong tay, nhanh chóng đứng dậy ra khỏi văn phòng, bỏ lại nữ thư ký với vẻ mặt ngạc nhiên, nói:

-Các cuộc hẹn buổi chiều cô hủy hết giúp tôi.

Tiếng nói vừa dứt thì người đã biến mất trong thang máy, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Ding dong.... Ding dong...”

A, tiếng gì vậy? Cô đang nằm mơ đúng không? Tại sao tiếng động trong giấc mơ lại chân thật đến vậy?

“Ding dong... ding dong...”

Thật sự... thật quá ồn ào! Làm ơn đừng ầm ỹ nữa, cho cô ngủ một giấc đi! Cô tuy không làm việc thiện nhiều lắm, nhưng cũng không phóng hỏa giết người, chẳng lẽ ngủ một giấc cũng không được yên bình?

“Ding dong... ding dong...”

-Ầm ỹ quá... Đã chết rồi...

Tiếng nói khàn khàn, Chân Như Ý theo bản năng trở mình trên giường, như bị xúc động, lập tức không thể khống chế ho kịch liệt, như toàn bộ tim phổi đều bị bật ra, tình trạng thê thảm đó giằng co kéo dài hơn một phút cuối cùng mới ngừng lại làm cô thở gấp.

Lúc đầu ý thức lơ mơ không rõ, nhưng sau trận ho kịch liệt này, thần trí cô cuối cùng cũng dần dần rõ ràng, nhưng tiếng chuông từ trong giấc mơ không ngừng vì tỉnh lại biến mất mà lại trong hiện thực vẫn tiếp tục không ngừng vang lên....

“Ding dong... ding dong...”

Chầm chậm mở mắt ra, cô cũng không nhúc nhích nằm ở trên giường nghe tiếng chuông một lúc lâu, bởi vì bệnh mà suy nghĩ trở nên chậm chạp, rốt cuộc cũng biết từ đầu đến cuối mình không phải nằm mơ, mà là hiện tại đang có người ấn chuông cửa nhà cô.

Ai tìm cô? Chẳng lẽ là cô bạn Tôn Phái Tình? Không, không phải! Phái Tình không biết hôm nay cô bị cảm xin nghỉ ở nhà, không có chuyện đột nhiên đến đây. Nếu không phải bạn tốt của cô, thì là ai?

Kinh ngạc nghĩ ngợi trong chốc lát, tiếng chuông cửa âm ỹ vẫn cố chấp vang lên, không thể bỏ qua, Chân Như Ý đành phải thất tha thất thểu bò xuống giường...

-Đến đây! Đến đây... Khụ khụ.... Đừng âm ỹ nữa....

Giọng mũi nghẹt đặc thì thảo nói thầm, co vội lấy áo khoác trên bàn làm việc khoác thêm vào, đi ra bộ đàm cửa rất nhanh.

-Khụ khụ... Ai đó?

.....

Tiếng chuông cửa trong nháy mắt tắt luôn nhưng từ bộ đàm cho thấy người đó đang trầm mặc.

-Rốt cuộc là ai? Khụ khụ khụ...

Hỏi lại thêm lần nữa,, cô quyết định nếu là trò đùa dai của trẻ con thì cho dù có phải kéo lê cái thân bị tàn phá này cũng phải quát cho bọn chúng một trận.

-..... Nghiêm Sĩ Tuyển.

Sau ba giây im lặng, tiếng nói của một người đàn ông hơi chần chừ cuối cùng cũng vang lên.

Tổng giám đốc?! Này này này... Có chuyện gì thế này? Hắn làm sao có thể đến đây?!

Cho dù thế nào thì cô cũng không lường trước người đến là người lãnh đạo trực tiếp của mình, Chân Như Ý trợn tròn mắt, bởi vì khiếp sợ quá mức mà cô đứng trước cái bộ đàm gắn ở cửa rất lâu mà không nói gì...

Trên thế giới này không có bộ đàm tự động sao? Cô muốn làm bộ mình căn bản không có ở nhà, thực tế giọng nói lúc này là của bộ đàm tự động?!

-Thư ký Chân, đừng làm bộ không ở nhà, mở cửa ra!

Như nhìn thấu tâm tư cô, phái bên kia bộ đàm truyền đến giọng nói đàn ông trầm thấp mang theo mệnh lệnh.

Khóe miệng hơi giật giật, biết mình không thể giả vờ tất cả đều là ảo giác, Chân Như Ý chỉ có thể thở dài mở cửa sắt tầng dưới của nhà trọ, cảm thấy mình bắt đầu đau đớn.

Quả nhiên không đến một phút sau cửa phòng ngoài đã truyền đến những tiếng gõ cửa giữ lễ nhưng kiên định, cô bất đắc dĩ thở dài một hơi, lập tức miễn cưỡng làm tinh thần đi lên đi ra mở cửa.

-Tổng giám đốc, sao anh có thể đến.... Khụ khụ...

Cửa vừa mở ra, cô lập tức mỉm cười ngăn lại, tiếng nói mặc dù khàn khàn nhưng vẫn lễ phép hỏi hân, đáng tiếc là cuối cùng cũng không nén được ho khan, phá hủy đi hình tượng mà cô cố gắng xây dựng.

Làm sao có thể đến đây? Đây là một câu hỏi rất khó, khi tâm tình hắn đang buồn chán về công ty, vô ý thế nào xe lại đi vào khu nhà trọ này, hắn cũng đang tự hỏi mình như vậy.

Thầm nghĩ tự giễu, khuôn mặt Nghiêm Sĩ Tuyền không hề thay đổi, ánh mắt vô tâm quét hết một lượt trong phòng, thấy vô cùng lộn xộn, biểu hiện chủ nhân nó lúc trước vẫn còn đang nằm trên giường, hai giấy sau ánh mắt mới quay lại gương mặt đang đỏ bừng vì ồm của cô.

-Không mời khách vào ngồi một lúc sao?

Nhưn mày hỏi lại nhưng không trả lời câu hỏi của cô.

Mời hấn đi vào?

Lấy việc bọn họ đã hợp tác với nhau hơn hai năm, công tư rõ ràng, trừ công việc ra thì sau khi tan sở không hề trao đổi việc sinh hoạt cá nhân, cô mời hấn đi vào thế nào bây giờ?

Chẳng lẽ trừng mắt nhìn nhau sao?

Cô cũng chưa phải điên!

Khỏe miệng không chịu được hơi run run, Chân Như Ý ép việc mình đang không khỏe xuống, miễn cưỡng mỉm cười, khéo léo từ chối:

-Khụ khụ... Tổng giám đốc, nhà của tôi rất bừa bộn, cửa sổ lại đóng chặt, hơn nữa tôi lại đang bị cảm, trong không khí hẳn là có rất nhiều vi khuẩn, virus gây bệnh, nếu lây bệnh cho anh thì sẽ không tốt, anh tìm tôi có chuyện gì, không khí ngoài này thông thoáng hơn... Khụ khụ....

Ngụ ý chính là..... Tôi tốt lắm, có chuyện gì thì cứ nói ở ngoài này, không cho vào nhà được.

Nghiêm Sĩ Tuyền cũng không phải dạng ngu ngốc, đương nhiên biết ý cô cự tuyệt, nhưng lại không muốn nhận, ngược lại lộ ra vô hại, kỳ thật là đang mỉm cười tính kế xấu, bày da dấp vẻ thương lượng:

-Không sao, tôi không ngại.

Anh không ngại, nhưng tôi để ý!

Trên trán hiện lên gân xanh, Chân Như Ý trừng mắt nhìn hấn một lúc lâu mà không nói gì, thật sự là cô quá rõ, mỗi khi hấn lộ ra điệu cười này đó là khi muốn đối phó với người khác, mà nay hấn lại áp dụng vào mình.

-..... Mời vào.

Không tự nguyện, cô nhích sang một bên mời hấn vào trong nhà. Ô..... Thử lỗi cho cô vì bị bệnh nhẹ nên không có tinh thần đấu với hấn, vẫn là thức thời tạo nên anh hùng, miễn cho nửa ngày tranh luận, chính mình mệt mỏi chết khiếp, cuối cùng vẫn để hấn vào, vậy rất không đáng.

Mỉm cười, Nghiêm Sĩ Tuyền thoải mái bước vào trong phòng, quay lại thấy cô vừa đóng cửa lại vừa che miệng ho khù khụ, ý cười bên môi lập tức biến mất, mày bắt giác nhú lên.

-Khụ khụ... Tổng giám đốc, anh ngồi đi!

Tùy tay chỉ vào ghế sofa trong phòng, Chân Như Ý rất nhanh rót một cốc nước sôi cho hấn, xem như kết thúc đạo đãi khách.

-Cảm ơn.

Hấn nhận lấy cái cốc, nhưng không ngồi xuống sofa mà lại nhìn kỹ sắc mặt khó coi như quỷ của cô, rốt cuộc không nhận được mà hỏi:

-Cô gặp bác sĩ chưa?

Nhìn hấn kỳ quái, Chân Như Ý không trả lời mà quay lại điểm xuất phát:

-Tổng giám đốc, anh tới đây vì có chuyện gì quan trọng sao?

Hai chữ “quan trọng” còn đặc biệt nhấn mạnh vì giọng mũi nghẹt đặc của cô, chẳng những không châm chọc giễu cợt, mà còn mang theo vẻ trẻ con đáng yêu.

-Tôi quan tâm đến nhân viên bị ốm, chẳng lẽ không được tính là việc quan trọng?

Hắn nhẹ giọng hỏi lại.

Quan tâm?

Cả người hơi run lên, không biết bởi vì cảm lạnh hay là vì nghe được hai chữ từ miệng hắn, một luồng gió lạnh nháy mắt theo lòng bàn chân chạy thẳng đến da đầu, cô không nhận được mà rùng mình, chỉ có thể cười gượng liên tục.

-Cảm, cảm ơn Tổng giám đốc đã quan tâm, tôi chỉ cần nghỉ ngơi nhiều là khỏe hơn thôi...

Nghe có hiểu không? Đừng có quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi, mau đi đi!

Đáng tiếc, Nghiêm Sĩ Tuyền hiểu được ý cô nên cũng quyết định giả ngu, không có ý định rời đi, bàn tay đặt lên trán cô với tốc độ sét đánh không kịp che tai, cảm nhận trong lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ cao khác thường, mày như dính lại với nhau...

-Cô sốt rồi!

Giọng nói thoáng dồn dập, hàm chứa lo lắng.

Không đoán được hắn lại hành động nhanh đến vậy, Chân Như Ý hơi ngu ngơ một chút, lập tức hoàn hồn, lùi từng bước tránh hắn chạm vào mình, vẻ mặt cổ quái “A” một tiếng, không biết nên xử sự ra sao với Tổng giám đốc bất thường này.

-Cũng chỉ có “A” thôi sao?

Nhìn vẻ mặt cô kỳ lạ lại mờ mịt, Nghiêm Sĩ Tuyền hơi tức giận.

-Cô không lời nào để nói hay sao?

Đúng là bệnh đã làm choáng váng đầu óc rồi, mà ngay cả phản ứng so với ngày thường cũng chậm chạp hơn hẳn, trong đầu Chân Như Ý thấy ong ong, chần chừ mãi rồi mới nói:

-Tôi muốn nói gì? Cảm ơn Tổng giám đốc đã nhắc nhở, tôi sẽ chú ý giữ gìn sức khỏe!

Được, rốt cuộc hắn cũng xác định được người bệnh này thật sự phải thay đổi sự ngu dốt.

Trong lòng có phần buồn bực, hắn trầm giọng hỏi:

-Thuốc hạ sốt đâu? Cô ăn gì chưa?

-Không có.

Cô lắc lắc đầu, ánh mắt cô lên nhìn lên chiếc giường có chăn ấm đệm êm, bởi vì thân thể càng ngày càng thấy khó chịu nên trong lòng bắt đầu thấy không kiên nhẫn.

Ồ... Cô mệt mỏi quá, cả người nặng nề, nhớ... cái giường quá! Rốt cuộc thì con hồ ly đen này bao giờ chịu rời đi? Nếu không thức thối mà mau đi khopir đây, cũng đừng trách cô trở mặt, dù sao thì bệnh nhân cũng không có tính nhẫn nại.

-Không có?

Đôi mắt đẹp híp lại, gương mặt dịu dàng lừa người gạt thiên hạ từ trước đến giờ của Nghiêm Sĩ Tuyền bỗng nhiên trở nên âm trầm, mềm nhẹ đến mức làm người ta kinh hãi, tiếng nói nguy hiểm vang lên:

-Vừa không có thuốc hạ sốt, lại vừa không ăn?

-Không có thuốc hạ sốt.

Kệ quan hệ của hai người là thế nào thì chuyện này có liên quan gì đến hắn? Thăm nghĩ cảm giận, thể lực Chân Như Ý đã không chống đỡ nổi nữa, không để ý đến hình tượng, trực tiếp đặt mông ngồi phịch xuống giường.

-Cô chưa đi gặp bác sĩ?

Nếu không làm sao lại không có thuốc hạ sốt được?

-Ngủ một giấc là khỏe lên thôi, cần gì đi gặp bác sĩ?!

Không thể kiên nhẫn được nữa, cô không để ý người đàn ông trước mắt có thân phận là người lãnh đạo trực tiếp của mình, khẩu khí bắt đầu to gan.

-Không đi gặp bác sĩ, thì cô xin phép làm gì?

Thấy cô khinh thường sức khỏe của mình, Nghiêm Sĩ Tuyển không kiềm chế được tức giận mà hô lên, trong lòng như bốc lên ngọn lửa. Cô gái này làm chuyện gì vậy? Rõ ràng bệnh đã đến nước này lại còn chết cũng không chịu đi khám bệnh!

-Đương nhiên là xin phép để ở nhà ngủ, nghỉ ngơi!

Giống như bệnh nhân nổi giận, rốt cuộc cũng không giữ lễ nữa, trở mặt hỏi lại một cách châm chọc:

-Tôi không đi khám bệnh thì liên quan gì đến chuyện của Tổng giám đốc?

Đáng ghét! Đã nói là bệnh nhân không có tính nhẫn nại, tại sao lại chọn đúng lúc này đến làm phiền cô?

Đúng thế! Cô nhiều nhất thì cũng chỉ là cấp dưới của hắn mà thôi, cô bị bệnh có đi khám hay không thì cần gì hắn phải quan tâm?

Nhưng... hết lần này đến lần khác hắn để ý, lại còn cực kỳ để ý!

Bị chặn họng, Nghiêm Sĩ Tuyển dừng ba giây, cuối cùng cũng tìm được lý do quang minh chính đại.

-Nhân viên là người tạo ra tài sản cho công ty, cô bị ốm mà không đi khám, nếu bệnh tình tăng thêm, kéo dài thời gian xin phép nghỉ, sẽ làm công ty tổn thất, đương nhiên chuyện này có liên quan đến tôi.

Nghe vậy, Chân Như Ý trừng mắt lớn nhìn tên hồ ly đen trước mặt, lần đầu tiên phát hiện hóa ra hắn lại mặt dày đến vậy, ngay cả lời nói cũng thế.

-Thì ra là vậy, làm nhân viên thì khi bị ốm quyền lợi cũng không có...

Miệng thì thảo giễu cợt, cười đến quái dị, cô làm như mình vừa có quyết định khiến người ta vui sướng cực kỳ, vừa cười vừa ho một lúc lâu, sau đó mới lười biếng vẫy tay đuổi khách.

-Tôi xin thôi việc, cửa ở đằng kia, không tiễn.

Dứt lời vội ngã vật xuống giường, quyết định đi ngủ tiếp.

Aizzz! Tuy rằng bây giờ cô không có công việc, nhưng hai năm nay không phải cô không tích góp được gì, bây giờ phải thừa dịp từ chối công việc này, sớm thoát khỏi cuộc sống như trâu bò, mặt khác ít nhất một công việc nhàn hạ, thoải mái, thật tốt!

Ánh mắt hắn nhất thời sáng lên, Nghiêm Sĩ Tuyển đột nhiên nở nụ cười, cười cực kỳ dịu dàng, cực... nguy hiểm!

Dọa! Hắn... hắn cười cái gì?

Đang muốn trùm chặn thì bất chợt thấy nụ cười trên mặt hắn, trong lòng cô run sợ thò đầu ra khỏi chăn, vẻ mặt phòng bị, hỏi:

-Anh, anh cười cái gì?

Đã quyết định thôi việc, cô không dùng cái mặt nạ dối trá đó để đối phó hắn nữa, khẩu khí nói chuyện cũng không khách khí nữa, ngay cả xưng hô cũng không cần lễ phép.

-Tôi cười cô thật là ngốc, quá ngốc.

Mím cười, không thèm quan tâm chuyện đang diễn ra, làm cho cô hoảng sợ.

-Làm ơn, tôi ốm đã khổ lắm rồi, đừng làm cho tôi lạnh thêm nữa...

Bất giác nổi da gà, cô chỉ nghĩ đến cảnh mấy đứa bạn truyền nhau mấy tấm ảnh chụp cô lúc này, cô liền cảm thấy xúc động muốn nôn.

-Mặc kệ như thế nào, dù sao tôi cũng đã quyết định thôi việc, mời anh ra cửa rời khỏi nhà tôi, cảm ơn.

-Cô cho rằng lý do của cô tôi sẽ chấp nhận sao? Tôi không đồng ý!

Cốc nước trong tay đặt mạnh xuống bàn, cái con hồ ly đen cười cười nhìn chăm chăm vào cô gái đang nằm trên giường, đôi mắt sáng lên một cách kỳ lạ.

A....

Thư ký làm việc ăn ý với hấn không phải có nhiều, hấn cũng không phải thuộc dạng ngu, làm sao có thể trao lễ vật tốt như vậy cho công ty khác được lợi?

Đừng có choáng!

Nếu cô không chịu đi khám bệnh, để bảo vệ tài sản cho công ty, hấn sẽ phải ra tay.

-Này! Anh, anh... anh muốn làm gì...

Cái người cao lớn đang nhìn chăm chăm kia ngày càng đến gần, Chân Như Ý vội lui về phía sau, cuối cùng bị dồn vào tường, không còn chỗ nào để lui, cô rốt cuộc không nhịn được kêu to lên:

-Đừng có lại đây, nếu không tôi sẽ hét lên đấy...

Xong rồi! Chẳng lẽ con hồ ly đen này còn là loại súc sinh mặt người dạ thú? Cô thể nào lại không đề phòng hấn, thật sự là quá sơ suất!

-Hừ! Cô kêu đi!

Giống như nhìn ra suy nghĩ của cô, khuôn mặt bỗng cười tà ác.

-Bớ người ta! Vũ... Ố!!!

Tiếng cầu cứu nhanh chóng bị biến thành tiếng kêu thảm thiết, đúng lúc này bỗng cổ họng bị ngứa như điên, ho khan xuất quỷ nhập thần phát huy uy lực, ho mãi cũng không dứt.

-Khụ khụ khụ khụ khụ...

Mà trong lúc hỗn loạn này, con hồ ly đen xấu tính kia một tay ôm luôn cô gái đang ho khù khụ ở trên giường, nhanh chóng và vững vàng chạy ra khỏi căn phòng nhỏ, đi thẳng xuống tầng dưới.

4. Chương 4

Cô vừa muốn kêu cái gì? Cường gian hay là vũ phu, hử?

Tiếng xe như tiếng nước chảy, bên trong chiếc xe cao cấp đang đi rất nhanh kia vọng lên tiếng nói trầm thấp lẫn tiếng cười chế nhạo, người đàn ông thoải mái không chế tay lái, vừa dư sức nhìn một cách tà nghệ sang bệnh nhân nữ đang bị khóa chặt trên ghế ngồi.

Nghe tiếng, Chân Như Ý đang ho khan chỉ có thể trừng mắt nhìn tên sếp này, trong não đang khàn khàn rống lên, “Cường hào bắt ép gái nhà lành!”.

Giống như nghe thấy câu trả lời thật sự của cô, Nghiêm Sĩ Tuyền cúi đầu nở nụ cười nhưng khi thấy gương mặt cô ửng hồng một cách khác lạ thì nụ cười chợt tắt, một bàn tay đặt lên trán cô rất nhanh.

-Nhiệt độ cao quá!

Nhúu chặt mày, hấn hơi lo lắng.

Thình lình bị “đòn bất ngờ” thành công, Chân Như Ý ngẩn người, nhưng bây giờ vẫn ở trong xe không thể né tránh, cô theo bản năng vung tay lên, “bốp!”.

Chợt nghe thấy tiếng vang lên rất to, Chân Như Ý không ngờ mình có thể có hành động như thế, vô cùng ngạc nhiên trừng mắt lớn nhìn hần.

-Cô có vẻ rất ghét tôi chạm vào cô?

Chậm rãi thu tay lại, Nghiêm Sĩ Tuyển trầm giọng hỏi, đồng thời nhớ lại lúc ở trong phòng, lần đầu tiên hần chạm vào cô, cô cũng lập tức lui về sau tránh hần.

-Ách... Tôi, tôi chỉ là không quen...

Dù thế nào cũng là ý tốt người ta quan tâm mình, Chân Như Ý không nỡ nặng lời, không nhìn được ý tốt của người ta, hành động lúc này là phản xạ trong nháy mắt, cô cũng không có biện pháp!

Aizz... Rốt cuộc là như thế nào?

Cô luôn luôn duy trì lễ phép, hôm nay lại làm hành động bất nhã với Tổng giám đốc đại nhân là sao?

Hần tới thăm bệnh, dáng vẻ biểu hiện thật lòng quan tâm đến cô làm cô không kìm được cả người phát run, từ lòng bàn chân tới tận đỉnh đầu, trong lòng nổ “đoàng” một tiếng.

-Dọa chết người à. Nếu không phải Tổng giám đốc đại nhân bị trúng tà hay là mình bệnh nặng dẫn đến sinh ra ảo giác, trước mắt tất cả đều là giả, thật sự mình còn đang hôn mê trên giường.

Gật đầu thật mạnh, trong suy nghĩ Chân Như Ý cảm thấy chính mình tưởng tượng quá nhiều, nhưng mà...

-Yên tâm, tôi không trúng tà, cô cũng không bị ảo giác.

Bỗng nhiên một giọng nói hứng thú không nhanh không chậm bay vào trong tai, cô lẳng lặng ngẩng đầu nhìn đôi mắt đẹp mang theo ý cười, cô ngạc nhiên, hóa ra trong lúc bất tri bất giác cô đã nói ra những điều mình nghĩ trong lòng.

-Aizzz...

Uể oải, Chân Như Ý muốn đổi vị trí mõng và mặt mình cho nhau, mắt mặt kêu lên.

-Tôi tin là ngày mai mình sẽ nhảy xuống biển tự sát vì hành động ngày hôm nay!

-Trước khi nhảy xuống biển thì mời cô đến công ty giao việc, hơn nữa đừng quên huấn luyện thư ký mới nhậm chức cho tốt.

Khóe miệng nở nụ cười, Nghiêm Sĩ Tuyển trêu chọc.

-Tôi xin từ chức!

-Tôi cũng không đồng ý.

Nhún nhún vai, tất cả đều do hần quyết định.

-Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?

Nếu đã bỏ cái mặt nạ giả dối ra, Chân Như Ý cũng không nói chuyện khách khí với hần nữa.

-Nếu tôi nhớ không nhầm thì hôm nay anh bận rất nhiều việc.

Phá vỡ bầu không khí im lặng, ban ngày hần rất nhiều việc, làm gì có thời gian rảnh rỗi để đến đây thăm cô bị ốm?

Thật sự là rất kỳ quái!

....

Trầm mặc trong chốc lát, Nghiêm Sĩ Tuyển không thể nói là thiếu cô, chẳng những thứ ký bên cạnh hần có hiệu suất làm việc không đạt, mà tinh thần hần cũng không yên, không thể chuyên tâm vào công việc, chỉ có thể giả vờ cười cười, nói:

-Không phải tôi đã nói là quan tâm tới bệnh tình của cô sao, cô không tin tôi à?

Kỳ thật chuyện này cũng là sự thật, không phải hần nói dối.

Chân Như Ý thầm nghĩ, đồ ngốc không chịu thừa nhận, âm thầm khinh thường, lại ho khan vài tiếng, mắt nhìn thấy cảnh tượng ngoài cửa sổ vút qua rất nhanh, vội vàng nói:

-Anh muốn lái xe đi đâu? Tôi mệt chết rồi, mau đưa tôi về!

-Cô cần đi gặp bác sĩ,

Liếc mắt nhìn khuôn mặt nóng bừng đỏ ửng một cách khác thường của cô, Nghiêm Sĩ Tuyền nhú mày nói, không hề tính sẽ đưa cô về.

-Tôi nói là không cần.

Trố mắt nhìn, Chân Như Ý cũng thật kiên trì.

Đáng ghét! Cô rất ghét đi gặp bác sĩ, cực kỳ, cực kỳ ghét, trừ khi bệnh nặng tới chết, nếu không cô cũng nhất quyết không vào bệnh viện.

-Cô cho là cô mấy tuổi rồi?

Giống như nhìn ra cô rất ghét ngành y, Nghiêm Sĩ Tuyền không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, dùng giọng nói thản nhiên khích tướng:

-Cô cũng không phải trẻ con, chẳng lẽ còn sợ tiêm?

-Anh, anh nói bậy bạ gì đó?

Có đánh chết cô cũng không thừa nhận mình bị nói trúng tim đen, từ nhỏ đến giờ điểm yếu chí mạng của cô chỉ có nó, bệnh nhân đang muốn lớn tiếng phủ nhận thì đột nhiên...

“Kít!”.

Tiếng phanh thật lớn cùng với tiếng va chạm rất mạnh đồng thời vang lên, y cả kính hét thắt thanh lên chói tai, cùng lúc đó thì Nghiêm Sĩ Tuyền vội vàng nắm chặt tay lái.

-Sao lại thế này?

Kính sợ hô lên một tiếng, hắn vừa mới giữ cái xe được thăng bằng, lập tức vội vàng hỏi:

-Cô không sao chứ?

-Không, không có việc gì...

Lời vừa mới thoát ra khỏi miệng thì một đợt va chạm khác lại kéo đến, là thân xe rung lên bần bật.

Vì lúc trước có kinh nghiệm nên lần này cô không hô to, nhưng hai tay đã nắm chặt vào tay bám trong xe, đề phòng việc mình bị thủy tinh cắm vào.

-Chết tiệt! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Bị hai lần liên tục như vậy, Nghiêm Sĩ Tuyền cảm thấy rất kỳ quái, hai tay nắm chặt tay lái, tức giận rủa lên một tiếng, hắn nhìn qua gương chiếu hậu của xe, chỉ thấy một chiếc ô tô màu đen đuổi theo với tốc độ không muốn sống!

Nhất thời hắn cảm thấy kinh hãi, theo bản năng vòng tay lái lại đổi hướng để tránh, nhưng lần này Chân Như Ý lại thét chói tai một lần nữa, nửa thân xe đã quay ngang lại, hắn mới thấy có một cái xe tải đang chạy ngược chiều tới đây.

-Aaa...

-Cẩn thận!

Tiếng thét chói tai cùng tiếng hô đồng thời vang lên bên trong xe, hắn không nghĩ nhiều, theo bản năng không phải bảo vệ chính mình, ngược lại lại nhào qua người Chân Như Ý, che chắn cô rất chặt ở dưới người mình.

Trong nháy mắt, nhưng tiếng vang như bom nổ ầm ầm vang lên, cái xe tải ở phía trước không đến hai giây sau là va mạnh vào xe ô tô này, cái xe cao cấp của Nghiêm Sĩ Tuyền trong nháy mắt biến thành một con quay bằng đồng, lộn 360 độ vài vòng, cuối cùng va vào cột điện mới dừng hẳn!

Giống như trải qua vài thế kỷ, nhưng lại chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, Chân Như Ý sợ hãi quá độ mới từ từ hoàn hồn, cô cảm thấy không đúng... Tổng, tổng giám đốc sao lại ở trên người cô, lại còn không nhúc nhích gì nữa?!?

Khó khăn nâng tay lên, cô chạm vào người đàn ông nằm trên mình hai mắt nhắm nghiền, một dòng chất lỏng ướt ướt từ trên người hắn làm ướt sũng lòng bàn tay cô...

-Không... Không...

Khó khăn phát ra giọng nói yếu ớt, ánh mắt nhìn qua tấm kính xe thấy có nhiều người tụ tập đến đây, nước mắt từ sau khi cô bảy tuổi chưa bao giờ rơi lại hiện ra, từ khóe mắt chậm rãi chảy xuống, cô kêu cứu một cách yếu ớt:

-Làm ơn... Cứu... Cứu anh ấy... Xin mọi người.... cứu, cứu lấy anh ấy.....

Tổng giám đốc nổi danh của Tập đoàn Hồng Lâm là Nghiêm Sĩ Tuyền bị tai nạn xe cộ thảm khốc, trước mắt còn đang cấp cứu trong bệnh viện, về tình trạng vết thương, Nghiêm gia yêu cầu bệnh viện nói năng thận trọng, không muốn ra mặt trả lời, trên phố truyền tin đồn, vết thương của Nghiêm Sĩ Tuyền rất nghiêm trọng, nguy hiểm đến tính mạng, cổ phiếu Tập đoàn Hồng Lâm theo đó cũng giảm theo làm tâm lý những người đầu tư lo sợ.

Căn cứ vào lời khai của người lái xe tải thì lúc xảy ra tai nạn, Nghiêm Sĩ Tuyền không khống chế được tay lái, ông ta không phản ứng kịp nên mới xảy ra va chạm, mà lúc đó có một cái ô tô đang đuổi theo phía sau xe ô tô kia, sau khi xảy ra chuyện thì lập tức bỏ chạy, cảnh sát dựa vào đó xem lại bằng ghi hình, truy bắt chiếc xe kia.

Về phần vết thương trên người Nghiêm Sĩ Tuyền bị truyền thống vồng lên, nói là dù con trai Nghiêm gia đời thứ ba có thể nào đi chẳng nữa thì đều phải nhận vận mệnh bị nguyên rửa tội lên người, Nghiêm lão phu nhân tiếp tục phải hứng bi kịch, cầu cho hắn lần này thoát chết, tìm được đường sống trong cõi chết, chuyển nguy thành an...

Đang trong cơn mê, cô tựa hồ nghe thấy một giọng nói lạnh lùng, tiếng nói cao vút không ngừng đánh mạnh vào tai cô, làm cô không nhận được nhú mày tức giận....

Cái gì mà tìm được đường sống trong chỗ chết?

Cái gì gọi là hóa nguy thành an?

Là ai đang nói những điều xúi quẩy đó? Thật ồn ào, quá ầm ĩ, cô không muốn nghe... đừng nói nữa.....

-TÔI KHÔNG MUỐN NGHE!

Phần nộ thét một cách chói tai, Chân Như Ý bật người dậy, đôi mắt mờ mịt không thấy rõ thứ gì, cứ nhìn chăm chăm nhìn vào bức tường trắng toát, cứ như vậy lặng người trong ba giây, sau đó đôi mắt cô mới dần dần có hồn, ý thức dần dần tỉnh táo.

Chuyện gì đã xảy ra?

Đây là đâu?

Trừng mắt nhìn, cô nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở một đôi mắt đang cười....

-Cô tỉnh rồi?

Tiếng nói dịu dàng lừa người gạt thế vang lên cùng với tiếng cười trog bầu không khí, nhẹ nhàng bay vào trong tai cô.

-Anh....

Kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn tú của bệnh nhân ngồi ở giường bên, ký ức trước khi bị hôn mê ập về như thủy triều dâng, Chân Như Ý đầu tiên là trở mắt thật lớn, không dám tin, không biết lấy sức lực ở đâu nhảy dựng lên, nhảy qua bên giường hắt đang ngồi, miệng không ngừng kêu lên:

-Anh, anh, anh,....

Giọng nói đứt quãng, kích động không nói hết lời.

-Tôi tốt lắm.

Nghiêm Sĩ Tuyền giống như hiểu được tâm tư kích động của cô, cái người mà mấy ngày gần đây báo chí truyền thông đưa tin là đang “chờ chết”, giờ phút này đang tựa trên giường cười khê, vẻ mặt an nhàn.

Trừ việc cánh tay phải bị gãy phải bó bột, bên thắt lưng bị mảnh vụn thủy tinh cắm vào nên phải băng bó, cộng thêm mấy chỗ trầy xước bên ngoài da, cả người hắt từ cao đến thấp, cả sắc mặt đều rất hồng hào, so với người ngoài nghĩ nhầm là “tính mạng bị đe dọa” chênh lệch tương đối lớn.

-Anh tốt thật?

Ngây ngốc lặp lại, Chân Như Ý trong nháy mắt không thể ngờ người đàn ông này là người mấy hôm trước nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt nằm trên người mình không hề cử động.

-Đúng, tôi tốt lắm, không có việc gì.

Lại gật đầu một lần nữa để khẳng định, Nghiêm Sĩ Tuyền mỉm cười trấn an, trong lòng hiểu rõ việc xảy ra tai nạn làm cô cực kỳ hoảng sợ, bây giờ tuy đã tỉnh táo nhưng cảm xúc nhất thời còn kích động.

-Vậy, vậy là tốt rồi....

Nghĩ trong đầu, quả thực người đàn ông này tính mạng không có vấn đề gì, cô cuối cùng cũng yên tâm, không biết sức lực lúc này biến đâu mất, cả người trở nên vô lực mềm nhũn.

-Cẩn thận!

Nghiêm Sĩ Tuyền nhanh mắt nhanh tay, vội vàng dùng tay trái không bị thương giữ chặt cô, làm cô không bị ngã.

-Cảm ơn anh!

Xấu hổ nói cảm ơn, Chân Như Ý không khỏi đỏ mặt, vội vàng ổn định chính mình, thu hồi lại cảm xúc hốt hoảng, từ từ bình tĩnh trở lại, sau đó nhìn lại mọi thứ xung quanh, sau khi nhìn những thiết bị ở trong phòng, mới xác định chắc chắn là bọn họ đang ở trong phòng bệnh, chính là....

Nhìn hắt nằm ở giường bệnh bên cạnh, quay đầu nhìn lại thấy bọn họ cách nhau có một thước, 2 phút trước mình còn nằm trên giường bệnh khác, cô buồn bực:

-Vì sao tôi cũng nằm trên giường bệnh, nhưng lại cùng phòng bệnh với anh?

Đúng là gặp quỷ! Vừa thấy phòng bệnh xa hoa riêng tư này, mà hắt nằm trên giường bệnh, đến đầu gối cũng biết chuyện gì đang xảy ra...

-Cô quên rồi?

Thú vị nhướn mày hỏi lại, đối với một người vừa mới gặp tai nạn xe cộ, may mắn tìm được đường sống trong cõi chết, tâm tình của Nghiêm Sĩ Tuyền phải gọi là vô cùng khác thường.

Đã quên?

Cô quên cái gì sao?

Nhúch mặt mày lại, Chân Như Ý cố gắng nhớ lại...

Đúng rồi! Cô nhớ rõ trước khi hai người được cứu ra khỏi chiếc xe nát thì hắt đã hôn mê bất tỉnh, toàn thân dính đầy máu, mà ý thức của cô không còn rõ ràng, thậm chí không nhớ rõ mình hành động như thế nào.

Lúc ấy ở hiện trường mọi người không thể tin cái xe đã nát vỡ đến như vậy, cô thể mà lại bình yên vô sự, trừ bỏ một ít trầy xước, hấn lấy thân mình bảo vệ cô, nên cô mới có thể tránh khỏi tai kiếp này.

Nhưng mà cô ở trong xe lại ra sức kêu cứu, không nói hết lời, vì lúc đó người hấn đầy máu, không ngừng kêu cứu những người ở bên ngoài...

Kêu cái gì? Cô không nhớ rõ mình đã kêu những gì, tất cả trí nhớ lúc đó giống như tivi bị đập vỡ, chỉ còn lại những tiếng rè rè, cái gì cũng không còn!

-Ách...

Vô tình nói ra, Chân Như Ý hơi xấu hổ, cười cười:

-Tôi, tôi không nhớ rõ.

Không nhớ rõ?

Chẳng lẽ vì sợ hãi quá mức nên tạm thời bị mất trí nhớ chăng?

Thầm nghĩ vậy, đuôi lông mày Nghiêm Sĩ Tuyền giương lên rất cao, ánh mắt mang thần thái kỳ lạ không nói nên lời, nửa cười nửa không nhìn cô rất rất lâu, sau đó cuối cùng mới chậm rãi mở miệng:

-Kỳ thật cũng không có gì!

A.... Chẳng qua hấn nghe nhân viên y tế lúc đó nói, khi hấn được đưa tới bệnh viện cấp cứu, cô không chỉ theo sát bên cạnh, mà không ngừng kêu khóc phải cứu hấn, tinh thần hoảng loạn, làm người bên ngoài nhìn vào nghĩ hai bọn họ là người yêu, tình cảm sâu đậm, cô mới có thể thương tâm, khổ sở như vậy.

Sau đó sợ cô bị kích động quá mức, nhân viên y tế cho cô uống thuốc an thần, cho cô nằm ở một giường bệnh khác cũng phòng bệnh với hấn để nghỉ ngơi.

Cũng vì tác dụng của thuốc an thần, hơn nữa lúc trước cô còn bị cảm nặng, sau đó còn trải qua tai nạn trầm trọng, bị kích động mạnh, cô cứ nằm thế này, sau khi hấn được ra khỏi phòng giải phẫu, hồi phục tỉnh táo thì cô vẫn mê man như trước, mãi cho đến hai ngày sau là thời điểm bảy giờ cuối cùng mới tỉnh lại.

Nghĩ vậy, Nghiêm Sĩ Tuyền không khỏi bật cười.

A.... Rõ ràng người không có vết thương mà còn hôn mê lâu hơn cả hấn bị thương, thật sự không biết nên khóc hay nên cười, không biết nên nói gì mới tốt.

Nhưng cái này cũng không quan trọng, quan trọng là nhân viên y tế mà hấn biết được khi hấn hôn mê, cô không hề che giấu chút nào, vì hấn mà lo lắng rất chân thật, có đủ phản ứng, hấn cảm thấy rất vui vẻ, cực kỳ vui vẻ.

Hấn càng nói không có gì, cô lại càng cảm thấy có vấn đề.

-Ôi! Tôi có làm việc gì quái lạ không?

Ôm đầu khóc thét, trong lòng Chân Như Ý hết hoảng.

Xong rồi! Xong rồi!

Xem biểu tình trên mặt con hồ ly xấu tính này, cô không tin lời “không có gì” của hấn, nhưng cố nhớ xem mình đã làm cái gì, càng nhớ càng không ra.

Ô.... Đời người có bốn chuyện đáng buồn là cái gì? Cái chuyện đáng buồn thứ năm của cô đã là cái gì? Chính mình không biết mình từng trải qua việc gì, đánh mất trí nhớ mới là chuyện đáng buồn kia!

Phản ứng kích động của cô làm hấn bật cười, ngày thường khuôn mặt rất đứng đắn, lúc nào cũng đeo cái mặt nạ bình tĩnh im lặng, khuôn mặt thật của Chân Như Ý thật sự vô cùng thú vị.

Nhưng hấn cười càng vui vẻ, trong lòng Chân Như Ý lại càng sợ hãi, càng ngày càng thấy sợ.

Nhưng cái tên hồ ly đen kia chỉ cười mà không nói gì, càng lúc cô càng bị lo lắng tra tấn, càng lúc càng tức giận, bỗng nhiên cô chú ý đến một tiếng nói không lớn, nhưng chưa từng gián đoạn truyền từ một góc đến, cảm giác rất quen thuộc, giống như khi còn hôn mê cô cũng từng nghe thấy tiếng nói đó rồi...

-Đó là cái gì?

Đột nhiên quay đầu, trừng mắt lớn nhìn chỗ tiếng nói phát ra, cô hé mắt hỏi.

-Thứ thú vị nhất mà báo giới viết.

Nhìn theo tầm mắt cô đang nhìn lên màn hình TV đưa tin, hình ảnh, Nghiêm Sĩ Tuyền mỉm cười trả lời, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Aizzzz..... Lúc trước vì sợ cô tỉnh giấc nên hấn chỉnh cho âm lượng TV nhỏ đi, không ngờ sau khi cô tỉnh lại, việc đầu tiên là nhìn xem hấn có xảy ra chuyện gì không, sau đó cứ tra hỏi hấn liên tục, hoàn toàn không để ý tới màn hình TV trong góc tường truyền tin tức nóng nhất trong hai ngày qua, cho tới giờ mới phát hiện, thật sự là làm người ta rất buồn cười.

-Hở, điều thú vị nhất mà báo giới viết?

Giấu cợt nhìn hấn, Chân Như Ý chuyển tầm mắt lên màn hình TV...

Tất cả các nhân viên ở Tập đoàn Hồng Lâm từ cao đến thấp không muốn phát biểu gì về tình trạng hiện giờ của Tổng giám đốc, Nghiêm lão phu nhân từ đầu đến cuối cũng không trả lời hay nói bất cứ lời nào, cuối cùng vẫn chưa rõ đời thứ ba Nghiêm gia có tránh được tai kiếp lần này không, tránh dẫm vào vết xe đổ của cha và ông nội, chúng ta hãy nghe ông thầy tướng này phát biểu như thế nào...

Ông thầy tướng trên TV nói, phong thủy tổ trần của Nghiêm gia có vấn đề, làm cho Nghiêm gia ít con cháu, nam giới không thịnh, thanh niên khỏe mạnh dễ gặp bất trắc, Nghiêm Sĩ Tuyền tuy có quý nhân phù hộ nhưng năm nay lại là năm đại hạn, vận rủi khó thoát, không thoát nổi ý trời... Nói thêm mấy chuyện linh tinh khác nữa, Chân Như Ý không nhịn được mà nhếch khóe miệng lên.

Một lúc lâu sau tin tức này mới kết thúc, cô quay đầu nhìn người đàn ông “tính mạng nguy hiểm kia”...

-Anh thế này mà gọi là vết thương nghiêm trọng, tính mạng bị đe dọa?

Nếu tính mạng hấn bị nguy hiểm thì những người bệnh nhân khác thì sao?

-Xương tay tôi bị gãy rất nghiêm trọng, miệng vết thương ở phần hông rất nguy hiểm.

Mỉm cười gật đầu, Nghiêm Sĩ Tuyền ra vẻ đứng đắn trả lời.

Ông trời ơi! Nói đến mức sấm sét đánh chết con hồ ly đen xấu tính này, các phóng viên tin tức nhân tiện nhào bổ tới hỏi tới tấp!

Tin tức Đài Loan trong ngày kết thúc, Chân Như Ý không nói gì trừng mắt nhìn hấn rất lâu, cuối cùng nhìn lên trần nhà, sau đó mới nở nụ cười không phải giả tạo mà là nụ cười xuất phát từ nội tâm.

-Cảm ơn anh.

Trong lúc nguy cấp, người bình thường thường chỉ nghĩ đến bản thân mình trước tiên, không ngờ hấn lại lấy thân mình bảo vệ cô, cả người cô không bị thương, một cọng tóc cũng không bị làm sao, hôm nay cô có thể đứng ở đây, quả thật phải cảm ơn hấn rất nhiều.

*

Trong hai năm tiếp xúc, lần đầu tiên hấn thấy cô chân thành, tha thiết đến vậy, tâm ý trăm phần trăm mỉm cười, rõ ràng là khuôn mặt bình thường, nhưng trong nháy mắt, Nghiêm Sĩ Tuyền lại cảm thấy tất cả ánh mắt trời rục rở đều tập trung quanh người cô, xinh đẹp, quyến rũ, rất gọi cảm một cách tự nhiên... Tim đập thành thịch!

Tim đập lệch nhịp, hơi thở của hấn trở nên căng thẳng, thấy mình hơi luống cuống, hấn giả ho nhẹ một tiếng, cười một cách dịu dàng:

-Đừng khách sáo.

Aizzz... Hấn hiểu cô cảm ơn mình về cái gì.

-Ừm... Tôi không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa...

Nhẹ nhàng gỡ đầu, Chân Như Ý cảm thấy mình nên rời đi, dù sao tiếp tục ở lại đây cũng rất kỳ lạ.

-Cô không quấy rầy tôi nghỉ ngơi.

Giống như nhìn ra vì sao cô rời đi, Nghiêm Sĩ Tuyền cũng không để cô đi một cách đơn giản vậy.

-Ừm, tôi hình như còn hơi sốt, đầu choáng váng, tôi đi về trước nghỉ ngơi...

Cái khó ló cái khôn, cô nghĩ có thể lấy lý do mình đang bị cảm làm cái cớ ra về.

-Còn sốt?

Đáy mắt hiện lên ánh nhìn quái lạ, hắc nộ nộ cười thú vị.

-Tôi nhớ rõ hôm qua y tá đã cho cô uống thuốc hạ sốt, một giờ trước nhiệt độ cơ thể hoàn toàn bình thường, bác sĩ nói cô ngủ hai ngày liền, bị cảm cũng đã khá hơn, cô xác định cô còn sốt? Muốn nhờ tôi bấm chuông gọi y tá đến đây xem lại cho cô không?

Aizzz... Hắc chờ xem cô phản ứng như thế nào.

-Khám, tiêm? Không cần, không cần!

Từ nhỏ đến giờ cô sợ nhất là tiêm, khua mạnh hai tay, gấp giọng kêu lên:

-Đột nhiên tôi thấy không còn choáng váng nữa, cũng thấy người khá hơn rất nhiều, thực sự không cần phiền đến y tá đâu!

-Thực sự rất tốt? Đừng cậy mình khỏe nhớ!

Nhìn thì như quan tâm, thật ra là đang chỉnh cô.

-Không phải tôi cậy khỏe, thật sự là tôi khỏe mà!

Bối rối gật đầu, ra sức mà gật, cô thật sự rất muốn khóc.

Ôi... Vừa mới tỉnh lại cô đã cảm thấy bệnh trạng của mình biến mất rất nhanh, thân thể cũng thoải mái hơn, nhưng cô lấy cớ này tránh người không được sao?

Cứ phải đối đầu với cô mới chịu được sao?

Chân Như Ý cảm thấy lòng mình phần nộ đến cực điểm, lấy cớ mình bị cảm chưa khỏi, bây giờ lại không thể đi được, ngược lại còn bị bắt tiêm, mất nhiều hơn được, chỉ có thể cố hết sức vắt óc ra tìm lý do khác, lúc này có một bóng người đẩy cửa đi vào...

-A Tuyền, cháu cảm thấy như thế nào? Bà nội vừa mới hỏi bác sĩ...

Nghiêm lão phu nhân, một người nhỏ gầy, nhưng lại khỏe mạnh, kỳ nữ một tay gây dựng nên Tập đoàn Hồng Lâm vừa nói chuyện vừa vào phòng bệnh.

Trên khuôn mặt già nua của bà đầy những nét phong sương qua năm tháng, nhìn không ra chút khôn khéo, giỏi giang nào thể hiện trên thương trường, đây chính là bà nội của đứa cháu hiền lành, hòa ái này.

-Bà nội, đừng nói chuyện này nữa.

Cười khế cắt ngang lời nói của bà lão, Nghiêm Sĩ Tuyền không quên thay hai người giới thiệu.

-Bà nội, đây là thư ký bên cạnh cháu! Chân Như Ý, cháu nghĩ hẳn hai ngày nay bà nhìn mặt cô ấy khi ngủ rất quen thuộc, thư ký Chân, đây là...

-Tôi biết.

Cười một cách vội vàng, Chân Như Ý vội vàng chào hỏi:

-Xin chào lão phu nhân.

Ai da! Lúc trước khi Nghiêm lão phu nhân chưa về hưu, lúc đó cô ở Tập đoàn Hồng Lâm chỉ là một thư ký nhỏ bé, bởi vì chức vụ rất nhỏ, mặc dù ở công ty cô cũng từng nhìn thấy lão phu nhân từ rất xa, nhưng khẳng định bà lão này không có ấn tượng gì với một thư ký nhỏ nhoi như cô.

Sau này Nghiêm Sĩ Tuyền về nước tiếp nhận công ty, tuy cô bất ngờ được thăng làm thư ký bên cạnh Tổng giám đốc, nhưng không giống như người khác, dùng việc công để làm chuyện riêng, ngược lại công và tư cực kỳ rõ ràng, trừ chuyện làm việc và giả làm bạn gái Tổng giám đốc đến tham dự các bữa tiệc thì chưa bao giờ hấn yêu cầu cô làm chuyện gì riêng tư cả.

Mà hai năm nay hấn tiếp quản công ty, Nghiêm lão phu nhân giao hết cho cháu nội mình nắm mọi việc trong tay, rốt cuộc chưa từng nhúng tay vào việc gì, ngay cả cửa lớn của công ty cũng chưa từng bước quá nửa bước.

Theo tình huống này, tuy rằng là thư ký bên cạnh Tổng giám đốc, theo lý mà nói thì đã sớm tiếp xúc với Nghiêm lão phu nhân, nhưng trên thực tế là.... không hề có! Cô và Nghiêm lão phu nhân chưa bao giờ tiếp xúc với nhau, mãi cho tới hôm nay.

Lúc vào phòng bệnh, trong lòng lão phu nhân tràn đầy ý định mình hỏi thăm sức khỏe cháu ruột, nhưng cuối cùng lại đứng ở một bên thăm hỏi ân cần Chân Như Ý, có thể nhìn rõ sự xinh đẹp lúc còn trẻ qua nét cười trên gương mặt bà.

-Thư ký Chân, cháu tỉnh rồi? Nếu không tỉnh, ta còn tưởng cháu bị bệnh gì nặng lắm, chưa khám ra bệnh.

Lời của bà lão vừa nói ra, nhất thời Nghiêm Sĩ Tuyền vì không nhịn được mà bật cười, mà Chân Như Ý thì xấu hổ đỏ mặt, khoe miệng không nói gì mà run run, không nhìn rõ cô đang nghĩ gì...

Hai người này quả không hổ là bà cháu cùng một nhà, bề ngoài nhìn thì ôn nhã có lẽ, kỳ thật bộ xương bên trong đều lại là một con hồ ly, lúc nào cũng làm người khác chết đứng.

Aizzz.... Biết nói gì bây giờ, cô không bị thương gì nhưng nằm trên giường bệnh còn lâu hơn cả người bị thương, cô còn có thể nói gì?

Không còn lời nào để nói!

Trong lòng thầm nghĩ bi phần, Chân Như Ý cười xấu hổ:

-Chuyện kia... cảm ơn lão phu nhân và Tổng giám đốc đã quan tâm cháu hai ngày vừa qua, cháu nghĩ không nên quấy rầy hai người nữa, cháu xin đi trước...

Vừa nói vừa bước lùi ra cửa, cô hận mình không thể xoay người chạy ngay lập tức.

Mắt nhìn thấy cô định chạy, hai người Nghiêm gia, một già một trẻ liếc nhìn nhau một cái, không hẹn mà gặp, hai cặp mắt thâm thúy đó sáng lên như sao...

-Thư ký Chân, cô đợi một lát.

Tiếng nói trầm thấp như gió mùa xuân vang lên, giây cuối cùng cô bước ra cửa phòng bệnh, Nghiêm Sĩ Tuyền liền gọi cô lại.

Á... Chỉ chậm một bước!

Bóp chặt ta lại, Chân Như Ý bắt đắc dĩ quay đầu, đã thấy hấn lộ ra gương mặt tươi cười lừa người gạt thế, trong nháy mắt thấy ớn lạnh từ lòng bàn chân cho tới da đầu, giọng nói trần ngập tuyệt vọng.

-Tổng giám đốc còn gì dặn dò sao?

-Tuy rằng tục ngữ nói, làm ơn không cần báo đáp, tôi cũng không muốn người khác phải báo đáp mình, nhưng cô còn chưa làm gì đã vội đi rồi, đó là cách mà cô đối xử với ân nhân cứu mạng mình sao?

Vô tình mà như cố ý, Nghiêm Sĩ Tuyền chỉ vào cái tay đang bó bột cùng với bên hông đang phải băng bó của mình, Nghiêm Sĩ Tuyền ngoài miệng thì nói không cần báo đáp, nhưng trên thực tế lại không phải vậy.

Ân nhân cứu mạng?

Nếu không phải hấn bắt cô lên xe thì cô có thể bị tai nạn xe cộ sao? Vì sao cái tên hồ ly xấu tính này có thể nói chuyện hợp tình hợp lý đến vậy?

Quả thật không dám tin vào những gì mình vừa nghe được, đag muốn mở miệng cãi lại, đột nhiên nhớ tới Nghiêm lão phu nhân còn đang ở đây, không thể ở trước mặt bà chê cháu bà ý được, hơn nữa cô còn có

chút lương tâm, trong lòng hiểu rõ là nhờ hấn lấy thân bảo vệ cô thì hôm nay đến một cọng tóc của cô cũng không bị hao tổn gì, Chân Như Ý chỉ có thể bất đắc dĩ chịu đựng, âm thầm hít một hơi thật sâu, ảm đạm mở miệng:

-Tổng giám đốc có cần dặn gì, cứ việc nói ra, tôi sẽ... tận lực làm việc!

Aizzz... bị hấn sai bảo chẳng khác gì giúp việc cả, đúng là vạn kiếp bất phục!

Gật đầu vừa lòng, Nghiêm Sĩ Tuyển nở nụ cười, mà khi hấn mở miệng nói ra yêu cầu, trong nháy mắt, cảnh vật trước mắt Chân Như Ý như bị hóa thành đá rồi vỡ vụn, cả thế giới như bị sụp xuống dưới lòng bàn chân!

5. Chương 5

“Phựttttttttttt!”.

Miệng đầy cà phê phun ra bằng sạch, Tôn Phái Tình cuống quýt lấy giấy ăn lau miệng mình cho sạch sẽ, bắt đầu cười một cách quái dị.

-Cậu nói cái gì? Nói lại lần nữa xem, tớ sợ tai mình đầy ráy tai nên nghe nhầm nữa, nói lại xem!

-Cậu không có nghe nhầm!

Bi thương liếc mắt nhìn bạn tốt một cái, Chân Như Ý cảm thấy mình mất hết can đảm.

-Cho nên nói...

Không biết đang kích động vì điều gì, hai tay Tôn Phái Tình khua khua hai tay trong không trung, biểu cảm trên mặt cực kỳ khôi hài.

-Tổng giám đốc đại nhân nhà cậu thật sự yêu cầu cậu nghỉ dài hạn cùng với hấn? Oh! My God, người đàn ông hoàng kim, chạm vào là có thể bỏng tay cuối cùng phá vỡ hình tượng quý ông tuần nhã, có ý đồ ma quái với nữ thư ký bên cạnh mình sao?

-Tiếp theo sẽ không phải giống tình tiết như tiểu thuyết ngôn tình chứ? Nam nhân vật chính đẹp trai yêu người thư ký nhỏ bé bình thường, trải qua những giai đoạn khó khăn, tình cảm xót xa lưu luyến được bồi đắp, nhờ vào ngọn lửa tình yêu mà hai người vượt qua hết mọi trở ngại, cuối cùng cũng có kết cục tốt đẹp, sống hạnh phúc đến suốt đời?

Làm sao bây giờ, xem tiểu thuyết sao có thể thiếu đồ uống và đồ ăn vặt? Có phải cô nên mau mau chóng chóng mua về, chuẩn bị thật tốt để xem trò hay?

-Tình tiết cái đầu cô!

Một cái cốc tay hướng về phía đầu cô bạn, Chân Như Ý cảm giận nói:

-Cái gì mà nghỉ dài hạn? Tớ bị ép buộc làm quản gia kiêm chạy việc đây này.

-Aizzz!

Phát ra tiếng thở dài khoa trương, hai tay Tôn Phái Tình nắm chặt ở trước ngực, trên mặt tỏa ra luồng sáng mộng ảo:

-Quản gia kiêm chân chạy việc cho Tổng giám đốc thường là tình tiết xuất hiện trong các tiểu thuyết ngôn tình!

-Cậu nói đủ chưa? Nghiêm túc cho tôi một lát!

Lại một cái cốc tay nữa được giáng xuống, tâm tình Chân Như Ý rất xấu, không nhân hạ, thoải mái để cùng Tôn Phái Tình nói chuyện tiếu lâm.

-Tóm lại, tớ nhớ cậu có một căn nhà ở quê đúng không? Cho tớ mượn một thời gian, đưa chìa khóa đây!

-Tớ có thể cho cậu mượn nhà, nhưng ...

Đứng một lúc, Tôn Phái Tình không phải loại ngu ngốc, đương nhiên cái mũi thính ngửi được sự không bình thường trong chuyện này, tỉnh táo, nhỏ giọng hỏi:

-TV đưa tin không phải nói Tổng giám đốc đại nhân vết thương rất nghiêm trọng, tính mạng bị đe dọa, nhưng sao tớ nghe cậu nói chuyện lại có cảm giác hân hỉ giống như rất vui vẻ, thậm chí có thể đi nghỉ dài hạn cùng với cậu?

-Nói sao thì Nghiêm Sĩ Tuyển xét thân phận và của cải thì muốn nghỉ phép, trên thế giới có các danh lam thắng cảnh sao hân hỉ không đi, lại cố tình chọn quê mình, chọn vùng nông thôn ở địa phương? Có vấn đề, có vấn đề rồi....

Rung đùi đắc ý, đáng vẻ như nhà tiên tri.

-Biết có vấn đề là tốt rồi, nói nhiều như vậy làm gì?

Không kìm được, Chân Như Ý không giải thích lý do, nghiêm túc yêu cầu:

-Việc này cậu biết, tớ biết là được rồi, đừng có nói ra ngoài.

-Yên tâm đi! Tớ cũng không phải dạng bát quái cầu tử, nói chuyện này ra cũng có lợi lộc gì đâu.

Cười meo meo, Tôn Phái Tình không vì chuyện đó mà nhàm chán.

Nghe vậy, Chân Như Ý lập tức nở nụ cười, lập tức giơ lòng bàn tay về phía Tôn Phái Tình, muốn cô mau chóng giao chìa khóa ra.

Lấy chìa khóa ra rất nhanh, Tôn Phái Tình không quên nhắc nhở:

-Tớ nói trước, nhà tớ lâu không có người ở, rất bẩn, tự mình về mà dọn nhá!

-Yên tâm đi!

Nhận lấy cái chìa khóa trông như đồ cổ thời xưa, Chân Như Ý mỉm cười tà ác:

-Cho dù có dọn thì cũng không phải chỉ có một mình tớ dọn.

*

Núi xanh bao quanh, mây trắng bay trên bầu trời, phong cảnh hợp lòng người, xa xa có mấy con chim hoang dã đang bay về phía chân trời (ko hiểu sao edit chỗ này thấy mình đen tối quá), đập vào mắt là cảnh tự nhiên xanh biếc đẹp đẽ.

Chiếc xe màu xanh chạy qua đường quê, sau đó đến một gò đất xanh biếc, dừng ở trước một căn nhà cũ kỹ.

-Đây là nhà cô?

Nhìn toàn bộ một lượt, có vẻ không có người ở đây, vẻ mặt Nghiêm Sĩ Tuyển hoài nghi.

-Anh nghĩ tôi và anh đều ngốc sao?

Chui từ trong xe ra, Chân Như Ý bê hộp giấy đựng đồ ăn ra, còn không quên liếc mắt xem thường hân hỉ một cái.

-Biết rõ có nguy hiểm, sao tôi có thể đưa anh về quê tôi?

Ngày hè nắng chói chang, tuy rằng cô không có cách tránh hân hỉ nhưng cũng không ngốc đến nỗi dẫn hân hỉ về nhà thật của mình, làm cho người nhà vô tội bị cuốn vào vòng nguy hiểm.

Aizzz.... Nếu nói nước mắt cạn kiệt, chỉ cần nhớ lại giờ phút thế giới vỡ vụn vài ngày trước, trong bụng cô đầy nước mắt chua xót kia....

-Anh , anh nói cái gì?

Người như bị hóa đá, cô cố gắng kìm nén việc mình định nói ra.

Ồi... Có phải là sau khi tai nạn cô bị biến chứng, nghe không rõ người ta nói gì.

-Quê cô ở miền Nam, chúng ta tới đó đi? Tôi nghỉ lâu rồi không được nghỉ ngơi, cũng nhân dịp đến thăm nhà cô luôn, nếu có thể thì nghỉ phép dưỡng thương luôn cũng được.

Giống như không thấy vẻ mặt khiếp sợ của cô, Nghiêm Sĩ Tuyền cười nhẹ, coi như yêu cầu động trời này cũng bình thường mà thôi.

-Anh đến thăm nhà tôi? Nhà tôi làm sao chứa được anh?

Trùng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười củ hủn, Chân Như Ý rớt cuộc cũng xé toạc cái mặt nạ, không để ý tới Nghiêm lão phu nhân còn đang ở đây, nổ to luôn:

-Nói gì thì nói, nếu anh nghỉ phép dưỡng thương, bằng tài lực của nhà họ Nghiêm, cho dù anh có thám hiểm Nam Cực rồi ở lại đó cũng không thành vấn đề, cần gì phải tới nhà tôi?

Đúng là gặp quỷ!

Không phải đầu hủn bị hỏng rồi, nhưng không kiểm tra ra?

Xem dáng vẻ tức giận đến kích động của cô, hai người nhà họ Nghiêm đầu tiên là liếc mắt nhìn nhau một cái, trao đổi bằng ánh mắt không gây tiếng động, cuối cùng Nghiêm Sĩ Tuyền chậm rãi hỏi bà mình:

-Cháu tin cô ấy!

Lời này vừa nói ra, Nghiêm lão phu nhân liền gật gật đầu, sau đó quay ra nhìn người thư ký có gương mặt ửng đỏ, sắp bị người ta kéo xuống dưới nước...

-Chuyện, chuyện gì xảy ra vậy?

Không hiểu thành kinh hãi, Chân Như Ý theo bản năng lùi từng bước, trong lòng có dự cảm không tốt.

Mẹ ơi! Cái gì mà nói “Cháu tin cô ấy”?

Vừa nghe đã biết là không có chuyện gì tốt, cô không muốn được tin nhiệm nha!

-Thư ký Chân!

Đột nhiên trong lúc đó Nghiêm lão phu nhân bước lên phía trước, dịu dàng cầm chặt tay cô, đôi mắt sáng lên, nước mắt chảy xuống:

-A Tuyền nó nói tin cháu, vậy ta cũng tin cháu, chuyện này chỉ có thể nhờ cháu...

-Lão phu nhân, bà đừng như vậy.....

Bị diễn biến khác thường trước mắt làm cho choáng váng, theo bản năng ánh mắt Chân Như Ý phóng tới người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi trên giường, muốn hủn cho một đáp án:

-Rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra? Muốn nhờ tôi làm chuyện gì? Hai người không nói rõ làm sao tôi biết?

-Tai nạn xe cộ lần này không phải là ngoài ý muốn.

Thản nhiên, Nghiêm Sĩ Tuyền quả nhiên cho cô đáp án.

-Á?

Còn chưa có phản ứng gì.

-Cảnh sát xem lại đoạn băng theo dõi phát hiện có một chiếc xe gây chuyện không đeo biển số xe, hơn nữa từ lúc tôi rời công ty đã theo đuôi từ phía sau, theo dõi tới lúc tôi đến nhà cô, cho đến khi tôi đang trên đường đưa cô tới gặp bác sĩ mới tìm được cơ hội tấn công.

-Vì thế cảnh sát cho rằng tai nạn này không phải là vô tình, mà là có ý mưu sát, nên tôi hy vọng trước tiên mình rời Đài Bắc, chuyện sau này để tính sau.

Ngay cả chuyện có liên quan đến tính mạng mình mà gương mặt hắn vẫn mỉm cười như cũ, giống như người bị mưu sát không phải là mình vậy.

Hắn, hắn nói cái gì? Khi nào thì tai nạn đơn thuần này biến thành vụ mưu sát?

Nghe vậy, Chân Như Ý trợn mắt há hốc mồm, vì khiếp sợ quá mức mà không nói nên lời.

Nhưng Nghiêm Sĩ Tuyền thấy vậy còn chưa đủ, thản nhiên cho cô thêm một chương:

-Đúng rồi! Tuy rằng ở trên không biết hung thủ là ai, vì sao gây bất lợi với tôi, nhưng đối phương thấy tôi đi tìm cô, còn ôm cô khi cô đang bệnh lên xe, trong lòng chúng khẳng định quan hệ giữa chúng ta không tầm thường, chỉ sợ an nguy của cô...

Cổ ý ngừng lại một lúc, cố nén cười, vẻ mặt giả vờ áy náy:

-Thật có lỗi đã liên lụy đến cô, nhưng cũng nhắc nhở cô một chút, chỗ ở hiện tại của cô sợ rằng cũng không an toàn.

-Này, chuyện này đâu có liên quan gì đến tôi? Tôi vô tội nhớ!

Ôm đầu kêu lên, cô cảm thấy bi phần đến đỉnh điểm.

Ồi... Chuyện này là sao?

Cô chỉ là một người qua đường vô tội, vì sao bị kéo vào chuyện này?

Taihắn nghe thấy cô chính mình kêu vô tội, ngoài miệng Nghiêm Sĩ Tuyền thì thảo nói một ít lời tạ lỗi, nhưng đáy lòng lại nở một nụ cười âm hiểm.

Aizzz.... Tuy rằng thật lòng xin lỗi cô, nhưng hắn lại cảm thấy kéo cô xuống nước có cảm giác... rất tốt! Hắn nghĩ mình thật gian xảo.

-Thư ký Chân, ta biết việc này không liên quan gì đến cháu nhưng đã đến nước này, trước khi cảnh sát bắt được hung thủ, cháu và A Tuyền hãy cùng nhau nghỉ phép dài hạn, tiện tránh đi sóng gió!

Nghiêm lão phu nhân vội vàng nói.

-Cháu....

Trực giác định cự tuyệt.

Nghiêm lão phu nhân rất khôn khéo, vừa liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư cô, lập tức cắt đứt lời cô đang nói, đề xuất phương án.

-Thư ký Chân, trên đời này ta cũng chỉ có A Tuyền là người thân, nay trên người cháu ta bị thương, nếu bên cạnh không có ai quan tâm chăm sóc làm sao ta có thể yên tâm được? Có người muốn gây bất lợi cho nó, mà cháu lại là người duy nhất mà chúng ta tin tưởng bây giờ, tuy có thể mời người chăm sóc A Tuyền, nhưng ta sợ, chẳng may có điều gì không tốt, chỉ có cháu chăm sóc nó ta mới có thể yên tâm!

Tóm lại một câu, thời kỳ loạn lạc, người ngoài không thể tin, nhưng vì cô và đứa cháu bảo bối của bà cùng sống cùng chết, cho nên đương nhiên thành người một nhà.

Thật sự rất cảm tạ ưu ái của lão phu nhân, nhưng có thể từ chối sao?

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng khi nhìn vào đôi mắt trù mến và lo lắng của bà, Chân Như Ý lại không nói nên lời.

Ồ... Chuyện này không công bằng!

Cô không có cách nào từ chối lão phu nhân!

Vì không có cách từ chối bà, nên cô không thể cự tuyệt.

Cho nên cô gật đầu đồng ý, cho nên tiếp, cô sẽ cùng tên hồ ly xấu tình này “nghỉ phép” cùng nhau.

Aizzz... Nghỉ lại việc thăm hai ngày trước, đến nay cô vẫn không khỏi thờ dãi, hơn nữa càng ngày càng nghĩ mình bị hai bà cháu nhà kia lừa vào tròng.

Lại thở dài?

*

Dọc theo đường đi, hần nghe thấy cô thở dài không dưới mười lần!

Nhướn mày, Nghiêm Sĩ Tuyền không nói gì, chỉ nhìn ngôi nhà lớn cũ kỹ, cuối cùng chậm rãi nói một câu:

-Cổ kính rất thú vị.

Nghe vậy, Chân Như Ý khách khí liếc nhìn hần một cái, nói luôn một câu:

-Không thích có thể không cần ở lại.

Dứt lời, một tay ôm hộp giấy, một tay lấy chìa khóa mở cửa.

-Tôi rất thích!

Hần cười, làm sáng tỏ mọi chuyện.

-Tốt nhất là như vậy!

Khóa cửa được mở, Chân Như Ý đẩy cửa vào, bên trong có mùi ẩm mốc, đồ gỗ cũ kỹ, cô không nhận được mà nhăn nhó mũi, đặt hộp giấy trong tay xuống, đi vào trong phòng tìm dụng cụ quét dọn, hơn nữa đem luôn cái chổi nhét vào trong tay người đàn ông đứng ở phía sau.

Trùng mắt nhìn cái chổi trong tay, mặc dù biết rõ ý cô nhưng cũng không kháng cự, Nghiêm Sĩ Tuyền vẫn nửa cười nửa không, cố ý nói:

-Tôi đang bị thương.

-Á! Vậy thì tính sao?

Chân Như Ý không thèm quan tâm, không chút khách khí nói:

-Bụi và mạng nhện ở trên trần nhà chỉ cần một tay là có thể làm, trừ khi tay trái anh cũng gãy xương giống tay phải, làm một người tàn tật thì tôi sẽ không để ý nữa.

Vội vàng giơ cái tay trái không bị thương lên, Nghiêm Sĩ Tuyền tin rằng chỉ cần hần nói vậy thì cô sẽ không ngại để trợ giúp hần một tay, biến hần thành người tàn tật.

Nhìn hần như vậy, Chân Như Ý quay người, để lại người đàn ông đang đứng hứng thú trầm tư ở phía sau...
Ầy... đã bao lâu rồi?

Từ sau khi thoát khỏi kiếp đi học, hần chưa từng cầm lại cái chổi!

Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là hần phải mau chóng dọn hết đồng mạng nhện này đi, miễn việc cô gái không để hần ở trong mắt coi hần là người tàn tật kia.

Cười cười một cách thú vị, Nghiêm Sĩ Tuyền quả thật cầm lấy cái chổi lông bắt đầu làm vệ sinh, dáng vẻ còn rất chăm chú, tuyệt đối sẽ làm cô gái kia phải giơ ngón tay cái lên với hần, ca ngợi hần hết lời vì hần là người đàn ông tốt.

Mà Chân Như Ý cũng đang ra sức dọn dẹp, lau lau cái bàn, nhất là phòng ngủ của hai người, lại càng quét dọn sạch sẽ.

Cứ như vậy hai người hợp tác làm việc, sau hai giờ, rốt cuộc từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều được dọn dẹp sạch sẽ, hai người đứng ở trong phòng khách, thành quả hiện ra trước mắt, tuy phòng ốc có cũ kỹ, nhưng không hề còn chút bụi bặm, không khí trong phòng cũng thơm mát, điều này làm bạn họ không hèn mà gặp, cùng hít sâu một hơi, sau đó vừa lòng gật gật đầu.

-Hô! Như vậy sạch sẽ hơn!

Nhìn quanh một vòng, Chân Như Ý thở ra một hơi thật lớn, gương mặt bình thường sau khi lao động trở nên ửng đỏ.

Nghiêng đầu nhìn thấy gương mặt ửng hồng của cô, tim trong ngực Nghiêm Sĩ Tuyền bỗng đập thành thịch, hơn nữa trên chóp mũi xinh xắn của cô vì lúc này làm việc nên xuất hiện mấy chấm mồ hôi, càng làm hắn cảm thấy cô vô cùng gợi cảm, giống như kêu gọi hắn nhưng không phát ra tiếng động.

Đến hôn tôi đi! Đến hôn tôi đi!

Đáng chết! Hắn đối với cấp dưới luôn có nguyên tắc, nhưng nếu trước mặt hắn là cô gái có phong thái mê người, hắn có thể bỏ cái nguyên tắc kia, cô đáng giá!

Nghĩ vậy, Nghiêm Sĩ Tuyền như nhận thua thở dài một hơi, lập tức cúi đầu nở nụ cười..... A, cũng tốt!

Có gì mà không thể chứ!

-Anh cười cái gì thế?

Bất thành linh nghe thấy tiếng cười làm Chân Như Ý cảm thấy kỳ quái, vẻ mặt cô nhìn hắn một cách khác thường, không thể tin được.

Mỗi lần con hồ ly này cười là y như rằng có chuyện?! Sau khi cô và hắn dọn dẹp xong cũng không phát hiện trong phòng này có điều gì buồn cười cả.

-Chân Như Ý....

Hắn vẫn cười, mà lại nhẹ nhàng gọi tên cô, không phải gọi ba chữ “Thư ký Chân” nữa.

-Làm, làm sao?

Hỏi lại, cô cảm thấy có điểm cổ quái, nhưng trong khoảng thời gian ngắn này không nghĩ ra được.

-Có bụi!

Dứt lời liền cúi đầu, nhanh chóng hôn lên chóp mũi của cô, tâm tình lập tức tốt lên, vui vẻ huýt sáo đi ra ngoài, để lại một cô gái đứng bất động trong phòng khách như bị hóa đá, thật lâu vẫn không cử động.

Mãi một lúc lâu, rất lâu sau thì cô gái bị hóa đá kia cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, kinh ngạc sờ chóp mũi của chính mình....

Mẹ ơi! Rốt cuộc lúc này đã xảy ra chuyện gì? Cô bỏ lỡ chuyện thay đổi quan trọng gì sao? Vì sao hắn lại làm... lại làm... thế với cô...Ồ... Nói một câu dính bụi là được rồi, để cô tự mình lau là được, cần gì con hồ ly xấu tính kia “động khẩu” đâu!

*

Chạng vạng, cô nhanh chóng làm vài món ăn đơn giản. Chân Như Ý chuẩn bị đi tìm cái tên “động khẩu” kia, từ lúc hắn rời đi đến giờ chuẩn bị ăn tối vẫn chưa thấy quay lại, ai ngờ vừa ra khỏi phòng bếp đã thấy hắn ngồi chơi ở trong phòng khách.

Nhìn hắn, tự nhiên trong đầu hiện lên cảnh lúc này, hai má phần nộn của cô đỏ ửng, bất giác sờ lên chóp mũi mình, lập tức cảm thấy tức giận.

Đáng giận! Chuyện gì xảy ra với con hồ ly xấu tính này? Dám tùy tiện ‘động khẩu’ với cô, thật sự muốn làm người ta đánh một chưởng lên cái đầu của hắn.

-Có chuyện gì?

Giống như nhìn ra lửa giận của cô, Nghiêm Sĩ Tuyền mỉm cười chống lại cái nhìn chăm chú của Chân Như Ý, vẻ mặt thoải mái tự tại, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

-Ăn cơm!

Không kìm được trừng mắt nhìn hắn một cái, cô quay đầu vào phòng bếp đem bữa tối ra.

Hừ! Nếu hắn biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra thì về mặt cô cũng chẳng cần phải biến đổi, nếu không hắn lại tưởng cô để ý! Rõ ràng bị người ta nhìn một cách căm giận mà Nghiêm Sĩ Tuyền không tức giận, ngược lại còn cười thâm trong lòng.

A..... Hắn biết cô đang nghĩ gì trong đầu, vì quả thật lúc này hắn có thừa cơ lợi dụng ăn một miếng đậu hũ nhỏ của cô, nhưng hắn cũng không tính là sẽ xin lỗi, thậm chí còn lập kế hoạch làm sao để có thể ăn miếng nào ăn một bữa tiệc thật lớn kia!

Đang lúc con hồ ly xấu tính kia còn âm thầm suy tính tiếp theo nên làm thế nào thì Chân Như Ý đã rất nhanh bưng đồ ăn tới, hơn nữa còn mang theo bát cơm cho hắn.

-Cảm ơn.

Nhận lấy bát cơm, hắn mỉm cười cảm tạ.

-Không cần khách sáo!

Lạnh lùng lên tiếng, không thèm để ý đến hắn, cô ngồi xuống ăn luôn. Nghiêm Sĩ Tuyền cao tựa bầu trời làm sao chịu người khác đối xử lạnh nhạt, nhưng trên mặt hắn không hề hờn giận, cười cười chuẩn bị ăn cơm, nhưng tay phải bị thương, dùng tay trái lại cực kỳ không thuận, gấp đồ ăn cũng phải gấp tới vài lần, làm đi làm lại một lúc lâu, cuối cùng cũng thất bại.

Bị thương đúng là rất khó khăn!

hé mắt nhìn món thịt băm xào cải trắng, Nghiêm Sĩ Tuyền không tìm được thâm nghĩ làm sao giải quyết vấn đề nan giải này thì đã thấy đôi đũa gấp cải trắng cho vào bát hắn, ánh mắt hắn không khỏi nhìn về phía người “bố thí”:

-Cảm ơn.

Cười dịu dàng một cách tao nhã, đáy mắt hắn ẩn giấu sung sướng cực độ.

-Tôi không thể cho anh dùng tay bốc đồ ăn được!

Chân Như Ý liếc ngang một cách giễu cợt.

-Rất là mất vệ sinh.

Nghe vậy, tâm tình Nghiêm Sĩ Tuyền giống như bị chọc cho cười, nhất thời cao giọng cười to, hơn nữa tâm tình cũng tốt lên bắt đầu ăn.

Cũng vì biết tay trái hắn dùng không quen, nên từ đó về sau, hắn chỉ cần liếc mắt vào đồ ăn nào, Chân Như Ý sẽ tự động gấp đồ ăn đó vào trong bát hắn, mà Nghiêm Sĩ Tuyền đang hưởng thụ sự phục vụ này của cô, cả bữa cơm, tuy hai người không nói nhiều lắm nhưng không khí cũng không đến nỗi nào.

Sau khi ăn xong, hai người đều có chút lười biếng ngồi ỳ trên ghế không nhúc nhích, chỉ có Chân Như Ý cầm điều khiển từ xa ngẫu nhiên ấn mấy cái, cũng may những chương trình nhằm chán trên TV chọn lựa một cách miễn cưỡng xem cũng được.

Nhưng tính cô hay soi, chương trình cũng chẳng có gì thú vị, chỉ thấy chuyển từ kênh nọ sang kênh kia, nhưng không có một chương trình nào hấp dẫn được ánh mắt của cô quá ba phút, cho đến lúc vô tình chuyển đến kênh tin tức, cô mới dừng lại, mắt mở lớn nhìn vào TV đang phát tin...

Mọi người đang chú ý đến tin tức mới nhất của Tổng giám đốc Tập đoàn Hồng Lâm bị tai nạn xe cộ, trải qua những ngày bị tuyên hình truy hỏi, cuối cùng nhà họ Nghiêm cũng ra mặt, phát biểu một cách ngắn gọn là tình trạng vết thương của Nghiêm Sĩ Tuyền đã ổn định, đang yên tâm tĩnh dưỡng, cũng cảm ơn báo chí và xã hội quan tâm.... Phát biểu rất ngắn gọn, không hề nhiều lời, nhưng dựa vào nguồn tin đáng tin cậy thì tai nạn xe cộ này không phải là vô tình, đơn giản, cảnh sát lấy lý do chưa điều tra được gì từ chối phát biểu, đến tột cùng chuyện này là ngoài ý muốn, hay sau lưng có người khác giật dây, vẫn làm người ta khó hiểu....

Lặng lặng xem cô gái xinh đẹp dẫn chương trình tin tức, Chân Như Ý theo bản năng quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi kia, trùng hợp nhìn thấy ánh mắt hắn đang cười...

-Lão phu nhân kiên quyết giấu mọi tin tức về anh, không sợ giới đầu tư dao động, cổ phiếu của công ty bị ảnh hưởng nghiêm trọng sao? Nói sao thì trong lúc này anh không ở đó, công ty như rắn mất đầu, làm sao bây giờ?

Nhiều mày lại, cô nghi ngờ hỏi.

-Tôi chịu thôi!

Về mặt hấn không hề lo lắng, trông Nghiêm Sĩ Tuyền rất nhàn nhã.

-Cổ phiếu bị dao động là điều không thể tránh khỏi, nhưng đại bộ phận cổ phần Tập đoàn Hồng Lâm vẫn nằm trong tay nhà họ Nghiêm chúng ta, ảnh hưởng cũng không lớn, về phần rần mất đầu....

-Tuy rằng tôi tiếp nhận công ty sau, nhưng hai năm nay bà nội tôi không hề quan tâm đến chuyện công ty, dù sao bà nội tôi cũng là người sáng lập Tập đoàn Hồng Lâm, mang biệt danh “bà đầm thép”, có bà chống đỡ, tôi cũng không lo lắng!

Tiếng nói nhẹ nhàng nhưng vững vàng, hấn có một niềm tin và tình cảm yêu mến với bà mình.

-Điều này cũng đúng.

Điểm này đúng, Chân Như Ý cực kỳ đồng ý.

Hấn nói cũng đúng, Nghiêm lão phu nhân là nhân vật cực kỳ lợi hại, sao lúc trước cô lại không nghĩ ra? Đúng là đầu đất!

Nhưng còn có chuyện này cô rất để ý, phải hỏi rõ ràng mới được.

-Cảnh sát đã có manh mối gì chưa? Đã tìm ra hung thủ là ai chưa?

Vội vàng hỏi tiếp, dù sao nếu quá lâu mà không bắt được hung thủ, cô cũng không biết hấn sẽ ở chỗ này bao lâu nữa!?!

Nhận thấy tâm tư của cô, Nghiêm Sĩ Tuyền nhìn khuôn mặt đang truy hỏi trước mặt mình, bên môi nở nụ cười.

-Thế nào? Cô không có đủ kiên nhẫn để ở cùng một chỗ với tôi?

Bị hấn nói trúng, trong lòng Chân Như Ý đột nhiên cả kinh, ngoài miệng thì có đánh chết cũng không thừa nhận, liên tục cười gượng, nói:

-Làm sao có chuyện đó được? Anh suy nghĩ nhiều quá!

Muốn chết à!? Con hồ ly này làm sao lại thâm hiểm đến thế?

Nghe vậy, Nghiêm Sĩ Tuyền nhướn mày, đôi mắt cười nhìn chằm chằm, không hề chớp mắt nhìn cô, cả buổi không nói câu nào.

Ách... Ánh mắt của hấn như vậy là sao?

Không biết vì sao Chân Như Ý cảm thấy ánh mắt của hấn nóng rực làm cô không thể hít thở, ngay cả tim đập cũng không khống chế được mà đập loạn xạ, giống như sắp sửa bắn ra khỏi cổ họng vậy, cô hết hoảng, chỉ có thể tự trấn định mình, giả vờ bình tĩnh chuyển đề tài.

-Giờ không còn sớm nữa. Anh mau đi tắm rửa đi!

Dứt lời, ánh mắt bất an chuyển đi chỗ khác, muốn tránh đi ánh mắt của hấn.

A..... Đúng là không có can đảm!

Hiểu được lòng cô đang hoảng hốt trốn tránh, Nghiêm Sĩ Tuyền không khỏi bật cười thầm than, lập tức quyết định chờ lại cho cô một con đường, đứng thẳng dậy đi lấy quần áo chuẩn bị tắm.

Hấn vừa đi khỏi thì bầu không khí ái muội tiêu tan trong nháy mắt, làm Chân Như Ý suýt chút nữa chết vì nghẹt thở, toàn thân xụi lơ ở trên ghế, ôm ngực mà thở....

Mẹ ơi! Vừa mới đó cô có cảm xúc gì? Trục giác phái nữ của cô cho thấy, hình như tên hồ ly kia định..... phóng điện..... với cô?

Nghĩ vậy, cô rùng mình một cái, vội vàng lắc đầu, như muốn xóa bỏ ý nghĩ đáng sợ kia trong đầu.

Sẽ không! Nhất định trực giác phái nữ của cô là sai, tên hồ ly xấu tính kia làm sao có thể phóng điện với cô? Dùng đầu gối để nghĩ cũng thấy không có khả năng, nhất định là cô đã nhầm! Đúng! Là cô nhầm, chỉ có thể là như vậy!

6. Chương 6

-Nhất định trực giác của mình là có vấn đề, nhất định là như vậy! Nhất định là như vậy....

Nắm chặt hai tay lại, Chân Như Ý nghiêm túc dùng sức làm chính mình tỉnh táo.

Đột nhiên từ phòng tắm truyền đến tiếng nói:

-Như Ý, em có thể tới đây một lát không?

-Đến, đến đây!

Hoàn hồn trở lại, cô vội vàng hô to đáp lại, nhanh chóng đi tới phòng tắm, vừa đi vừa cảm thấy có gì đó quái lạ... A! Cô biết nó lạ ở đâu!?

Nhớ lại giọng điệu lúc trước hắt hủi mình, không biết vì sao trong nháy mắt, tất cả lông tơ trên người Chân Như Ý dựng đứng, có dự cảm không ổn, nhưng da đầu vẫn cứng rắn đi về phía trước.

-Tôi không gọi đầu được.

Đứng ở trước cửa phòng tắm, Nghiêm Sĩ Tuyền vừa thấy bóng dáng cô, lập tức giơ tay phải bó bột lên, tiếng nói không nhanh không chậm phát ra một cách tao nhã.

Ô... Cô chỉ biết là dự cảm của cô đã chính xác!

Nghẹn họng nhìn cơ thể trần trước mắt, toàn thân chỉ dùng một cái khăn tắm quấn ở nửa người dưới, nhưng vẻ mặt lại giống như mặc quần áo sang trọng đi dự tiệc chính thức, gương mặt Chân Như Ý đầy chấn động, cả thị giác lẫn tâm lý đều đồng thời bị đánh mạnh một cái, trong nháy mắt mất đi khả năng nói chuyện.

Hiện, hiện tại đang xảy ra chuyện gì?

Định chụp ảnh mãnh nam cấp ba sao?

Cô nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tên hồ ly này lại lột hết da và lông, chỉ dùng một cái khăn tắm quấn quanh chỗ “quan trọng” đó, gần như là trần trụi đứng trước mặt cô!

Ô... Ngày mai có xin hẩn trợ cấp tai họa được không?

Nhìn thấy mình bán khỏa thân tạo ảnh hưởng với cô, Nghiêm Sĩ Tuyền không khỏi cười thầm trong lòng, trên mặt lại giả vờ không có gì, cố ý nói:

-Phát gốc cái gì thế?

-A?

Cô đột nhiên hoàn hồn, Chân Như Ý không chế đồ mặt, kêu lên liên tục:

-Không, không có nha! Tôi..... Tôi nào có phát, ngẩn người?

Đáng tiếc, ngữ điệu lấp bắp của cô lại phủ nhận hoàn toàn điều đó, một chút thuyết phục cũng không có, làm cô không kìm được, ảo não như mình bị bắn chết.

Ô... Cô lấp bắp cái gì mới được?

Nghe qua như chột dạ, rất vô dụng!

Nghe vậy, Nghiêm Sĩ Tuyền nhướn mày lên, nửa cười nửa không nhắc nhở:

-Tôi không gọi đầu được.

Nhìn cánh tay bó bột, Chân Như Ý đương nhiên hiểu ý hần nói gì, lập tức không nói gì, ba giây sau giống như đã nhận thua, xoa xoa mặt, mở miệng chán nản:

-Tôi giúp anh gọi!

Ồ.... Năm nay thư ký cũng cần phải có tài lẻ là gọi đầu à?

Mục đích đã đạt được, Nghiêm Sĩ Tuyền cười nói cảm ơn, lập tức xoay người trở vào phòng tắm, thái độ giống như chuyện cô giúp hần gọi đầu là rất bình thường.

Chuyện gì đây?

Hai người độc thân một nam một nữ chen chúc trong phòng tắm, hơn nữa người đàn ông gần như là hủ toàn bộ, này này này.... Có phải là có điểm ái muội không? Nếu truyền ra ngoài không biết họ sẽ nói gì, quan hệ không “trong sáng” à?!

Nhìn cái khăn tắm quấn quanh người hần, Chân Như Ý xúc động muốn khóc, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ theo vào phòng tắm, nhìn hồ ly thoát cả bộ da và lông, tự nhiên ngồi một cách an nhàn trên cái ghế, cười meo meo chờ cô phục vụ.

-Phiền em rồi!

Cười cười, Nghiêm Sĩ Tuyền không hề biểu thị chút xấu hổ nào.

-Không sao!

Khóe miệng run rẩy, cô giả cười đáp lại khách sáo, quyết định đem người đàn ông gần như khỏa thân trước mắt mình thành bức tượng David, nhanh chóng làm ẩm tóc hần, sau đó đổ chút dầu gội lên, nhanh chóng giúp hần gội sạch.

*

Thoáng chốc, trong phòng tắm chật chội, ngoài hơi nước và ánh đèn ra, chỉ có hơi thở khác thường vang lên rất nhỏ, bầu không khí ám muội.

Trong bầu không khí im lặng này, người đàn ông vốn đang ngồi yên trên ghế đột nhiên cử động chậm rãi, hai chân đột nhiên duỗi thẳng ra, mặc dù khăn tắm đã quấn quanh “chỗ đó”, không thấy được nhưng lại như ẩn như hiện, đủ để có thể làm cho người ta xị máu mũi ra.

Đoàng!

Chân Như Ý không phải người mù, hình ảnh này làm máu trong người cô chảy nhanh hơn, “đoàng” một tiếng ở trong đầu, nháy mắt lực ở tay đã tăng thêm.

-Em làm mạnh quá!

Tiếng cười đầy hàm ý bỗng nhiên vang lên, Nghiêm Sĩ Tuyền cố ý, nhưng lại giống như vô tình nhắc nhở.

A.... Cuối cùng cô cũng có phản ứng, biết động tác của mình sai ở đâu!

-Anh đừng có lộn xộn!

Nghiến răng nghiến lợi cảnh cáo, khuôn mặt Chân Như Ý đỏ như Quan Công, hận không thể xông ra khỏi cửa ngay lập tức.

Ồ.... Cô sai lầm rồi!

Cái gì mà coi hần là bức tượng David? Cái này căn bản là sai lầm tày trời! Pho tượng David của người ta cũng không động đậy thế này, càng đừng nói đến tư thế của hần bây giờ, mạch máu nổi rõ.

Phần khăn tắm ở eo hần lung lay như sắp rơi, trông rất nguy hiểm, nếu nó đột nhiên rơi xuống, ánh mắt của cô nên nhìn đi đâu đây?

Tuy rằng cô từng nói mình vô cảm với “giai” đẹp, nhưng một thân thể sống tràn đầy sắc xuân ở trước mắt thế này, cái gì cũng không ngăn cản được!!!

Cúi đầu nở nụ cười, xác định cơ thể mình quả thật ảnh hưởng rất lớn tới cô, Nghiêm Sĩ Tuyền rất thích, cực kỳ vui thích, vui thích đến nỗi khóe miệng kéo dài tới tận sau mang tai.

Nhưng “người bị hại” rất sợ hấn có hành động gì đó không kịp trở tay, căn bản là không chú ý đến vẻ mặt của “kẻ hại người”, hai tay vội vàng vò qua vò lại, sau đó dội nước sạch lên tóc hấn, sau đó vớt bừa cái khăn mặt cho hấn tự mình lau, xoay người muốn thoát khỏi chỗ có bầu không khí ám muội này.

Nhưng giây cuối cùng trước khi ra khỏi phòng tắm, ánh mắt không may đảo qua chỗ băng gạc băng vết thương ở sườn thất lưng của hấn, bước chân không khỏi chậm lại...

-Khi tắm anh nên chú ý, cẩn thận đừng để nước rơi vào vết thương ở hông.

Rốt cuộc cô cũng không nhịn được nhắc nhở một cách thân thiết, không muốn miệng vết thương của hấn bị nhiễm trùng.

Cúi đầu xem vết thương ở sườn thất lưng, Nghiêm Sĩ Tuyền cười cười, nói:

-Dùng một tay tắm rửa cũng không tiện, miệng vết thương không tránh khỏi việc bị dính nước vào, trừ khi... (Anh định nói chị ý tắm cho anh nốt á???)

-Như thế nào?

Cô hỏi lại theo bản năng.

-Trừ khi em giúp tôi.

Tiếng nói trầm thấp mang theo khiêu khích, tươi cười nhả nhận trong nháy mắt có vẻ tà ác.

Giúp hấn?

Giúp hấn như thế nào?

Chân Như Ý đầu tiên là sửng sốt, lập tức phản lại ý hấn, trong nháy mắt máu nóng bốc lên vùn vụt, lùi ra sau ba bước, mặt đỏ lên nói một câu:

-Tắm rửa xong tôi giúp anh thay thuốc.

Sau khi nói xong thì chạy thật nhanh ra khỏi đó, bên trong chỉ vang lên những tiếng cười to như pháo nổ.

-Ha ha ha ha ha....

Nghiêm Sĩ Tuyền khó có thể cười vui sướng như vậy, hơn nữa mỗi lần dừng cười là nghĩ đến vẻ mặt lúc đó của cô, hấn liền không thể ngăn nổi mà tiếp tục cười to.

Thật sự là không xong, cô gái ngày thường bình tĩnh này thật lợi hại, làm hấn thay đổi thói quen, trên thực tế.... Được rồi! Hấn thành thật thừa nhận, hấn cũng muốn thay đổi thói quen!

A.... biến chuyện này thành thói quen mới trong cuộc sống tương lai của hấn đi!

Trong phòng tắm, Nghiêm Sĩ Tuyền sung sướng tưởng tượng ra đủ thứ, ngoài phòng tắm, Chân Như Ý vừa chạy vừa nghe thấy tiếng cười, vô lực ngồi trên ghế ôm mặt gào thét..... A.... Trục giác của cô thật sự không nhầm sao?

Vì sao..... Vì sao cô cảm thấy tên hồ ly kia trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã nhảy cóc từ phóng điện thành quyền rũ?

Đúng vậy! Nghĩ vậy làm thấy hình như mình không biết xấu hổ, nhưng cô không kìm được mà nghi ngờ.... Tên hồ ly kia căn bản là đang dùng “sắc” dụ dỗ cô!!!

-Ngu xuẩn!

Bóng đèn mờ ảo trong phòng khách sạn giá rẻ, một người đàn ông cuồng bạo tỏa ra luồng không khí tức giận, hai mắt như có ngọn lửa giận dữ trừng mắt nhìn hai người đàn ông đáng người không cao lớn ở trước mặt, diện mạo bình thường, trong lòng đầy bất mãn.

Cho dù người đàn ông kia tức giận nhưng hai gã vẫn kiên nhẫn, chà chà hai bàn tay nịnh bợ, cười nói:

-Thưa ông, còn tiền kia....

-Chúng mày còn dám đòi tao tiền?

Lớn tiếng gầm lên, người đàn ông đó lại tức giận.

-Lúc trước chúng ta đã giao hẹn, nếu như chuyện làm tốt mới đưa tiền, nay chúng mày tự mình nói xem, chuyện làm có tốt không?

-Như thế nào là làm không tốt?

Gã đàn ông hơi béo nóng nảy, kêu lên:

-Ông có lý một chút, chuyện này chúng tôi quả thật đã làm....

-Chúng mày còn dám nói?

Không kiên nhẫn cất lời, người đàn ông bắt đầu bước đi trong phòng, trên mặt không nén được nôn nóng:

-Tao muốn chúng mày giải quyết tên kia nhanh gọn, nhưng chuyện hôm nay thì sao? Đừng nói tên kia chẳng những không chết, mà cảnh sát cũng tham gia vào điều tra.

Đáng chết! Lúc trước thật không nên thuê hai kẻ ngu xuẩn không được việc này, nay bọn nó đã làm thành như vậy, nếu cảnh sát tra ra hấn chủ mưu thì phải thế nào cho phải đây?

-Thì tính sao?

Một gã khác tương đối nhỏ gầy gấp giọng kêu lên:

-Cho dù hấn không chết, nhưng cũng nửa chết nửa sống, ông đừng có tưởng đối ý không trả tiền!

Hừ! Đừng tưởng rằng bọn họ không xem TV, tin tức trên báo đều viết, tình trạng của tên họ Nghiêm kia rất nghiêm trọng, đến nay còn chầu xuất đầu lộ diện!

-Nếu chúng mày làm chuyện này sạch sẽ, gọn gàng thì còn sợ tao không trả tiền à?

Giận dữ cực độ.

-Vậy ý ông là?

Gã béo cẩn thận hỏi lại.

Liếc mắt giận dữ một cái, người đàn ông cười vô cùng lạnh lùng:

-Giải quyết hoàn toàn ngay bây giờ.

Thời gian của hấn rất cấp bách, không thể kéo dài thêm nữa.

Nghe vậy, ha gã kia liếc mắt nhìn nhau, một người do dự, lập tức nói:

-Nhưng hiện tại hành tung của hấn không rõ, chỉ sợ tìm hấn không dễ như vậy.

-Chuyện này không thành vấn đề, chỉ cần...

Trong mắt hiện lên tia sáng lạnh lẽo, người đàn ông ra hiệu cho hai gã tiến lại gần, nhỏ giọng bắt đầu ra lệnh.

Chưa được bao lâu thì đôi mắt của hai gã kia sáng lên, liên tục gật đầu nở nụ cười.

*

Sáng sớm, giọt sương còn đọng trên kẽ lá phản chiếu ánh mặt trời rực rỡ, gió nhẹ từ từ thổi đến mang theo hơi thở tươi mát của rừng cây, xa xa lad dãy núi, đồng cỏ bằng phẳng, cơn trùng kêu vang, hoa dại mọc khắp nơi, cảnh sắc đẹp để tự nhiên làm người ta vui vẻ, cả người đều thoải mái lên.

Chân Như Ý đang đứng trước nhà, nhắm mắt thật chặt hưởng thụ cảm giác bầu không khí mới mẻ, cả người vô cùng sảng khoái, nếu nói hơn, cô còn cảm thấy mình khỏe hơn một tuần trước rất nhiều.

Đúng vậy, đúng vậy! Cô và Nghiêm Sĩ Tuyền đã ở chỗ này khoảng được một tuần.

Lúc đầu cô nghĩ cuộc sống với tên hồ ly kia sẽ không dễ chịu, thoải mái gì, trong lòng vốn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, không nghĩ rằng sau một tuần hai người lại bình yên thế này...

Ày! Không, nói bình yên thì cũng không đúng, nói đúng hơn, phải là hòa hợp mới phải.

Đúng! Là hòa hợp mới chính xác!

Lú ở công ty phải làm trâu làm ngựa, bị hấn nô dịch, cô không thể ngờ, rời khỏi công ty, hai người lại có thể “ẩn cư” cùng nhau ở quê mình, sống cuộc sống an nhàn thoải mái.

Trước kia mặc dù bọn họ công tác cùng nhau đã lâu nhưng chưa bao giờ đề cập đến chuyện cá nhân, mà lúc này vì bất đắc dĩ mới về quê thì quan hệ giữa hai người lại thân thiết hơn, cô phát hiện nêu shawns bỏ đi thân phận Tổng giám đốc của Tập đoàn Hồng Lâm thì cũng chỉ đơn giản là một “Nghiêm Sĩ Tuyền”, bất luận là nghĩ kiểu gì thì cô cũng cảm thấy hấn và cô hợp nhau đến kỳ lạ. nói như vậy, không phải là bọn họ chỉ ăn nói hợp nhau, hoặc là ai hợp ai, mà là hiểu biết rất ăn ý, so với thường ngày là rất tốt, cô nghĩ lại những hình ảnh bình thường mà không nhận được cười, người bên ngoài có thể cảm thấy cô lỳ lợ, hấn có thể hiểu được cô đang cười điều gì, hơn nữa cả hai đều cùng cười khê.

Ví dụ như khi hấn lật tạp chí xem, đột nhiên گیر một trang quảng cáo đồ văn ra cho cô xem, cô chỉ cần liếc mắt một cái là có thể hiểu được hấn đang nghĩ cái gì, lúc hấn còn nghiên cứu mẫu quảng cáo thú vị đó thì ở phía sau đầu cô vang lên một câu nói thầm kín: “Nhập châu rất đau, đừng dễ dàng ném thử” (đại ý là làm “chuyện-mà-ai-cũng-biết-là-chuyện-gì” đấy ~^^~), sau đó, hấn nhìn thấy cô như vậy lập tức thanh minh:

-Tôi chỉ cảm thấy kỳ lạ là tại sao lại có người đàn ông làm như vậy, cô đừng có hiểu sai hay hiểu lầm!

Dù sao mặc kệ cô phải hiểu lầm hay không hiểu lầm thì tóm lại, hai bọn họ lại rất ăn ý đến kỳ lạ, bọn họ có thể cùng cười ở một chỗ, cho dù khi hai người đối mặt không nói lời nào thì cũng không cảm thấy kỳ quặc hay xấu hổ, ngược lại lại có bầu không khí ấm áp không tiếng động.

Thật sự mà nói, nếu nói cuộc sống “ẩn cư” hòa hợp của hai người có khuyết điểm gì, thì chính là trực giác phái nữ của cô có vấn đề rất lớn, bởi vì cô luôn cảm thấy tên hồ ly kia phóng điện quyến rũ cô, nhưng lý trí của cô lại cho cô thấy căn bản mình chỉ nói nhằm mà thôi, việc đó hoàn toàn không có khả năng.

Nghĩ điều này, Chân Như Ý không khỏi khinh thường, quyết định bắt đầu một ngày mới tốt đẹp, không nên lãng phí thời gian tưởng tượng những vấn đề vô vấn, lập tức hít lấy một ngụm không khí tươi mát, tinh thần phấn chấn đi vào trong nhà, mở miệng nói với tên hồ ly đang ngồi trên ghế đọc báo.

-Tôi muốn đi chợ, anh có muốn mua gì về không, tôi mua giúp?

Cao giọng hỏi, cô rất thích hưởng thụ làn gió nhẹ vào sáng sớm, bước chân chậm rãi trên những con đường ẩm áp, hít thở bầu không khí trong lành, từ đây đến chợ ước chừng mất khoảng hai mươi phút, đi một cách chậm rãi, tuy rằng không gần lắm nhưng đi lại cũng rất thoải mái.

Nghe tiếng, Nghiêm Sĩ Tuyền ngẩng đầu từ tờ báo lên nhìn cô, sau đó nở nụ cười:

-Tôi và em cùng đi.

Ha.... Hấn phát hiện cô rất nhàn hạ, thoải mái, cho nên quyết định cùng cô đi hít thở bầu không khí trong lành.

-Anh không thử nghĩ lại tình cảnh bây giờ của anh à mà còn đòi đi?

Cười trào phúng những không phản đối rõ ràng.

-Tôi biết chứ.

Nhướn mày phải bác, hấn buông tờ báo trong tay, đứng dậy một cách tao nhã rời khỏi phòng khách, bờ môi mỉm cười đi bên cạnh cô.

Cũng được! Nếu hấn không ngại thì thôi.

Thầm nghĩ Chân Như Ý cười cười không nói gì, xoay người bước chân ra ngoài, chuẩn bị đi chợ.

Nghiêm Sĩ Tuyển chậm rãi đuỗi kịp vẻ mặt thoải mái nhàn nhã, quả thật như được nghỉ phép.

*

Đi trên đường, hai người sóng vai đón gió nhẹ, mặc dù không nói chuyện với nhau nhưng lại có luồng không khí ấm áp bao phủ quanh hai người.

Trong bầu không khí yên tĩnh, cnhy bỗng nhiên nhìn hấn từ trên xuống dưới một lúc, đột ngột nói:

-Anh không thay quần áo, bật mặt vào sao?

Câu hỏi vô cùng kỳ quái nhưng Nghiêm Sĩ Tuyển dường như có cùng sóng não với cô, hiểu ngay ý, cười nhàn nhã, nói:

-Yên tâm, tôi nghĩ không có người nhận ra đâu.

Nghe vậy, Chân Như Ý không nhịn được nhìn mặt hấn, cuối cùng không thể không thừa nhận hấn nói có lý.

Nhìn kỹ, hôm nay hấn mặc một cái áo sơ mi màu trắng, quần màu lam, cả người tỏa ra phong thái thản nhiên, thanh thản, ngày thường mặc đồ công sở hôm nay lại ăn mặc bình thường, huống hồ đây là ở nông thôn giản dị, trừ mối quan tâm đến việc thu hoạch thì những tin tức mà báo chí, TV đưa lên chỉ là những trò cười khi họ uống trà, căn bản không để ở trong lòng, nếu nhận ra hấn là Tổng tài Tập đoàn Hồng Lâm trong tin tức nóng nhất bây giờ thì chỉ sợ là quá khó khăn!

-Anh nói đúng!

Gật gật đầu, cô không nói thêm lời thứ hai.

-Tôi đương nhiên là nói đúng rồi!

Vô cùng tự tin.

-Ý tốt anh nói, tôi nghe mà cũng thấy xấu hổ!

Cô không thềm để người đàn ông kia ở trong mắt, chỉ coi hấn như bạn bè bình thường mà kêu lên.

Thấy vậy, Nghiêm Sĩ Tuyển cười một cách trầm thấp, chẳng những không để những lời “bất kính” của cô ở trong đầu mà lại còn vô cùng vui vẻ, hiển nhiên là rất hài lòng.

Vì thế ở trên đường quê nhỏ bé chỉ thấy hai người có vẻ mặt thoải mái bước đi từ từ, có khi lại ăn ý với nhau cùng thưởng thức cảnh sắc, có khi lại chọc ghẹo nhau, nếu không biết lại tưởng họ đang liếc mắt đưa tình nói chuyện cười với nhau, tản bộ chậm chậm.

*

Khoảng hai mươi phút sau thì cuối cùng hai người cũng đến chợ, vì mỗi ngày đều đến đây nên Chân Như Ý rất quen thuộc với nơi này, thậm chí còn rất thân với nhiều người, bóng dáng cô vừa mới xuất hiện thì liền có người gọi to tên cô.

-Như Ý, tới chỗ này! Rau này tôi mới hái ở ruộng, có thể tính rẻ cho cô một chút!

Một người phụ nữ nông dân nhiệt tình tiếp đón, cầm lấy mớ rau xanh trên tay chào hàng.

-Dùng bữa cũng phải có thịt chứ!

Bên cạnh là một ông chú bán thịt lợn, một tay cầm thịt để thái, một tay cầm dao, ra sức quảng cáo.

-Hôm nay thịt ngon lắm, có muốn xem thử không?

-Cá! Đây là cá mà nửa đêm tôi đi câu được ở suối, còn sống hẳn hoi, ăn vừa ngọt lại ngon, không mua thì thật đáng tiếc...

Một ông bán cá cũng cao giọng rao hàng.

-Như Ý, khoai lang này! Ăn khoai lang mới khỏe mạnh....

-Không tốt, không tốt! Khoai lang dễ bị xì hơi lắm, con gái còn trẻ nếu bị vậy sẽ rất ngượng, ăn bắp cải vẫn là tốt nhất, đây là bắp cải trồng trên núi, tuyệt đối an toàn....

-Dùng bữa, ăn thịt cũng phải có nước hoa quá! Đến đây, đến đây. Hoa quả này tùy ý cô chọn, vừa ngọt lại vừa nhiều nước, không ngọt không lấy tiền...

Một cái chợ nhỏ bé lại có thể tiếp đón nhiệt tình như vậy làm cho Nghiêm Sĩ Tuyền ở một bên phải nhướn mày lên!

-Em rất được chú ý đấy!

Nửa cười nửa không trêu chọc, hẳn chưa bao giờ nghĩ cô lại được những người nông dân chất phác này hoan nghênh đến vậy.

-Trời sinh tôi được nhiều người thích, tôi cũng không còn cách nào khác!

Không hề xấu hổ chút nào, Chân Như Ý thuận miệng nói luôn, lời nói cực kỳ bình tĩnh, không hề xấu hổ tý gì, hơn nữa còn bơ hẳn đi chạy đến chỗ những người bán hàng nhiệt tình.

Không ngờ cô kết hợp bình tĩnh và không biết xấu hổ hợp đến thế, Nghiêm Sĩ Tuyền không khỏi sửng sốt, lập tức cười to, trong lòng tràn đầy vui sướng đuổi theo cô, theo đuôi cô đi vào sạp bán rau đầu tiên.

-Tôi không thích ăn ớt xanh.

Phát hiện trong chỗ rau mà cô chọn có ớt xanh, Nghiêm Sĩ Tuyền vì bảo vệ quyền lợi được ăn của mình nên lập tức nhỏ giọng nhắc nhở bên tai cô.

Hắn là trẻ con ba tuổi sao?

Liếc mắt nhìn tên hồ ly ở bên cạnh một cái.

Chân Như Ý vẫn bỏ ớt xanh ra, tùy tay chọn mấy thứ rau xanh tính tiền.

-Tính cho cô rẻ một chút, năm mươi thôi!

Nhanh chóng cho rau xanh vào túi nylon, người phụ nữ bán rau hớn hỏ, một tay lấy tiền, một tay giao hàng, đồng thời tò mò liếc mắt nhìn người thanh niên trẻ tuổi đứng bên cạnh cô, cuối cùng vẫn không nhận được, hỏi thăm:

-Đây là bạn trai của cô à? Thật xứng đôi vừa lứa nha!

-Á?

Bạn trai?

Bà cô này vừa nói gì?

Chân Như Ý há hốc mồm, còn chưa kịp có phản ứng gì thì mấy người bán hàng ở các sạp bên cạnh đã nhao nhao lên, người bán đồ ăn đốt pháo bắt đầu, những người khác cũng lập tức vây quanh:

-Có bạn trai? Tôi không tin! Tôi còn nghĩ sẽ giới thiệu con mình cho cô ấy....

Ông chủ bán thịt lợn kích động, dao trên tay lóe sáng xoay tới xoay lui, không ai tưởng tượng được mười tám năm trước ông là một hảo hán.

-Trông anh như thế này không xứng với Như Ý! Chỉ có cháu ta mới thích hợp....

Ông lão bán cá cũng có ý riêng, ra sức đề cao cháu mình.

-Không được! Cháu ông mới tốt nghiệp đại học, vẫn là em trai Niên Kỉ Kỉ của tôi là tốt nhất....

-Không không không, là con thứ ba của cô hai em của chú tôi mới tốt, vừa chăm chỉ lại cố gắng, Như Ý nhất định sẽ thích....

Có người nói muốn kiếm bà mối trước, quan hệ thân thích đã xa cả ngàn dặm.

Trong lúc này cả chợ đều muốn giới thiệu bạn trai cho Chân Như Ý, người nói một lời, ta nói một lời, giúp Chân Như Ý giới thiệu đối tượng, dù sao dân ở thôn này vẫn vậy, chỉ có cô là được hưởng sự hoan nghênh nhiệt liệt của mọi người.

Cảnh tượng mọi người giới thiệu náo nhiệt, vẻ mặt Nghiêm Sĩ Tuyển bất động, cứng họng liếc nhìn người đó một cái, trong lòng bỗng dâng lên hờn giận lạnh lẽo.... Hừ! Nhiều người như vậy giới thiệu bạn trai cho cô, được lắm!

-Đừng âm ỹ nữa!

Gõ cái bát trong tay, một giọng nói vang dội ngăn mọi người nói tiếp, làm cho mọi người trở về hiện tại.

-Mấy người cũng chưa rõ rốt cuộc cô ấy có đồng ý hay không? Nói không chừng anh này chính là bạn trai của cô ấy thì sao, mọi người cứ ở trước mặt giới thiệu bạn trai cho cô ấy không phải thất lễ sao?

Quả nhiên lời này vừa nói ra thì những người kia đã im bặt, hơn mười ánh mắt cũng nhau nhìn Chân Như Ý và Nghiêm Sĩ Tuyển, cuối cùng thì ông chú bán thịt lợn thay mặt mọi người đặt câu hỏi:

-Đây đây là bạn trai của cháu sao?

Chân Như Ý sau khi bị mọi người “oanh tạc”, giờ phút này cũng lấy lại được tin thần, vừa nghe câu hỏi của ông chú, theo bản năng phủ nhận:

-Cháu không....

-Đúng vậy!

Đột nhiên Nghiêm Sĩ Tuyển nhanh chóng cắt đứt lời nói của cô, cánh tay dịu dàng vòng qua ôm eo cô, vẻ mặt áp lực, nhưng lại nở nụ cười lừa người gạt thế, tiếng nói vô cùng ôn hòa, giữ lễ:

-Tôi là chồng của Như Ý, cảm ơn mọi người đã thay cô ấy se duyên tơ hồng, nhưng đáng tiếc là cô ấy đã có chồng, mọi người đành đi tìm mục tiêu khác thôi!

Lời khẳng định của hắn vừa nói ra thì trong nháy mắt mọi hy vọng của tất cả mọi người đều bị đánh nát, đồng thời cũng làm Chân Như Ý lại há hốc mồm, vẻ mặt ngạc nhiên trừng mắt nhìn hắn.

Hắn hắn hắn..... Hắn đang nói cái gì?

Khi nào thì hắn đã trở thành chồng cô, mà tại sao cô lại không biết?

-Anh...

Vừa mở miệng thì phần eo bỗng bị ôm chặt, cô cúi đầu nhìn “bàn tay thối” tự động sờ vào eo mình, đầu tiên là trừng mắt nhìn hắn, sau đó ngoan ngoãn không nói gì.

Cô nghĩ hành động của hắn là có suy nghĩ!

-Mua đồ ăn xong rồi sao? Mua xong rồi thì chúng ta về thôi!

Cười cười, hắn nhẹ giọng hỏi, dáng vẻ dịu dàng quan tâm chăm sóc, giống như một người chồng rất rất yêu vợ.

Hành động này của hắn làm cô quá kinh ngạc, Chân Như Ý liên tục cười gượng.

-Được, được... trở về.... Chúng ta trở về....

Ô..... Cả người cô nổi hết da gà.

Nghe vậy, Nghiêm Sĩ Tuyển chuyển ánh mắt sang chỗ khác, vừa lòng nở nụ cười, nhìn chăm chú mọi người xung quanh, vẻ mặt đầy đắc ý, trong lòng tràn đầy sung sướng đi nghênh ngang, giống như chú chó dùng nước tiểu để đánh dấu ranh giới vùng đất của mình vậy.

7. Chương 7

-À.... Chuyện kia....

Giả vờ ho nhẹ một tiếng, rời khỏi chợ, tránh đi phạm vi tầm mắt của mọi người, Chân Như Ý cuối cùng không chịu được yêu cầu:

-Có thể buông tay anh được không?

Nếu tay hắn còn tiếp tục để trên vai cô mà không chịu rút về thì cô không nghi ngờ gì là tên hồ ly này có ý định sâm sỡ sờ sảng.

-Vì sao?

Đuôi lông mày cong lên, Nghiêm Sĩ Tuyền nửa cười nửa không hỏi lại, trên tay dùng thêm sức, đem cô áp chặt vào lòng mình.

Thế nào cũng không ngờ tới hắn sẽ có phản ứng này, Chân Như Ý nhảy dựng lên, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn gương mặt cười của hắn đang lóe ra ánh sáng thần bí, không hiểu vì sao, vẻ mặt cô đang rất bình tĩnh nhưng không giấu được có chút không tự nhiên, hai gò má trắng nõn bất giác đỏ bừng giống như cây anh đào xinh đẹp.

Vì sao?

Nếu đã rời khỏi phạm vi tầm mắt của mọi người, diễn thì cũng đã diễn xong rồi, căn cứ vào lễ nghĩa thì cũng nên buông cô ra, sao vẻ mặt người đàn ông này lại thần nhiên hỏi lại cô là vì sao?

Tuy rằng một tuần nay đã ở chung nhưng trong giai đoạn đó, cô dần dần vô tình có thói quen là có hắn ở bên cạnh, có hơi xúc động chút chút nhưng việc này không có nghĩa hắn có thể quang minh chính đại ăn đậu hũ của nàng nhớ!

Cuối cùng thì mấy ngày nay người đàn ông này có thái độ gì đối với cô? Rốt cuộc là có ý gì? Cô cảm thấy rõ ràng mình không thích hợp để chơi mấy trò chơi mập mờ giữa người với người, thậm chí nói khó nghe một chút thì đối với phương diện tình cảm nam nữ, cô ích kỷ không muốn mình là người trả giá trước.

Nói rõ hơn một chút, cô tới bây giờ cũng chưa từng nằm mơ về tình yêu này, đối với nhiệt tình trong tình yêu, chỉ cần người đàn ông trong lòng ám muội, thì những tình cảm đó đầu nhập vào trong đầu người phụ nữ.

Trong tình yêu, thứ lý trí mà cô hướng đến là ích kỷ, nếu có người đàn ông ám muội không rõ với cô, khiêu khích quyến rũ, có lẽ cô sẽ hiểu ý mà đỏ mặt, tinh thần lúc đó không chừng không còn xác định rõ được gì nữa liền đắm đầu vào, ngây ngốc, đào phé tâm can, cảm tình sâu nặng.

Cô phải cẩn thận quan sát, xác định được rõ tâm ý cả hai mới có thể từ từ có cảm tình, dâng tình yêu mình ra.

Nếu không thì hiện tại có rất nhiều người đàn ông giàu trí tưởng bở, tự cho mình là vạn nhân mê, được nhiều người yêu mến, đối với phụ nữ chơi trò chơi mập mờ, sau khi đám người đó cắn câu thì lại diễn ra vẻ mặt thật có lỗi, nói:

-Đây là một sai lầm.

Vứt bỏ hết trách nhiệm, sau đó lại quay sang người phụ nữ khác chơi trò cũ.

Mà hắn, Nghiêm Sĩ Tuyền, Tổng giám đốc Tập đoàn Hồng Lâm, gia thế, bối cảnh, tiền tài, tài năng đều không thiếu, còn là một người đàn ông ngàn vàng độc thân, bây giờ lại cùng cô chơi trò nam nữ ám muội này, cuối cùng là có ý nghĩ gì trong đầu?

Nếu hắn đột nhiên cảm thấy thời gian dưỡng thương rất nhàm chán, nhất thời nảy lên ý nghĩ muốn đùa bỡn cô gái ở bên cạnh mình, nếu như vậy thì thật có lỗi, cô không thể cùng hắn chơi trò chơi này được.

Tâm tư trần trọc, suy nghĩ trăm thứ, thật sự không thể đoán được dụng ý cử chỉ ám muội của hắn, Chân Như Ý cuối cùng không khỏi cảm tức, tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó có ý giãy dụa thoát khỏi cái ôm của hắn, nào biết Nghiêm Sĩ Tuyền chẳng những không buông tay, ngược lại còn dùng thêm sức, thuận tay đưa cô ra một gốc cây cổ thụ gần đó, áp cô vào thân cây, vây cô chặt ở thân cây đó.

-Đừng lộn xộn, đụng vào chỗ gãy xương của tôi thì không được hay lắm!

Chỗ thân cây, Nghiêm Sĩ Tuyền lười biếng mở miệng, cái tay chưa bị thương giữ chặt eo nhỏ của cô. Rất sợ chạm phải cánh tay bị thương, Chân Như Ý quả nhiên dùng giãy dụa, đôi mắt sáng ngời trừng lên nhìn hắn, không tìm được mà hỏi:

-Anh có ý gì?

-Cái gì có ý gì?

Giả vờ khó hiểu, đôi môi giảo hoạt cong lên một cách tao nhã.

Lời này của hắn vừa nói ra, Chân Như Ý lại không tìm được mà trừng mắt một cách hung tợn nhìn hắn, không còn kiên nhẫn giả ngu theo hắn, lập tức quyết định nói trắng ra, làm rõ tất cả mọi chuyện:

-Không phải anh đang quyến rũ tôi chứ?

-Cảm ơn ông trời, cuối cùng em cũng nhận ra!

Hướng lên trời làm diễn vẻ mặt cảm động biết ơn, tiếng nói của Nghiêm Sĩ Tuyền có vài phần sự thật.

-Á?

Thế nào cũng không đoán được hắn thế mà thừa nhận luôn, ngược lại, Chân Như Ý há hốc mồm, nghẹn họng, trân trối nhìn hắn mỉm cười, trong khoảng thời gian ngắn không nói nên lời.

-Cũng chỉ có “Á”, “Ồ”, thôi sao?

Đuôi lông mày cao lên, giống như không hài lòng với phản ứng này, bàn tay đang đặt trên cái eo nhỏ di chuyển lên khuôn mặt hồng nhật, ngón tay khiêu khích tiếp xúc với đôi môi mềm mại, một lần lại một lần.

A..... Động tác này thật khiêu khích, thật gợi tình!

-Tôi, tôi không nghĩ mình sẽ bị quyến rũ, trừ khi anh lấy việc kết hôn làm điều kiện tiên quyết.

Đầu gối nhũn ra run rẩy, lời cô vừa nói ra, ý muốn làm cho người đàn ông trước mắt biết trật tự mà rút lui.

-Được!

Rõ ràng lưu loát, đáp ứng một cách cực kỳ sáng khoái.

Nhưng những chữ như sét đánh thể này lại làm cho cô gái ra điều kiện chán kinh, ngạc nhiên sợ hãi!

-Anh nói cái gì?

Hai mắt mở lớn, Chân Như Ý há to miệng, không thể tin được lời nói mình vừa nghe.

Không thể nào! Cô chỉ nghĩ đưa ra điều kiện này, đàn ông, nhất là hắn, với thân phận, gia cảnh, khẳng định là sợ tới mức chạy không thấy bóng dáng..... Nhưng sao hắn có thể?

-Tôi nói điều gì, em nghe rất rõ ràng.

Khóe miệng nhếch lên, gương mặt cúi xuống, chậm rãi tới gần cô.

-Hiện tại tôi có thể quyến rũ em....

Tiếng nói trầm thấp làm say lòng người như rượu nguyên chất phát ra từ miệng hắn, hắn cúi đầu hôn đôi môi hồng nhật mê người, quang minh chính đại cướp đoạt thành công, cướp lấy mùi hương và sự mềm mại, không để cho cô có cơ hội né tránh.

Dây dưa, hơi thở cực nóng, làm cản đoạt lấy, sóng tình triền miên....

Tất cả đều là cho Chân Như Ý bủn rủn, đầu óc trống rỗng, mất đi năng lực phản ứng, chỉ có thể để hân tùy ý hôn, muốn làm gì thì làm....

Cũng không biết trải qua bao nhiêu lâu, Nghiêm Sĩ Tuyền vì cô thiếu chút nữa không hít thở được mới chịu lưu luyến, rời đi đôi môi đỏ mọng. Đôi mắt che giấu dục vọng mà nhắm chặt, gương mặt với hai gò má đỏ tươi làm tâm hân rung động, hận mình không thể hưởng thụ tiếp hương vị tinh tế, mềm mại như thiên nga kia.

A.... Mùi hương của cô thật thơm, hân tưởng mình đã bị mê say.

-Anh.....

Mật mờ mở mắt, hơi thở Chân Như Ý hỗn loạn, chưa phục hồi lại tinh thần.

-Ừm....

Phát ra tiếng rên, ngón cái chạm nhẹ lên đôi môi vì lúc này hôn quá nồng nhiệt mà sưng đỏ chu lên, lưu luyến một lúc, sau đó mới mỉm cười dịu dàng, nói:

-Lấy kết hôn làm điều kiện đầu tiên, chúng ta hẹn hò được không?

-Không phải anh đang nói đùa chứ?

Trùng mắt nhìn, tiếng cô khàn khàn hỏi lại, ý thức rốt cuộc cũng tỉnh lại.

-Tôi không lấy chuyện này để đùa.

Ý cười trên bờ môi vẫn như trước, đôi mắt còn có vẻ rất mãn nguyện.

Kinh ngạc nhìn kỹ người đàn ông trước mắt mình, Chân Như Ý nhìn ra hân không phải nói đùa với cô, mặc dù không biết hân có cảm giác với mình từ bao giờ, cũng không biết hân rốt cuộc là vì cái gì, nhưng..... điều này cũng không quan trọng. Quan trọng là hiện tại, cô cũng có cảm giác với hân!

Trước kia cô không quan tâm đến chuyện riêng tư của hân, nhưng từ sau khi hai người “ẩn cư” thì ấn tượng trong dĩ vãng đã vô cùng bất đồng với bây giờ, hơn nữa.....

Được rồi! Cô thành thật thừa nhận, mấy ngày nay, hân luôn chú ý, giống như vô tình quyến rũ cô, quả thật làm cô “liêu xiêu”, trong tâm ẩn một loại cảm tình gọi là “thích” đã nảy sinh, cho nên cô nghĩ, cô có thể lấy điều kiện đầu tiên là kết hôn để hẹn hò với hân.

Nghĩ vậy, gương mặt đỏ ửng của Chân Như Ý lại càng thêm đỏ, há mồm cắn thật mạnh ngón tay đặt trên môi mình, thấy hân nhú mào, cuối cùng trên mặt mới xuất hiện một lúm đồng tiền!

-Được!

Gương mặt cô tươi cười, đẹp đến cực điểm.

-Chúng ta hẹn hò, lấy kết hôn làm điều kiện tìm hiểu.

Ánh mắt của hân nhanh chóng xuất hiện hào quang vui sướng, tiếng nói của Nghiêm Sĩ Tuyền càng thêm trầm thấp mê người:

-Một khi đã như vậy, như vậy....

-Như, như thế nào?

Khẽ run, cô giống như biết hân sẽ làm gì tiếp đó, trong lòng bắt đầu chờ mong, dù sao thì cảm giác này.... Thật không sai!

-Chúng ta có phải nên chúc mừng một chút....

Tiếng nói say lòng người dần biến mất, ý cười trên môi bị che đi bởi đôi môi hồng nhạt, lại nhấp nháp hương vị ngọt ngào, mềm mại như tơ nhung.

Thật là.... cảm giác thật không sai!

Hưởng thụ hương vị của nụ hôn nồng nhiệt, Chân Như Ý phát ra tiếng kêu thích thú, cảm thấy cảm giác thật quá tốt đẹp.

Một lúc lâu sau, cho đến khi hai người không thể thở được nữa mới rời nhau, sắc mặt ửng đỏ nhìn nhau, hân nhè nhàng nắm tay cô, hai người sóng vai đi trên đường.

Thoáng chốc chỉ thấy trời xanh mây trắng, đồng cỏ xanh mướt, trên con đường nhỏ dẫn về nhà, có một đôi tình nhân đang cười bước đi chậm rãi, tạo thành bóng hình đẹp dễ động lòng người.

-Đúng rồi! Sao lúc anh lại nói dối, xưng hô chúng ta là vợ chồng?

Đang đi, Chân Như Ý đột nhiên nhớ tới chuyện này, không nhịn được vội vàng hỏi.

Nhìn cô, Nghiêm Sĩ Tuyển thản nhiên nói:

-Hai người một nam một nữ trẻ tuổi ở nông thôn lại ở cùng một nhà, nếu không nói là vợ chồng, chỉ sợ người bên ngoài lại nghi ngờ!

Đây chỉ là lý do bên ngoài thôi, còn nguyên nhân thực tế thì....

Hừ! Nhiều người giới thiệu bạn trai cho cô như vậy, hẳn cố tình lấy lý do hai người là vợ chồng để làm cái cớ, khiến những người đó lực bất tòng tâm hoàn toàn, không còn ý đồ “giới thiệu” nữa. Không biết trong lòng hẳn là do ghen tuông, Chân Như Ý cố tranh cãi:

-Ai nói ở cùng một nhà phải là vợ chồng? Anh em cũng có thể chứ!

-Nếu nói là anh em, anh sợ người khác hiểu lầm là chúng ta loạn luân. (anh này giàu trí tưởng bở ghê)

Cười tà một cái, nhanh chóng hôn trộm lên môi cô một cái.

Thình lình bị đánh lén, Chân Như Ý không khỏi đỏ mặt, xấu hổ trừng mắt liếc hẳn một cái, cuối cùng cũng bật cười.

Nhìn thấy vẻ mặt ngượng ngùng của cô, Nghiêm Sĩ Tuyển đang muốn trộm hương thêm lần nữa thì di động bỗng đổ chuông, ý nghĩ trong đầu đành phải biến mất, lấy điện thoại trong túi ra nghe.

-A? Bà nói.....

Nhan chóng liếc Chân Như Ý đang tò mò nhìn mình một cái, hẳn không khỏi cười cười, lập tức chuyển tâm vào nghe lời nói thân thiết từ đầu dây bên kia, hơn nữa thỉnh thoảng nói rất dịu dàng:

-..... Vâng..... Cháu tốt lắm..... Bà đừng lo lắng..... Vâng..... Vâng..... Cháu mong ngày gặp lại bà.

-Là lão phu nhân?

Thấy hẳn kết thúc cuộc trò chuyện, Chân Như Ý lập tức tò mò hỏi thăm.

-Đúng vậy.

Mỉm cười gật đầu.

-Có việc gì gấp sao?

Cô biết tình cảm giữa hai bà cháu bọn họ rất tốt, cố định ngày nào vào lúc chín giờ tối, cả hai đều mở máy nói chuyện điện thoại, có lúc không nói gì quan trọng, có khi chỉ là câu chúc ngủ ngon, nhưng đây là thói quen của họ, nhưng liên lạc vào giờ này với hẳn thì hiếm thấy!

-Không có việc gì gấp.

Lắc lắc đầu, vẻ mặt Nghiêm Sĩ Tuyển cười cười, tâm tình vui vẻ cao giọng tuyên bố:

-Bà nội muốn tới tìm chúng ta!

Lời này vừa nói ra, trong nháy mắt Chân Như Ý đã há hốc mồm, không nói gì trừng mắt nhìn hẳn một lúc lâu, lập tức kéo hẳn quay đầu lại chạy về phía chợ rất nhanh, chạy như điên, miệng còn kêu lên giận dữ:

-Ai nói đó không phải việc gì gấp? Chuyện này phải gọi là rất vội mới đúng! Lão phu nhân muốn tới, từng này món ăn sao đủ? Chúng ta chạy nhanh về chợ mua thêm một ít.....

*

Gần giữa trưa, mặt trời lên đỉnh, trong phòng bếp căn nhà, bóng dáng của một cô gái chạy qua chạy lại, đang nấu hủn, có một người đàn ông đang hỗ trợ, nhưng làm giống như đang phá hoại vậy, cuối cùng cô gái rốt cuộc không thể chịu nổi nữa mới hét to:

-Anh đi ra ngoài cho em!

Bên tay cầm xoong chảo chỉ ra phía ngoài phòng bếp, Chân Như Ý quyết định đuổi cái người lấy muối làm đường, nước tương biến thành dấm chua, việc giúp thì không mà ăn vụng thì nhiều, cho mình đỡ vất vả.

Được rồi! Trải qua việc ngày hôm nay làm thí nghiệm chứng minh, cô tưởng hẳn biết chút nấu nướng, hóa ra lại chẳng biết gì.

Vội vàng giơ tay lên giống như đầu hàng, Nghiêm Sĩ Tuyển rõ ràng cũng thừa nhận là mình không có năng lực, thức thời rời khỏi đây một cách nhanh chóng, để tránh rơi vào kết cục khó xử.

Mới ra khỏi phòng bếp thì hắn đã nghe thấy tiếng động cơ ô tô truyền đến từ xa, lập tức đi nhanh qua phongkhachs, quả nhiên thấy một chiếc ô tô màu đen quen thuộc đang đi chậm rãi vào trong sân.

-Bà nội, bà đến rồi!

Tươi cười vui mừng, hắn bay nhanh ra đón, hơn nữa khi bà lão vừa xuống xe thì liền ôm rất tình cảm.

-Được rồi! Bà nội đến thăm cháu, cháu có khỏe không? Ăn có quen không? Người không gầy đi chút nào đâu nhỉ.....

Một tuần không thấy cháu yêu, Nghiêm lão phu nhân phải kiểm tra xem hắn có bị thiếu đi khối thịt nào không, có rụng một sợi tóc nào không, tình cảm quan tâm cũng chiều.

-Bà nội, bà đừng lo lắng, cháu ở chỗ này, tất cả mọi việc đều tốt lắm.

Nghiêm Sĩ Tuyển cười buông bà ra nhưng lại lập tức nhú mày:

-Sao không để Tiểu Trương lái xe đưa bà đến đây?

Bà già như vậy rồi, lại đi một quãng đường xa có một mình, thật là quá nguy hiểm!

-Bà nội chưa chu đáo nên phải tự mình lái xe đến đây.

Nhìn thấu tâm trạng lo lắng của cháu mình, Nghiêm lão phu nhân nở nụ cười nhưng cảm thấy uất ức.

-Nói sao thì càng ít người biết chỗ ở của cháu càng tốt, chỉ cần ta đến đây một mình là được rồi!

Không phải bà không tin tưởng lái xe Tiểu Trương, nhưng ở trên đời này bà chỉ có hắn là người thân duy nhất, không thể để cho mình phạm một sai lầm dù là nhỏ nhất.

-Bà nội....

Kêu lên rất khẽ, Nghiêm Sĩ Tuyển tự nhiên hiểu được vì sao bà lại sợ hãi và bất an, lập tức ôm bà chặt một chút, giống như an ủi, lại giống như cam đoan, mỉm cười nói:

-Bà yên tâm đi! Cháu sẽ không giống ông nội và cha đâu!

Kỳ thật từ sau tai nạn xe cộ, trong lòng hắn cũng không muốn trốn tránh, mà là cảm thấy mình càng lui thì kẻ đó càng lần tới, tốt nhất là nên cảnh giác, nếu kẻ đó ra tay bất lợi, thì cũng sẽ dễ dàng bắt được hung thủ.

Nhưng bà nội lại không nghĩ như vậy, bà sợ lại mất đi người thân một lần nữa nên không muốn thấy hắn gặp phải bất cứ nguy hiểm nên muốn hắn tránh khỏi nơi đầu sóng ngọn gió, vì trấn an tâm trạng của bà nên hắn cũng chỉ có thể mỉm cười làm theo.

-Cháu làm sao giống họ được, cháu sẽ sống khỏe mạnh cho đến trăm tuổi!

Phụ họa chính mình, Nghiêm lão phu nhân lớn tiếng cười, coi như chỉ cần nói như vậy thì chuyện sẽ trở thành sự thật.

-Đương nhiên rồi!

Cười hòa cùng, một tay Nghiêm Sĩ Tuyền bưng bát, một tay dìu bà vào trong nhà.

-Bà nội, bà đi xe lâu như vậy, nhất định là rất mệt mỏi, mau mau vào nghỉ ngơi đi ạ!

-Được được được....

Nét mặt già nua tràn đầy ý cười, Nghiêm lão phu nhân chỉ cần nhìn thấy cháu mình vui vẻ bình an, mọi mệt mỏi liền biến mất hoàn toàn.

Ngay khi hai bà cháu vào trong phòng thì Chân Như Ý cũng vừa vịn mang thức ăn từ bếp đi ra, nhìn thấy bóng dáng của Nghiêm lão phu nhân, thức ăn trong tay vội vàng đặt lên bàn, nhanh chóng chạy ra đón.

-Lão phu nhân, bà tới rồi!

Mỉm cười tiếp đón, cô cũng không vì “điều kiện hẹn hò đầu tiên là kết hôn” với Nghiêm Sĩ Tuyền mà nịnh hót, thaais độ vẫn bất khuất như cũ, hợp lẽ thỏa đáng.

-Đúng vậy! Đến xem chỗ các cháu ở có được không?

Cười hiền lành, từ lúc cô đồng ý thành quân gia kiêm người chăm sóc cháu trai bị thương của bà, ấn tượng của Nghiêm lão phu nhân với cô liền rất tốt.

-Tổng giám đốc không phải là tổ em với bà là ngược đãi anh ấ?

Cười đùa đùa, cô nhớ tới ngày đầu tiên đến đây, cảnh tượng cô và hấn trong cùng một nhà vệ sinh.

-Anh nào dám?

Ngoài miệng thì kêu oan, trong lời nói của Nghiêm Sĩ Tuyền mang theo ý cười:

-Nói sao thì sao anh có thể đối nghịch của chính mình được!

Hấn cũng không phải ngốc, làm sao có thể gây ông đập lưng ông, ở trước mặt bà nội phá hỏng hình tượng người con gái kia đâu!

Nghe ra ý của hấn, trên mặt Chân Như Ý phút chốc đỏ lên, âm thầm liếc mắt nhìn hấn một cái, rốt cuộc lạijmaewj kệ tội của hấn.

-Lão phu nhân, bà đói bụng chưa ạ? Chúng ta mau ăn cơm thôi, kéo đồ ăn bị nguội....

Vừa nói vừa kéo người vào bàn ăn.

Sao bầu không khí lại giống như người ta đang liếc mắt đưa tình?

Nghiêm lão phu nhân rất không khéo, lập tức nhận ra hai người trẻ tuổi này có điểm bất đồng, vội nhìn mặt mày, tinh ý nhìn thấy khóe miệng cháu mình ẩn chứa nụ cười.... Nếu như hai người đó thật sự như gương mặt họ thì cũng rất tốt!

Cả đời bà trải qua hai lần đau thương mất đi người thân nên bà rất hiểu rõ, có thể tìm được người yêu đích thực của mình rất khó, hơn nữa tìm được người bạn tri kỷ cùng đi suốt quãng đời lại là chuyện hạn phúc, bởi thế bà chưa từng có ý kiến gì, cũng không cảm thấy người ngoài trèo cao vào Nghiêm gia, chỉ cần cháu mình có thể tìm được người phụ nữ làm nó hạnh phúc cả đời là đủ rồi.

-Bà nội, bà ăn cái này đi, đây là đồ hái trên núi, rất tươi ngon, bà cười ha ha cháu xem nào.

Mới ngồi xuống bàn ăn cơm, Nghiêm Sĩ Tuyền vội vàng lấy đôi đũa gấp đầy thức ăn vào trong bát của bà.

-Được, được, được, ta ăn, ta ăn!

Hiểu tâm ý của cháu mình, Nghiêm lão phu nhân nhất thời rất vui. Sau khi thử từng món ăn một, liên tục gật đầu với Chân Như Ý, cười nói:

-Thư ký Chân, tay nghề nấu ăn của cháu rất giỏi!

Trong lòng biết rõ là người nào chế biến thức ăn trong bếp, cháu mình ở trong phòng bếp vốn là một tai họa, bàn ăn với đủ các món ăn phong phú này do tay ai làm thì không cần hỏi cũng sáng tỏ.

-Bà quá khen cháu rồi!

Nhận sự ca ngợi bằng thái độ thoải mái, Chân Như Ý cười nói:

-Nếu lão phu nhân thích, vậy ăn thêm đi ạ!

-Bà nội, đừng gọi là thư ký Chân, nghe xa lạ quá, không bằng bà trực tiếp gọi cô ấy là Như Ý đi!

Chưa dùng cơm, Nghiêm Sĩ Tuyền vội nói, đổi lại là ánh mắt kinh ngạc của hai người phụ nữ đang ngồi ở bàn.

Nghiêm lão phu nhân biết rõ cháu mình, công tư phân minh, nếu những chuyện khác không có liên quan thì sẽ không gọi thẳng tên cấp dưới một cách thân thiết, đây như là cháu mình chính thức giới thiệu Chân Như Ý cho bà vậy.

Nghĩ vậy, bà liếc mắt nhìn hắn một cái, vừa hay nhìn thấy ánh mắt hắn đang cười, tình cảm bà cháu hòa hợp, mười phần ăn ý, lập tức nhìn nhau cười, tất cả đều không cần ngôn ngữ.

Có phải cháu bà muốn giới thiệu cho bà biết, Chân Như Ý không chỉ là thư ký bên cạnh mà còn mối quan hệ chặt chẽ hơn, là bạn gái đúng không?

Hợp tác với hắn hơn hai năm, Chân Như Ý biết rõ phong cách làm việc của Nghiêm Sĩ Tuyền, vừa nghe hắn nói thế, nhất thời không khỏi nhìn về phía hắn, trong mắt có kinh ngạc, còn có vui mừng nhiều hơn.

Đúng vậy, vui mừng!

Cô nghĩ hắn thật lấy điều kiện kết hôn để hẹn hò với cô, nếu không sẽ không xác định thân phận cô trước mặt lão phu nhân.

-Em ngây ngốc gì đó? Còn không mau ăn đi, để đồ ăn nguội hết rồi!

Như nhìn thấu tâm tư cô, Nghiêm Sĩ Tuyền cười gọi, biểu cảm trên mặt vô cùng vui vẻ.

Đột nhiên hoàn hồn, ánh mắt nhìn hắn đang cười xấu xa, Chân Như Ý không thể thấy xấu hổ hơn được nữa, lập tức trừng mắt nhìn hắn một cái, sức nóng trên người cô làm cô càng đáng yêu hơn.

Thấy cô có vẻ mặt đang yêu như vậy, Nghiêm Sĩ Tuyền cúi đầu cười thành tiếng, nếu không có bà mình ở đây, hắn đã sớm đi hết chỗ đậu hũ kia rồi!

Aizzz..... Thật sự quá đáng tiếc!

Lần đầu tiên trong đời tên hồ ly này cảm thấy rất tiếc vì người bà mà mình tôn trọng nhất đang ở đây.

Nhìn hai người trẻ tuổi này ở trong mắt, trong lòng Nghiêm lão phu nhân vừa vui sướng, lại vừa được an ủi.

Aizzzz..... Bà chờ được bé chất đã lâu, có lẽ ở một tương lai không xa có thể thực hiện được.

Trong lúc cả ba người đều đang đắm chiêu thì không hẹn mà cùng tỉnh lại, sau đó cùng mỉm cười, gấp thức ăn cho nhau, tiếng kể chuyện cười trên bàn ăn không dứt, bầu không khí hòa thuận, vui vẻ.

Sau khi ăn xong Chân Như Ý vào phòng bếp rửa bát đĩa, Nghiêm Sĩ Tuyền và Nghiêm lão phu nhân ngồi trên ghế tựa ở ngoài phòng chỗ hành lang, ngắm nhìn mây trời, tận hưởng cảnh đẹp và gió nhẹ giữa trưa.

-Nơi này tốt thật, Như Ý tìm được chỗ này cho cháu dưỡng thương là rất khó đấy.

Hé mắt mỉm cười, Nghiêm lão phu nhân quả nhiên sửa cách xưng hô.

-Nghe nói đây là ngôi nhà cũ của một người bạn cô ấy, không có ai ở cho nên mới cho chúng cháu mượn ở tạm một thời gian.

Lười biếng tiếp chuyện với bà, Nghiêm Sĩ Tuyền mỉm cười nói:

-Nói thực ra, cháu ở đây đã có một niềm vui đến quên cả trời đất.

A..... Ở chỗ này, không có công việc, không phải tiếp chuyện điện thoại, không cần lo nghĩ, chỉ có bầu không khí trong lành, là nơi tuyệt vời để trốn tránh mọi thứ, mỗi ngày có thể ngắm hoa dại, từ từ tản bộ, cuộc sống ngày ngày nhìn mây trời, cuộc sống nư vậy thực rất tốt, quá tốt luôn.

-Nhưng chuyện kia thì lại dở.

Trong lòng biết hẳn muốn nói gì, Nghiêm lão phu nhân không nhin được trêu chọc chút:

-Tập đoàn Hồng Lâm còn chờ cháu về tiếp quản, nếu cháu ở lại chỗ này, chẳng lẽ muốn cái mạng già của bà cháu sao?

Ha ha, bà cũng không tưởng tượng số mình sẽ khổ thế này!

-Bà nội, bà sẽ sống lâu trăm tuổi.

Lời ngon tiếng ngọt làm nũng bà một chút, sau đó hẳn mới nói:

-Mọi việc ở công ty vẫn tốt chứ ạ?

Cháu mình làm nũng khiến Nghiêm lão phu nhân rất vui vẻ, bà cười híp cả mắt, ôm ngực cam đoan:

-Yên tâm đi! Có bà nội ra tay, gạo xay ra cám, tất cả mọi chuyện đều tốt cả.

Bà tuy lâu không nhúng tay vào công việc nhưng chuyện đó không thể làm khó được bà.

-Vậy là tốt rồi!

Vậy hẳn cũng yên tâm.

-Nhưng....

Đột nhiên Nghiêm lão phu nhân ngập ngừng.

-Làm sao ạ?

Phát hiện bà mình khác thường, vội vàng hỏi lại:

-Có vấn đề gì sao?

-Cũng không phải vấn đề gì lớn, chính là chuyện hợp tác làm ăn với lão Chung sợ có vấn đề.

Nói đến chuyện hợp tác, Nghiêm lão phu nhân không vui vẻ, nhin không được nói to!

-Lão Chung kia không biết là đang nghĩ gì trong đầu, chuyện hợp tác đó cháu đã tốn không biết bao nhiêu tâm tư như vậy, cũng nói chuyện với lão ta rất lâu, không ngờ sau khi cháu bị tai nạn xe chưa được bao lâu thì trong khoảng thời gian cháu chưa ra mặt, lão Chung đã thân thiện hơn với Khang Thịnh Thái, thậm chí nghe nói còn đang bàn chuyện hợp tác với công ty Khang Mậu. Hừ! Lão già kia cũng không chịu ngấm lại. Ta và hẳn đã là bạn bao nhiêu năm!

Mặc dù nói vậy, tất cả đều vì lợi ích, không nói chuyện tình cảm nhưng bà vẫn ức, đây chính là dự án mà cháu mình đã mất nhiều tâm huyết, cuối cùng lại có khả năng kiếm củi ba năm, đốt một giờ.

Nghĩ đến chuyện trên thương trường ai cũng kính trọng lão Chung, lại bị bà mình mở miệng chửi mắng, ngậm miệng cũng chửi mắng, Nghiêm Sĩ Tuyển không nhin được muốn cười, trên thực tế hẳn cũng cười ra thành tiếng thật.

-Bà nội, không sao đâu! Dù sao dự án hợp tác kia, chúng ta đã đưa ra điều kiện tốt nhất rồi, không thể hơn được nữa, nếu Chung lão gia đồng ý hợp tác với chúng ta, vậy là đôi bên cùng có lợi, là chuyện đáng để vui mừng. Nhưng nếu ông ấy quyết định lựa chọn công ty Khang Mậu, tuy lợi nhuận năm nay của Tập đoàn Hồng Lâm có giảm đi một ít nhưng không bị ảnh hưởng lớn, thôi thì chúc bọn họ hợp tác tốt đẹp đi!

Cười cười, hẳn vội trấn an nhưng trong lòng đang thấy nghi ngờ về chuyện có phải lão Chung nổi tiếng không khéo lại từ bỏ hợp tác với Tập đoàn Hồng Lâm mà lại hợp tác với công ty Khang Mậu.

-Quên đi! Mệt nói cái lão Chung này.

Xua xua tay, vẻ mặt như sẽ không lấy đề tài lão già kia để nói chuyện.

-Vâng, chúng ta không nói chuyện này nữa.

Thuận theo tâm ý, Nghiêm Sĩ Tuyền quả nhiên lập tức chuyển đề tài, bắt đầu một chuyện có liên quan chặt chẽ đến mình.

-Cảnh sát đã có manh mối gì chưa ạ?

-Hoàn toàn không có.

Tâm tình vốn đang tốt bỗng chốc tan thành mây khói, Nghiêm lão phu nhân thở dài không thôi.

Aizzz.... Chuyện đã đến nước này, thời gian trôi qua cũng đã lâu, cảnh sát không hề có một chút manh mối nào, thật sự làm người ta không thể yên tâm.

Nghe vậy, Nghiêm Sĩ Tuyền không khỏi trầm mặc một lúc, cuối cùng chậm rãi mở miệng:

-Bà nội, vậy cũng không phải là biện pháp hay, nếu vẫn không tìm ra hung thủ, cháu cuối cùng cũng không thể ở lại đây mãi được, hay là...

-Đợi thêm một thời gian ngắn nữa được không?

Hiểu tâm tư hẩn nhưng Nghiêm lão phu nhân vẫn cắt đứt lời nói của hẩn, cẩn thận còn hơn.

-Nếu cháu có xảy ra sơ suất, bà nội sẽ không thể gắng dậy nổi, coi như là vì bà, cháu nhẫn nại một chút, đợi mười ngày nửa tháng nữa, nếu thật không có động tĩnh gì thì cháu có thể trở về rồi!

Nhìn thấy trên mặt bà vì lo lắng cho mình mà hiện ra khổ sở, Nghiêm Sĩ Tuyền lại cảm động, chỉ có thể thuận theo ý bà, mỉm cười dịu dàng, nói:

-Bà nội, bà nói gì, cháu đều nghe hết.

Aizzz..... Người ngoài nhìn vào trong mắt thấy có lẽ hẩn rất khôn ngoan, giao hoạt, là một người đàn ông lợi hại, nhưng bọn họ vĩnh viễn cũng không thể tin rằng khi hẩn ở với bà mình lại biến thành một đứa trẻ con biết làm nũng.

Nhưng hiện tại trong danh sách làm nũng của đứa trẻ này không chỉ có mỗi bà nội mà còn có thêm tên của một cô gái nữa.

Nghe hẩn đồng ý, Nghiêm lão phu nhân mới nở nụ cười, an ủi vỗ vỗ tay hẩn, phía sau ừ trong phòng đã truyền đến tiếng nói của Chân Như Ý:

-Hoa quả đã gọt xong rồi, mọi người mau vào ăn đi ạ!

-Đến đây!

Lên tiếng đáp lại rất nhanh, Nghiêm Sĩ Tuyền cười đỡ bà dậy, nhướn mày, nói:

-Bà nội, bà đến đây cháu mới được hưởng vinh theo, binhg thường cháu muốn ăn, phải tự mình đi gọt!

Lời này vừa nói ra, Nghiêm lão phu nhân cười ha ha, giống như đồng tình, lại giống như an ủi, vỗ vỗ bả vai hẩn:

-Tự mình tuyền, thì phải tự chấp nhận thôi!

Dứt lời, cười meo meo vào nhà.

Không đón được mình sẽ bị trả đũa, Nghiêm Sĩ Tuyền không biết nên khóc hay nên cười nhưng tinh thần vẫn vui vẻ đuổi theo phía sau đi vào nhà, chuẩn bị ăn hoa quả.

*

Không bao lâu, từng tiếng nói cười truyền dứt quãng từ trong phòng ra, không khí vui vẻ làm người trong nhà không chú ý đến bên ngoài, cách ngôi nhà khoảng hai trăm mét có một cái xe đang đỗ, bên trong xe có hai ánh mắt đang theo dõi nhất cử nhất động trong nhà.

-Lão ta quả nhiên đoán đúng, chỉ cần đi theo bà già này, muốn tìm đến chỗ tên họ Nghiêm kia là chuyện sớm hay muộn, không cần chúng ta phải đợi chờ nữa.

Bên trong cái xe rách nát, người đàn ông nhỏ thó vừa nói vừa cười, giống như rất hài lòng về công sức theo dõi mà mình đã bỏ ra.

-Đúng vậy!

Một tên béo khác cũng cười.

-Ai có thể đoán được tên họ Nghiêm kia sẽ trốn ở đây, nếu không theo dõi bà già kia thì thật đúng là không thể tìm thấy người!

Gật gật đầu, tên nhỏ thó có điểm không kiên nhẫn.

-Nếu đã tìm được người rồi thì khi nào ra tay?

Hắn đang rất thiếu tiền, cần có một

khoản quan trọng để chi tiêu.

Nhìn hắn một cái, tên béo bỗng lấy ra một khẩu súng lục, cười hắc hắc không ngừng:

-Nhanh chóng luôn, đêm nay đi!

Đột nhiên thấy tên kia rút súng lục ra, tên nhỏ thó kia bỗng tức giận mắng khê:

-Mày quên mất ông ta muốn chúng ta làm đó như một tai nạn sao?

Nếu bắn chết sẽ ngoài ý muốn.

-Ông ta muốn tai nạn gì ở cái chỗ này? Đi câu bị chết đuối sao? Đúng là cười chết người!

Gã béo cũng không vui lắm.

-Nói sao thì việc này càng giải quyết sớm thì càng tốt, ông ta muốn kết quả, chúng ta cũng muốn tiền, không phải sao?

Tên nhỏ thó nghĩ nghĩ, cảm thấy hắn ta nói có lý, lập tức liền gật đầu, cuối cùng cũng bị thuyết phục.

8. Chương 8

Đêm khuya thanh vắng, vầng trăng treo cao, ánh sáng từ mặt trăng chiếu xuống có hai bóng người đang lén lút trên mặt đất.

Chỉ thấy bóng dáng hai kẻ đó vào trong căn nhà, khóa nhà ở nông thôn chỉ để phòng quân tử, không để phòng tiểu nhân, lặng yên không tiếng động đẩy cửa vào trong phòng.

Trong bóng đêm, hai gã xông vào nhà dân, mượn ánh trăng để nhìn mọi thứ, theo kế hoạch hành động không gây ra chút tiếng động nào, phân công nhau hành động, ai ngờ “Xoảng” một tiếng!

Không ngờ âm thanh va chạm rất nhỏ lại vang lên rất lớn trong bầu không khí yên tĩnh.

-Áiiii....

Ánh mắt bất lương, có người không cẩn thận đụng vào ghế dựa, đau đến nỗi quên mất mình đang lén lút vào nhà người khác, kêu lên rất to.

Cuối cùng thì tên còn lại nhớ ra mình đang làm chuyện xấu, vội vàng khấn trương nói thật nhỏ, nhắc nhở tên kia, hắn hạ giọng, cả giận nói:

-Hét to như vậy mà không sợ là chúng ta bị phát hiện sao?

-Ái! Tao cũng không cố ý.

Nói lại một cách đầy oán giận.

-Tao làm sao biết chỗ này có cái ghế...

-Quên đi!

Nói với tên này cũng vô dụng, phải mau chóng tìm người, làm chuyện này thật nhanh gọn. Thầm nghĩ tốc chiến tốc thắng, mau mau lấy được tiền, lập tức chạy vào trong phòng.

Mắt thấy đồng bọn biến mất ở hành lang tối đen khi đang nói chuyện, tên kia cũng không nói tiếp nữa, vội vàng đuổi theo.

Trong bóng đêm, Chân Như Ý đột nhiên bình tĩnh, đôi mắt sáng như ánh trăng nhìn thẳng lên trần nhà, trên ngực có cảm giác bất an, trong nháy mắt tim đập thành thịch liên hồi.

Sao lại thế này?

Lúc này khi còn trong giấc ngủ, cô giống như nghe thấy tiếng động kỳ quái truyền từ phòng khách đến, Nghiêm lão phu nhân lúc chạng vạng đã đi xe về Đài Bắc, sau đó cô và Nghiêm Sĩ Tuyền đều tự mình trở về phòng ngủ, vậy tiếng động vừa rồi là do ai gây ra?

Là kẻ trộm sao? Nhưng ở đây đại bộ phận đều là những người nông dân giản dị, cả một năm số những vụ án lật vật có thể đếm trên đầu ngón tay, cục cảnh sát cũng chẳng có tác dụng gì, một nơi thuần phác làm nghề nông này, nếu cô gặp phải đạo chích thì phần trăm quá nhỏ.

Nhưng nếu không phải kẻ trộm thì tiếng động vừa rồi giải thích sao đây? Hay là.... xảy ra hiện tượng kỳ quái? Không thể nào, cô chưa từng nghe chuyện nhà này có ma nha!

Nhưng... nhưng đây là một ngôi nhà cổ, chuyện xưa trong gia tộc rất nhiều, chẳng may có ma, chuyện này cũng rất có khả năng!

Nghĩ đến khả năng cuối cùng, tất cả lông tóc trên người Chân Như Ý đều dựng đứng cả lên, da đầu run lên từng đợt, không dám cử động tí nào, càng đừng nói nhảy xuống giường đi dò xét.

Ồ.... Cả đời này cô không sợ cái gì, chỉ sợ bầu không khí âm u này thôi!

-Kẹtttt....

Đột nhiên cửa như bị ai đó đẩy ra rất gấp, trong bóng đêm vang lên tiếng bước chân lạnh lẽo vang lên rất rất nhỏ...

Không.... Cái gì?

Thứ gì đang đi vào đây?

Tiếng bước chân và tiếng hít thở như không có, hay đây là ma đến tìm cô chào hỏi? Làm ơn, trăm ngàn cô cũng không cần!

Cô rất sợ.... Nhắm chặt hai mắt lại, Chân Như Ý, sợ tới mức toàn thân cứng đờ không thể nhúc nhích, nào thì “A men, a di đà phật, lạy thánh Ala”, nói hết tất cả những tiếng cầu khẩn của mọi tôn giáo có trong lòng mình, sau đó còn nói “ Cầu xin Bồ Tát phù hộ con” làm cả con ma đó cũng phải phì cười.

Khẩn trương, gấp gáp, vô cùng kích động, trong thời điểm mấu chốt đó, bỗng có một bàn tay lạnh lẽo đặt lên vai cô, làm cô hoảng sợ nhảy dựng lên, há mồm như sắp hét ra một tiếng thét chói tai!

-Là anh!

Bàn tay che nhanh lấy đôi môi đỏ mọng của cô, trong bóng đêm, cô chỉ nghe thấy giọng nói khê khàng của Nghiêm Sĩ Tuyền.

Là hân?

Nghe được tiếng nói quen thuộc, xác định người vừa đến không phải là thứ trong tưởng tượng của cô, quả tim đập mạnh đến nỗi suýt bắn ra khỏi cổ cô mới đập trở lại bình thường, hoảng hồn chưa yên nói:

-Anh, sao anh...

-Suyt!

Chạm nhẹ ngón tay trở lên môi , ý bảo cô đừng lên tiếng, lúc này Nghiêm Sĩ Tuyền mới thấp giọng nói:

-Có người lên vào đây!

Lúc hần đang ngủ thì phòng khách truyền đến tiếng động kỳ lạ, hần lập tức bình tĩnh xuống giường xem xét, khi phát hiện có người lên vào nhà thì không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng tới phòng này đánh thức cô.

Có người?

Chân Như Ý sững sốt, tinh thần cũng đã lấy lại được, tiếng nói dè dặt xuống, nhỏ giọng:

-Đến trộm thứ gì sao?

Chỉ cần không phải thần quỹ, cô lập tức không sợ nữa.

-Chỉ sợ là không phải

Lắc lắc đầu, Nghiêm Sĩ Tuyền lặng yên kéo cô ra khỏi phòng, trong lòng không còn lo lắng gì nữa.

Trong thời gian ngắn ngủi mà hần quan sát được thì hai người xông vào đây không phải là trộm vặt bình thường, ngược lại giống như có kế hoạch, dáng vẻ không giống như muốn đến ăn cắp đồ gì quý, mục tiêu ngược lại như nhắm vào người.

May mắn là phòng trong cái nhà ba gian này không ít, hơn nữa bọn họ còn ngủ ở những phòng phía sau, thừa dịp hai gã kia còn đang ở mấy phòng ngoài, hần mới có thể tìm cô kịp thời.

Không phải vào trộm đồ, thì vào đây làm gì?

Nghĩ vậy, Chân Như Ý bối rối ngược mắt, đã thấy vẻ mặt hần rất nghiêm túc, mày nhíu chặt lại, bàn tay lập tức nắm chặt lấy tay hần, thấp giọng hỏi trong bầu không khí lặng yên không tiếng động:

-Anh định tính như thế nào?

-Chúng ta đi cửa sau ra ngoài.

Hần phải mang cô ra khỏi đây trước đã, đảm bảo cô không gặp phải nguy hiểm.

May mà nhà ở nông thôn này trừ cửa chính ra, bình thường còn có thêm một cửa sau, đúng là có tác dụng, bọn họ có thể ra khỏi đây không gây bất cứ tiếng động nào.

Gật đầu, Chân Như Ý theo hành động của hần, cảm giác mình như đang trong phim, ngực đập bịch bịch khẩn trương, thậm chí có cả vũ khí.

-Lấy đi, khi cần có thể sử dụng, tuyệt đối không thể nương tay!

Trên đường đi qua phòng bếp, Nghiêm Sĩ Tuyền cầm một cái dao gọt hoa quả sắc bén đưa cho cô, nghiêm túc nói, không hề vui đùa chút nào, mong muốn cô khi quan trọng có thể tự bảo vệ mình, không thể có chuyện gì xảy ra với người con gái trong lòng mình được.

-Được!

Nắm chặt con dao gọt hoa quả trong tay, cô đồng ý một cách thận trọng.

Khi nghe câu trả lời khẳng định đầy thuyết phục của cô, Nghiêm Sĩ Tuyền mới cong khóe miệng lên chút chút, lộ ra nụ cười, mình cũng tùy tay cầm một con dao nhọn, đưa cô rời đi từ cửa sau.

Bọn họ lặng lẽ mở cửa sau rất nhanh, chạy vội trong bóng đêm yên tĩnh, nhưng sau đó lại có một giọng quát phẫn nộ vang lên theo phía sau:

-Ra đây! Bọn nó phát hiện ra chúng ta, chạy ra cửa sau rồi!

-Mau đuổi theo, đừng để chúng nó chạy thoát!

Tiếng quát to tức giận cùng với những tiếng bước chân gấp gáp truyền đến từ phía sau, , Nghiêm Sĩ Tuyền cảm thấy rung mình, không nói lời nào vội đẩy thật mạnh vào sau một bụi cây.

-Anh...

Cô mở miệng muốn nói.

-Trốn kỹ vào! Đừng đi ra!

Lời nói dồn dập, Nghiêm Sĩ Tuyền hoàn toàn không cho cô cơ hội cãi lại mình, sau đó liền xoay người chạy vội theo một hướng khác, muốn dẫn dụ hai gã kia rời khỏi đây.

-Tìm thấy rồi, người ở đằng kia...

-Đừng để hắn chạy, mau đuổi theo....

Quả nhiên, hai gã ác đồ kia lập tức phát hiện ra Nghiêm Sĩ Tuyền, âm thanh kêu gào vang lên liên tiếp, mà Chân Như Ý ở sau bụi cây chỉ có thể trở mắt nhìn bóng ba người chạy càng ngày càng xa về phía trước, biến mất trong bóng đêm rất nhanh.

Đối phương rốt cuộc là ai?

Vì sao gây bất lợi cho hắn?

Người bình thường đôi khi cũng bị ép xuống thế hạ phong, huống hồ vết thương của hắn còn chưa khỏi hẳn, vậy càng không có khả năng đối phó.

Làm sao bây giờ?

Hắn sẽ bị nguy hiểm!

Nghĩ đến khả năng Nghiêm Sĩ Tuyền xảy ra bất trắc, sắc mặt Chân Như Ý tái nhợt như tờ giấy, trong lòng thấp thỏm lo âu, chỉ cảm thấy ngực như bị nghẹn lại, không thể hít thở...

Không được! Cô không thể trở mắt nhìn tên hồ ly đó bị lâm vào tình cảnh nguy hiểm mà chính mình lại an toàn trong bụi cây.

Nếu như ở chỗ này suy nghĩ triền miên, lo lắng cho an nguy của hắn, cô thà tình nguyện đứng chung một chỗ kẻ vào chiến đấu, cho dù sức chiến đấu mỏng manh nhưng hai người vẫn hơn.

Trong lòng đã có quyết định, Chân Như Ý bất chấp câu dặn của Nghiêm Sĩ Tuyền “Trốn cho kỹ, đừng đi ra”, tay nắm chặt con dao gọt hoa quả trong tay, thần sắc kiên định ra khỏi bụi cây, chạy nhanh theo hướng ba người biến mất tìm kiếm.

Trong bóng đêm tối đen, gió lạnh thổi từng đợt qua những tán cây rừng, bóng cây lay động dưới ánh trăng, giống như ác quỷ đang giương nanh múa vuốt, giống như sắp chém người kia.

Lấy một chọi hai, hắn có bao nhiêu phần thắng?

Nghe âm thanh quát mắng phía sau ngày càng gần, hắn lại có thể tự hỏi một cách nghi hoặc, trong nháy mắt tại thời điểm nguy cấp vẫn có tâm tình tính toán, hắn cười khổ.... Lấy tình cảnh lần này, đại khái ngay cả 30% cũng không được!

Nhưng đáng mừng là hắn đã dụ hai gã kia đi thành công, Như Ý nếu có thể bình an vô sự tránh qua tai kiếp này thì hắn cũng cảm thấy được an ủi.

-Phân công nhau ra hai đường, đừng để hắn chạy thoát!

Khi đang chạy một cách chật vật, hắn bỗng nhiên nghe được “chiến thuật” của hai gã đằng sau, trong lòng mặc dù thầm kêu không ổn, có ý muốn chạy thoát khỏi hai tên này nhanh hơn, trong chốc lát cũng bị vây cả đằng trước cả đằng sau.

-Trốn à! Mày lại trốn à! Lâm Bắc tao không tin mày có thể trốn được nữa!

Hai gã này dừng lại, tên nhỏ thó gào lên thị uy, hắn ta rất khó chịu vì phải mất công đuổi theo.

-Hộc hộc! Không nghĩ tên kia chạy như vậy.... nếu còn chạy như thế nữa.... Lâm Bắc sẽ bị lên cơn hen đó....

Gã béo vừa thở vừa mắng.

Sau khi chạy hộc tốc như vậy, Nghiêm Sĩ Tuyền cũng thở dốc không thôi, nhưng hắn hiểu được mình phải che giấu, lập tức âm thầm hít một ngụm khí thật lớn, ổn định lại hơi thở hỗn loạn của mình, sau đó mới cẩn thận nhìn kỹ hai gã trước mắt....

-Các người rút cuộc muốn làm gì?

Trên mặt không hiện chút hoảng hốt nào, thái độ của hắn có vẻ cực kỳ bình tĩnh.

-Làm sao?

Giống như thấy câu hỏi của hắn rất thú vị, tên nhỏ thó nở nụ cười.

-Mày cho là chúng tao đến tìm mày để uống rượu nói chuyện phiếm chác? Đương nhiên là đưa mày đi đầu thai rồi!

Nghe vậy, gã béo ú cũng cười ha hả, lấy ra khẩu súng lục hù dọa người, vẻ mặt như ban ơn:

-Yên tâm! Tao sẽ giải quyết nhanh gọn, cho mày nói lời tạm biệt.

Dưới ánh trăng, trong lòng Nghiêm Sĩ Tuyền rung lên một cái, âm thầm ra sức suy nghĩ có cách nào thoát khỏi nơi này, đồng thời ngoài miệng cũng không quên kéo dài thời gian, giọng nói cố gắng giữ vững ổn định, hỏi:

-Tôi nghĩ chúng ta không hề quen biết, phải không?

Hắn xác định mình chưa bao giờ gặp hai gã này.

-Không quen biết!

Tên nhỏ thó trả lời rõ ràng.

-Nếu chúng ta đã không quen biết, lại càng không có thâm thù đại hận gì, hai người không có thù gì với tôi, sao lại phải gây bất lợi cho tôi? Tôi nghĩ tai nạn xe lần trước cũng là do hai người làm!

Hắn khẳng định sau lưng là có chủ mưu.

-Đúng vậy! Bọn tao đã làm chuyện đó, về phần sao phải gây khó dễ cho mày....

Dừng một chút, tên nhỏ thó kia cười khà ồ.

-Thật có lỗi! Vì lấy tiền mà trừ cái gai cho kẻ khác, nếu người muốn hận thù kẻ kia đi!

Quả nhiên là vậy!

Việc đoán trong lòng thành sự thật, Nghiêm Sĩ Tuyền, trầm giọng hỏi:

-Là ai?

-Nói có câu có chữ, làm gì cũng có luật lệ, tao không thể nói cho mày.

-Nói nhiều với hắn làm gì? Trực tiếp bắn chết hắn là tốt nhất!

Gã béo không hề kiên nhẫn, trực tiếp giơ súng nhắm vào mục tiêu.

-Chờ một chút!

Lớn tiếng hét ngăn tên kia bóp cò súng, Nghiêm Sĩ Tuyền vội nói:

-Các người nói xem, kẻ kia thuê các người bao nhiêu tiền? Tôi trả gấp đôi.

Nếu chủ mưu có thể lấy tiền để mua chuộc họ thì hắn cũng có thể lấy kẻ đó để phản lại.

Lời này vừa nói ra chỉ thấy hai gã đó nhất thời sửng sốt, quay đầu nhìn nhau, giống như đang lưỡng lự với đề nghị của hắn, mà Nghiêm Sĩ Tuyền đang ở thời điểm sinh tử tim đập như sấm rền, sau lưng âm thầm

chạy xuống mồ hôi lạnh, tay trái giấu sau lưng nắm chặt con dao nhọn, quan sát hai kẻ đó cực kỳ cảnh giác, chỉ cần bọn họ có hành động bất thường, hắn cũng sẽ không ngồi yên mà chờ chết.

-Mày!

Trong lúc khẩn trương, gã béo bỗng kêu to với tên còn lại:

-Đừng để bị lừa! Đêm nay nếu tha cho hắn, ngày mai hắn sẽ báo cảnh sát bắt chúng ta, bọn ta cũng chưa phải ngu ngốc!

-Mày nói đúng, chúng ta không thể mắc mưu!

Đang bị tiền tài dụ dỗ bỗng nhiên hoàn hồn, tên nhỏ thó liên tục gật đầu đồng ý.

Aizzz! Xem ra tối nay thực sự khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Mượn sức không thành, trong lòng Nghiêm Sĩ Tuyền biết mình càng thêm nguy hiểm, hơn nữa khẩu súng trong tay gã béo kia hơi động đậy, hắn cuối cùng vẫn không rảnh nghĩ nhiều, tay trái giấu sau lưng rút cuộc dùng sức nên hơi run lên, chuẩn bị sẵn sàng...

-Aaa...

Chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như giết lợn vang rõ giữa trời đêm, trong nháy mắt, một tên lúc đầu vốn rất oai phong lẫm liệt, giờ phút này flaij ngã trên mặt đất khóc thét quay cuồng. Súng lục trong tay cũng bị người ta ném văng đi, vòng vòng trên không trung vài vòng rồi rơi xuống một vùng bùn gần đó.

Việc bất ngờ này khiến cho tên nhỏ thó choáng váng trong nháy mắt nhưng một giây sau đã lấy lại tinh thần, muốn đánh người, nhưng Nghiêm Sĩ Tuyền lại nhìn thấu hành động này, lập tức vọt qua cản trở hắn ta.

Vì thế dưới bầu trời đêm chỉ thấy hai người đang vật lộn đánh nhau, bên cạnh lại vang lên những tiếng thét như giết lợn, nhưng thật ra làm người khác kinh hồn bạt vía.

Có người vết thương chưa lành, cánh tay phải bắt lực, sau một lúc đánh nhau vẫn bị dồn xuống thế hạ phong, cuối cùng thì bị một đấm đánh thẳng vào giữa mặt làm cho mấy ngôi sao bay bay trên đầu, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể cử động.

-Cho mày biết chết là thế nào!

Cuối cùng đá ngã hắn xuống mặt đất, tên nhỏ thó cảm giận mắng, sau khi cho một đạp, đang chuẩn bị cầm khẩu súng lên thì bỗng thấy có người nhanh tay hơn đã nhặt được súng, làm hắn không khỏi sửng sốt, theo bản năng ngẩng đầu thì đã thấy khẩu súng chĩa thẳng vào họng mình.

-Muốn sống thì đừng có lộn xộn, nếu không có gió máy gì, tay tôi dễ bị lay động lắm.

Tiếng nói uy hiếp chột vang lên, Chân Như Ý không ngờ nhảy vào, hơn nữa còn nhặt súng lên kịp thời, vung văng nhắm ngay vào họng tên kia.

Trong nháy mắt tình thế đảo ngược lại làm tên nhỏ thó choáng váng trong nháy mắt, cũng làm cho Nghiêm Sĩ Tuyền khó khăn lắm mới bò dậy được kêu lên thất thanh!

-Như Ý!

Sao cô có thể ở chỗ này?

Hắn không phải bảo cô trốn cho kỹ, đừng đi ra sao?

-Em hiểu được anh nói gì, nhưng em không thể bỏ mặc anh được, cho nên đừng gây phiền hà cho em, mau qua đây đi!

Giống như hiểu được tâm tư hắn, Chân Như Ý cắt lời hắn luôn.

Lúc này cô dùng hết toàn bộ sức lực chạy bạt mạng tới đây, vì thế mới có thể tới đây đúng lúc, hơn nữa thừa dịp hai người đang đánh nhau mà lẳng lẽ vào đây, cướp được khẩu súng sớm một bước, nếu không chỉ sợ truyền kỳ bi kịch của nhà họ Nghiêm lại xuất hiện thêm một trang mới.

Không ngờ cô mở miệng nói câu đầu tiên lại như vậy, Nghiêm Sĩ Tuyền không khỏi sững lại, cúi đầu nở nụ cười...

Ông trời ạ! Hẳn nên sớm biết từ trước là cô không ngoan ngoãn nghe lời, cũng vì cô không ngoan ngoãn nghe lời nên vừa rồi mới có thể cứu hần một mạng!

-Cười cái gì! Mau qua đây!

Nghe thấy tiếng cười, Chân Như Ý nhanh chóng trừng mắt nhìn hần, nhưng tay cầm súng vẫn vững chắc nhắm vào tên nhỏ thó kia, chỉ sợ hơi phân tâm một chút là hần ta sẽ thừa cơ ngay.

-Đến đây, đến đây!

Đáp lời, hần đi rất nhanh tới bên cạnh cô, hơn nữa còn cầm luôn khẩu súng, liếc mắt nhìn gã đang khóc thét ở cách đó không xa, sau đó mới chuyển toàn bộ sự chú ý lên trên người tên nhỏ thó, mỉm cười ôn hòa đến cực điểm:

-Phong thủy thay phiên rất nhanh, phải không?

Toàn thân cứng đờ nhìn gương mặt tươi cười của hần, không biết vì sao tên nhỏ thó đó lại có cảm giác Nghiêm Sĩ Tuyền không quan tâm tới pháp luật, cảm thấy như bọn họ sẽ trực tiếp bắn mình tại đây, lập tức sợ hãi lui ra đằng sau...

-Anh, đừng có nhúc nhích, dù có chuyện gì cũng đừng nhúc nhích! Tay của tôi so với cô gái này còn run hơn, đừng có làm tôi không cẩn thận mà run tay nhé!

Về mặt hần đang cười, tiếng nói êm nhẹ đến cực điểm, lời nói như vui đùa nhưng trong nháy mắt lại dấy lên sự nguy hiểm làm cho người ta tuyệt đối không dám mạo hiểm thử xem.

Nghe tiếng, trong nháy mắt tên nhỏ thó đó như bị đông cứng lại, cái miệng cứng rắn kêu gào cạy mạnh:

- Tôi, tôi không tin anh dám, giết người phải chịu tội....

-A! Giết người phải chịu tội thế nào....

Giọng nói cổ tình kéo dài, Nghiêm Sĩ Tuyền cười càng thêm dịu dàng.

-Tôi nghĩ chắc anh không biết, vì tự vệ mà giết người thì tội rất rất nhẹ, hơn nữa với thân phận của tôi, chỉ cần ho một tiếng là có thể vô tội được thả ra ngay, rất đơn giản, giống như giết anh luôn bây giờ vậy, anh nghĩ thử xem?

Cái tính ác của tên hồ ly này thật sự không thay đổi, thực sự có thể hù dọa người nha!

Chân Như Ý liếc nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, có thể thấy trên gương mặt kia có vết thương, lập tức đau lòng không thôi, lập tức cảm thấy lời nói của hần lúc này rất tốt, tốt tới mức hai gã này có tề ra quần cũng không dám ho he gì.

Quả nhiên lời nói của Nghiêm Sĩ Tuyền làm mặt tên nhỏ thó thoáng chốc không còn chút máu, không dám mạnh miệng nữa, chỉ sợ nhiều lời một chữ thì cái mạng nhỏ sẽ không giữ được.

-Nói! Sau lưng các người là ai chủ mưu hả?

Đột nhiên, gương mặt hần lạnh lùng, lớn tiếng ép hỏi.

-Không nói? Được lắm!

Đáy mắt lóe ra ánh nhìn lạnh lẽo sắc nhọn, ngón tay chuẩn bị bóp cò súng.

-Không cần! Tôi nói! Tôi nói!

Hoảng sợ kêu to, tên nhỏ thó bị động tác rất nhỏ của hần dọa sợ tới mức suýt nữa thì tè ra quần, vì giữ lại cái mạng nhỏ của mình, lập tức thú nhận bằng sạch.

-Là, là Khang Thịnh Thái, là hần trả tiền để bọn tôi tới giết anh!

Khang Thịnh Thái?

Cái tên làm cho Nghiêm Sĩ Tuyền không thể ngờ được, vô cùng kinh ngạc, đôi mắt theo bản năng nhìn Chân Như Ý, nhìn ánh mắt không dám tin của cô, hai người không nói gì rất lâu....

-Công ty của lão lão không lo, sao lại chủ mưu giết người?

Rốt cuộc Chân Như Ý chưa chút mở miệng nói chuyện.

-Có lẽ vì dự phòng thất nghiệp, cố gắng bồi dưỡng thêm sở trường thứ hai!

Khóe miệng nói rất trào phúng, Nghiêm Sĩ Tuyền nói chuyện quả nhiên ác độc.

Lời này vừa nói ra, hai người lại im lặng, sau đó mười phần ăn ý cùng nở nụ cười. Mà hai gã ác đồ bị súng nhắm vào lại chỉ cảm thấy hai người trước mắt bị điên rồi.

Thử hỏi có ai sau khi biết chủ mưu hại mình còn có thể cười vui vẻ đến vậy? Khắp thiên hạ cũng chỉ có hai đứa thần kinh này mà thôi!

Nhưng nghĩ đến việc mình đang trong tay hai kẻ thần kinh này, càng làm bọn họ ớn lạnh!

9. Chương 9

Báo chí đưa tin, chủ công ty Khang Mậu nổi tiếng là Khang Thịnh Thái là đối tượng tình nghi xúi giục giết người, muốn gây bất lợi cho Tổng giám đốc Tập đoàn Hồng Lâm là Nghiêm Sĩ Tuyền, mặc dù ông ta đã phủ nhận, nhưng hai kẻ ác đồ sa lưới đã thú nhận, sau khi điều tra thì chứng thật là hôm trước Khang Thịnh Thái đã chuyển tiền tới tài khoản của hai kẻ kia, tuy rằng không thể chứng minh đây là tiền thuê giết người nhưng ông ta đã trở thành kẻ tình nghi số một, bị bắt tạm giam.

Đồng thời người ta cũng điều tra công ty Khang Mậu, phát hiện Khang Thịnh Thái biển thủ hết tiền của công ty, tin tức này vừa đưa ra thì thị trường chứng khoán vừa bắt đầu phiên giao dịch đã bị tụt điểm, người đầu tư bị tổn thất trầm trọng, hai luồng tin tức trái chiều, chỉ có người của công ty Khang Mậu là biết rõ nhất, công ty đang trong thời kỳ khủng hoảng nghiêm trọng....

Bụp!

Nhẹ nhàng một tiếng, tin tức báo chí đang dâng trào mấy ngày nay biến mất trong nháy mắt, màn hình TV tối đen, Chân Như Ý cầm cái điều khiển, quay đầu nói với người đàn ông bên cạnh:

-Em chưa hiểu!

Hơi nhíu mày, bụng cô đầy nghi vấn, vừa nói vừa giúp hắn bôi thuốc vào vết trầy xước trên mặt.

-Không hiểu cái gì?

Ngồi thoải mái trên sofa, Nghiêm Sĩ Tuyền híp mắt lại, hưởng sự phục vụ của cô.

Aizzz.... Từ hai ngày trước, sau khi bọn họ giao hai kẻ ác đồ cho cảnh sát, cũng đã biết thân phận kẻ chủ mưu đứng phía sau, lập tức nhanh chóng về Đài Bắc, hơn nữa hai gã kia đã làm chứng, đơn vị điều tra bắt giữ Khang Thịnh Thái bằng tốc độ nhanh nhất, sự nguy hiểm đối với thân đã được giải trừ, tâm tình cũng bắt đầu thoải mái.

-Không hiểu Khang Thịnh Thái gây bất lợi cho anh là có ý gì?

Động tác mềm nhẹ, sau khi bôi thuốc lên mặt hắn, Chân Như Ý cất dọn thuốc, chậm rãi nói:

-Tuy rằng Tập đoàn Hồng Lâm và công ty Khang Mậu là đối thủ cạnh tranh lâu năm, hai năm nay anh đoạt không ít mỗi làm ăn của họ, nhưng đây không phải chuyện ngày một ngày hai, hơn nữa ông ta muốn mạng anh làm gì? Cho dù giết anh rồi, Tập đoàn Hồng Lâm vẫn còn có lão phu nhân mà?

-Em bỏ qua một điểm rất quan trọng.

Nhướn mày, Nghiêm Sĩ Tuyền mỉm cười nhắc nhở:

-Khang Thịnh Thái đã vét sạch tiền của công ty nhiều năm, tình hình tài chính công ty của ông ta cực kỳ căng thẳng.

-Cho nên?

-Cho nên ông ta cực kỳ cần dự án hợp tác với Chung lão gia, một khi chuyện hợp tác bàn bạc thành công thì sẽ có khoản lợi nhuận khổng lồ đủ để ông ta chống đỡ công ty Khang Mậu trong khoảng thời gian ngắn.

Vô cùng hài lòng thái độ không ngại học hỏi kẻ dưới của cô, cho nên Nghiêm Sĩ Tuyền cũng tận tình giải đáp.

-Thì ra là thế!

Chân Như Ý như bừng tỉnh, lập tức nghĩ đến điều gì, rất nhanh lắc đầu.

-Không đúng, không đúng! Anh nói vậy chưa rõ.

-Vì sao chưa rõ?

-Anh nghĩ lại thử xem, Tập đoàn Hồng Lâm cũng không phải là một công ty nhỏ, cho dù anh có thật đi đời nhà ma thì dự án hợp tác này sẽ có người khác tiếp nhận xử lý, nói sao thì lão phu nhân cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, bà muốn nói chuyện hợp tác với Chung lão gia cũng không thành vấn đề!

Cô vẫn cảm thấy lý do Khang Thịnh Thái muốn giết hấn rất khó đoán.

-Xem ra em cảm thấy anh không đi đời nhà ma thật là quá đáng tiếc, phải không?

Nhìn cô tà nghệ, biểu tình của Nghiêm Sĩ Tuyền rất kỳ diệu.

Có chuyện gì với cô gái này vậy? Lời nói của cô như thể ám chỉ thế giới này có hấn, hay không có hấn thì cũng chẳng làm sao, thật sự làm người ta nghe vừa bực mình vừa buồn cười.

-Tổng giám đốc đại nhân, oan uổng cho em rồi!

Nghe lời hấn nói bất mãn, Chân Như Ý kêu oan một cách khoa trương, nhăn mặt mày, nhưng trên khoe miệng lại có ý cười.

-Em chỉ cảm thấy Khang Thịnh Thái không vì muốn cướp dự án hợp tác với Chung lão gia mà xúi giục giết người, làm vậy rất ngu xuẩn.

Nghĩ mà xem, bây giờ ông ta đường đường là chủ một công ty bỗng biến thành tội phạm, tương lai phải ngồi trong nhà giam nhiều năm, thật sự rất không có lời.

-Ngu xuẩn, ông ta tự làm tự chịu.

Bờ môi thần nhiên cười khê, mst tuyệt đối không đồng tình.

-Về phần lý do hấn định giết anh em nói chưa rõ, anh cảm thấy đã rõ ràng rồi.

-Nói như thế nào?

Lại không ngại học hỏi kẻ dưới.

-Bởi vì một khi anh chết, Tập đoàn Hồng Lâm tuy có bà nội chống đỡ nhưng trong thời gian ngắn không tránh khỏi hỗn loạn được, hơn nữa bà nội lại đau buồn vì mất người thân, nhất định sẽ bị đả kích rất lớn, trong lúc đau buồn muốn chết, có lẽ trong một năm rưỡi không thể xử lý mọi chuyện được, mà dự án lại có thời hạn, đến lúc đó Chung lão thấy thời cơ không thích hợp nên tất nhiên ngược lại sẽ ký kết hợp tác với công ty Khang Mậu. Cho nên sự tồn tại của anh là một chướng ngại vật rất lớn, ông ta được nhiên nóng lòng diệt trừ anh, làm cho Chung lão gia có thể hạ quyết tâm hợp tác cùng ông ta sớm một chút, cứ như vậy, nguy cơ căng thẳng tài chính của ông ta cũng có thể được giải trừ.

-Nghe anh nói như vậy, đúng thật có lý hơn một chút.

Giả vờ gật gật đầu, kỳ thật trong lòng sớm đã bị thuyết phục.

Mới có lý hơn một chút? Cô gái này cũng thật khó lấy lòng.

Nhướn mày nhìn cô, ánh mắt Nghiêm Sĩ Tuyền lóe ra, bờ môi hiện lên nụ cười thần bí làm tim đập gia tốc.

-Nhìn, nhìn cái gì?

Hờn dỗi nhìn hấn, trong nháy mắt tim của Chân Như Ý đập bùm bụp, trên má bắt giắc đỏ lên giống như cây anh đào xinh đẹp.

Ánh mắt mị hoặc của hấn làm cô cảm thấy rất quen thuộc mấy ngày gần đây, quen thuộc đến nỗi sẽ biết hấn làm gì kế tiếp, trong lòng cô biết rất rõ ràng, cũng vì trong lòng biết rõ, cho nên không kìm được mà ngưỡng ngừng.

-Không có gì...

Tiếng nói trầm nỉ non say lòng người, Nghiêm Sĩ Tuyền cảm thấy đáng vẻ ngưỡng ngừng của cô thật sự khiêu khích người, ngón tay trở tao nhã thon dài chạm lên gương mặt non mềm, cuối cùng không kìm được động lòng, kéo mạnh cô vào trong lòng hôn triền miên, tận tình ** một phen. (hix, trong convert và bản tiếng Trung nó ** thế T___T, đau lòng cho một người trong sáng như em >o”

10. Chương 10

-Oa..... Oa....

Tiếng khóc nỉ non vang dội không dứt, đời thứ tư của nhà họ Nghiêm là Lâm nhi đã được ba tháng, người ngoài chờ xem trò hay cũng đã quá ba tháng, nhưng đến nay bị kịch vẫn chưa xảy ra, tuy rằng rất xin lỗi người xem nhưng đối với nhà họ Nghiêm là niềm hạnh phúc đến cực điểm.

Trong lòng ôm con đang khóc, Chân Như Ý nhẹ nhàng dỗ dành, hy vọng con có thể để lại chút mặt mũi cho mình, nhưng đáng tiếc bé không hãnh diện, tiếng khóc vang dội như sắp làm sập nóc nhà mà vang lên tận trời cao.

-Đưa cho ta nào!

Bên cạnh là Nghiêm lão phu nhân đau lòng, muốn ôm chặt của mình.

Nói cũng kỳ lạ, khi bà vừa mới ôm thì bé lập tức nín khóc mỉm cười, làm cho mẹ nó trừ việc há hốc mồm ra còn vô cùng bất bình, tức giận.

-Chuyện gì thế này?

Chân Như Ý bất mãn nói thầm.

-Không có lý cháu ôm liền khóc còn bà nội ôm liền cười meo meo, tên nhóc này rõ ràng muốn đối đầu với cháu!

Đáng giận thật! Từ sau khi sinh con, con bị cô ôm đều khóc mà khi bà nội ôm lại cười cười, hơn nữa lúc nào cũng đúng, thật sự làm cho người ta chán nản.

-Ha ha.... Chắt nội có duyên với ta thôi!

Đối với tình huống quái dị này, Nghiêm lão phu nhân thật sự vui vẻ, mỗi ngày ôm chắt nội đều vui cười đến ngất trời, nếu không phải Nghiêm Sĩ Tuyền sợ bà mệt, chỉ sợ là cả ngày bà đều muốn ôm chắt về phòng cùng nhau đi ngủ.

Ba tháng ở bên con chẳng có tiến triển gì, Chân Như Ý chỉ có thể nhìn cụ nội và chắt nội hòa thuận vui vẻ, trong lòng đầy ảm ức, vừa hay ba nó trở về từ công ty, lập tức vội vàng ra đón.

-Em muốn đi làm, dù sao con cũng không cần em!

Yêu cầu một cách bi phẫn, thuận tiện tố cáo.

Nghe vậy, Nghiêm Sĩ Tuyền vừa trở về liền nụ cười, gạt đầu đồng ý đầy sáng khoái:

-Được thôi!

A.... Cô và con như có “ân oán tình cừu”, ba tháng nay, mọi việc đều trong mắt hần, trừ việc than phiền ra, thiếu chút nữa người ngoài lại tuyên bố nhà họ Nghiêm có một truyền kỳ mới.

-Anh có vẻ rất thích nhĩ?

Hé mắt nhìn cô.

-Oan cho anh!

Vội vàng lấy tay làm dấu đầu hàng, Nghiêm Sĩ Tuyền trêu chọc:

-Anh chỉ cảm thấy tình mẹ con của hai mẹ con em thật sự rất thần kỳ.

Không nói gì chỉ trừng mắt nhìn, Chân Như Ý tràn ngập bi phẫn, không có cách nào nói chuyện.

Aizzz.... Ai bảo con không để mặt mũi cho cô, cô hoàn toàn không có lời nào để nói!

-Được rồi, được rồi!

Trần an kéo cô vào lòng, Nghiêm Sĩ Tuyền cười nói:

-Con không thích em thì còn có anh yêu em mà!

Bị lời ngon tiếng ngọt này làm đỏ bừng mặt trong nháy mắt, mặt mày Chân Như Ý khá hơn, khóe miệng như mang ý cười, nhưng vẫn làm quá:

-Em nói đi làm là thật đó.

-Anh cũng đồng ý thật mà!

Nếu cô cứ ôm con là khóc, vậy tặng cho ba nó đi! Bất kể thế nào hần vẫn thích cảm giác hai người cùng làm việc, thư ký khác thật sự không hợp ý hần.

Nghe vậy, Chân Như Ý vừa lòng cười rộ lên, nhìn hần cởi áo vest, tháo caravat, sau đó bình tâm ngồi lên sofa nghỉ ngơi, lòng cô đột nhiên rung động một cách mãnh liệt, lập tức nhẹ nhàng tới sát bên hần.

-Ôi....

Thấp giọng nói.

-Gì thế?

Quay đầu, thấy cô khó chủ động vô cùng thân thiết, Nghiêm Sĩ Tuyền lại cười.

-Anh chưa nói với em một câu....

Đôi môi đỏ mọng nỉ non tới gần hần.

-Em nói xem....

Trầm giọng nỉ non, đôi môi khẽ chạm vào ** non mềm, làm người ta có cảm giác run rẩy.

-Em yêu...

Chữ cuối cùng bị hần nuốt vào trong miệng, Chân Như Ý mê say nở nụ cười, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

A.... Mãi cho tới giờ phút này, cô mới tỏ hết tình cảm của mình ra, đem trái tim mình hiến cho tên hồ ly xấu tính, giảo hoạt này.

A.... Mãi cho tới giờ phút này, hần mới thật sự có được đầy đủ tình yêu của cô, chiếm trọn trái tim cô!

Sau khi sinh con được ba tháng, lần đầu tiên mới được nghe chữ “yêu” từ miệng cô, tâm Nghiêm Sĩ Tuyền rung động, hôn lại cô mềm nhẹ, che chở cô, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Vì thế truyền kỳ bi kịch của nhà họ Nghiêm tới đời này thì kết thúc hần, nhưng một truyền kỳ hài kịch mới lại cũng sinh ra từ đây, cho tới khi bà mẹ nhà họ Nghiêm sinh tới đứa thứ ba, cứ ôm vào lòng là lại khóc như cũ, rốt cuộc vẫn phải ầm ỨC thừa nhận.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-dai-nhan>